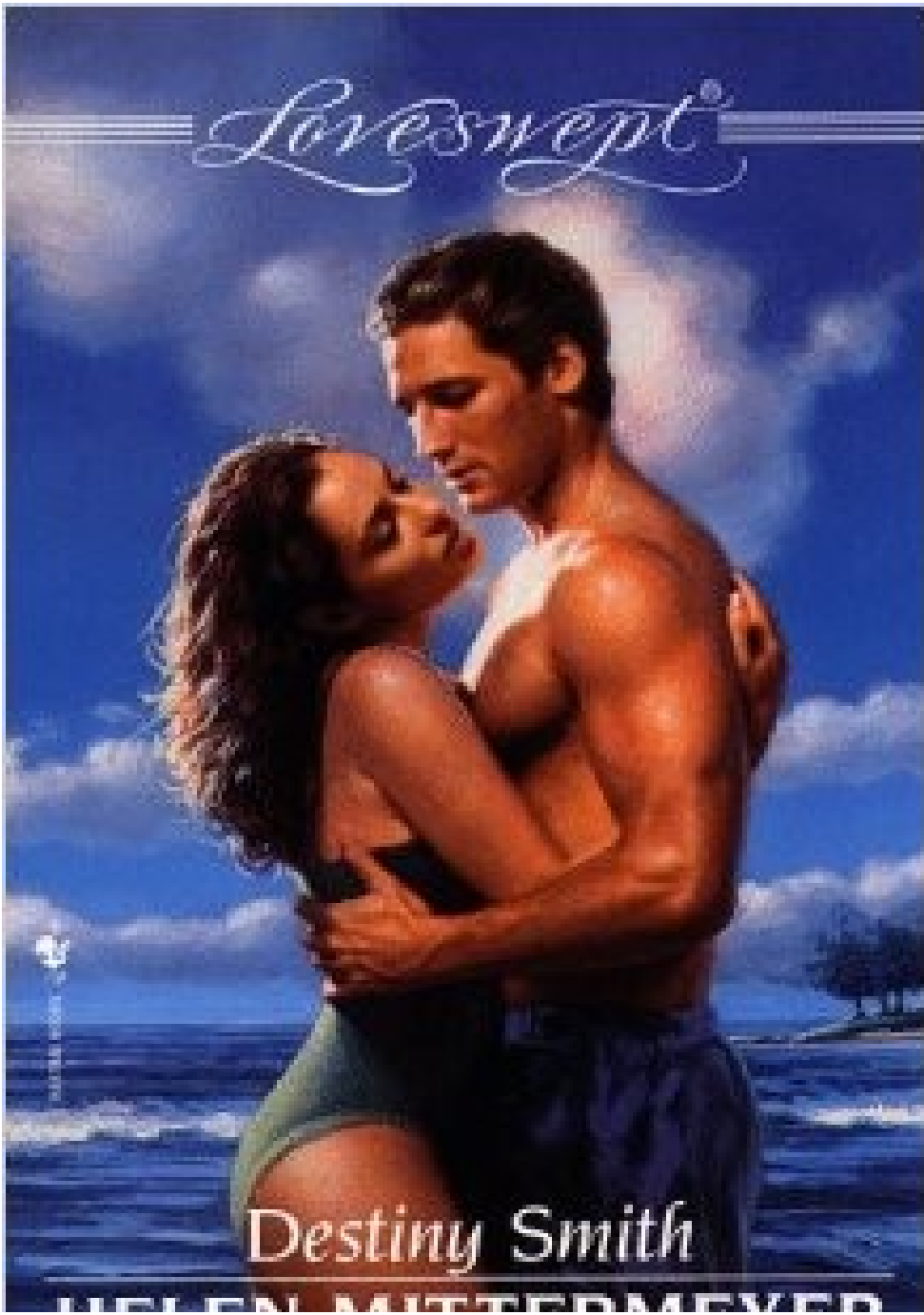
Loveswept
Destiny Smith

HELEN MITTERMEYER

DESTINY SMITH

Tradusă de MIHNEA COLUMBEANU

Un zeu al mării, al cărui zâmbet obraznic făgăduia paradisul...

Cu părul său brunet, ochii ca safirele şi trupul bronzat, Brace Coolidge era irezistibil – şi o ştia! Destiny Smith bănuia că-şi putea păstra controlul, cu acest Valentino al zilelor noastre, care călărea pe coama valurilor plin de o senzuală încredere în sine. Dar nici chiar ea nu visase vreodată la ce avea să ducă o îmbrăţişare pasională, peste doar trei zile. În umbra unor pericole pe care Destiny nu le observa, urmăriţi de trădarea despre care Brace jura că nu era adevărată, puteau oare păstra vie iubirea?

Ţesută din emoţii tulburătoare şi dulce senzualitate, povestirea lui Helen Mittermeyer explorează fascinanta şi complexa luptă de care are nevoie orice final în care eroii trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Destiny fusese dintotdeauna o rebelă care sfidase lumea – şi propria ei familie – să-i spună nu, dar era oare posibil ca fermecătorul pribeag care se

îndrăgostise de ea într-o clipă s-o ispitească până la a-i dărui inima ei?

— AI CEVA ÎMPOTRIVĂ SĂ TE SĂRUT?

— Te rog, întoarse Destiny capul, pentru a-i primi gura, savurându-i puterea tandră; inima îi palpită în piept, sub efectul pasiunii atât de limpede amintite, care se înteţea din nou. Brace…

— Mmmm?

— Nimic. Nu ţi se pare incredibil?

— Nu. Am visat de multe ori momentul ăsta.

— Hmm. Poate că de-asta te descurci aşa de bine.

Brace zâmbi, cu buzele lipite de ale ei.

— Fii sigură.

— Pe-o sută de dolari că nu eşti mai grozav ca înainte, ci la fel.

— Ţi-i câştig cât ai clipi.

— Zău? Vom vedea.

Şi îl cuprinse pe după gât cu braţele.

Trupurile li se potriviră ca şi cum niciodată n-ar fi fost despărţite, lunecând în jos pe cearşafurile mătăsoase, strânse unul în altul, însetate să simtă miracolul.

Mâna lui se strecură în sus, arcuindu-se sub sânul ei, pentru a-l cuprinde.

Respiraţia îi ofta în gura ei, năpădind-o cu dogoare prin toată făptura.

— Te iubesc şi puţin îmi pasă dacă asta nu respectă regulile, murmură Brace.

Capitolul 1

Era răsfăţ curat! Nu încăpea nicio îndoială, îşi spunea Destiny Smith, în timp ce avionul descria un semicerc, pentru a ateriza.

Arhipelagul Hawaii fusese o destinaţie logică. Corporaţia, căreia îi devenise acţionar majoritar la moartea tatălui ei, se afla acum sub controlul său. Trebuia să se gândească unde avea să-şi înfiinţeze baza de operaţiuni. Firma avea o splendidă vilă pe plaja insulei Maui, dar acolo Destiny n-avea să fie neapărat singură. Rudele ei considerau că aveau dreptul să vină şi să plece când pofteau. Prin urmare, îşi rezervase o cameră la un hotel din Waikiki. Acolo, avea să se relaxeze şi să-şi enumere variantele ca prim director executiv al companiei Smith-O'Malley.

Nici prin gând nu-i trecuse vreodată că avea să conducă corporaţia tatălui ei. Îşi închipuise că acesta avea să trăiască veşnic. Îşi iubise ocupaţia pe care şi-o alesese, munca pentru care studiase şi se instruise. Fusese o agentă F.B.I. capabilă.

După ce se instală la hotel, Destiny porni să hoinărească pe-afară, frământată de gânduri. Se opri pe plajă, sub soarele arzător. Începu să dea cu piciorul în nisip, în căutarea unui efort istovitor, dorind cu disperare să alunge o parte din demoni.

Nu prea departe de locul unde stătea, tocmai se aduna o clasă de surfing. Frustrarea o mână

spre cercul de oameni. Nimic altceva n-ar fi putut-o atrage spre acest sport nautic, după ce ani de zile fugise de el ca de ciumă. Nu fusese niciodată o sportivă, nici ca studentă la Stanford, nici în timpul cursurilor de la U.C.L.A. Desigur, efectuase antrenamentele riguroase asupra cărora insista F.B.I.-ul dar, de regulă, evita sporturile.

Ce-ar fi crezut rudele ei dacă o vedeau acum? se întrebă, în timp ce-şi alegea un surfboard. Fără îndoială, se bălăceau în apa caldă a oceanului din dreptul aerisitei case de pe plaja din Maui. La fel ca multe alte elemente din patrimoniul corporaţiei, aparţinuse mamei şi tatălui lui Destiny, iar acum făcea parte din proprietăţile ei.

După instructaj, urmat de practică sub îndrumările unui surfer veteran, elevii fură încurajaţi să pornească singuri. Destiny o făcu de mai multe ori. Părea să progreseze, menţinându-se tot mai mult timp pe planşă. Se îndreptă spre apa mai adâncă.

Întotdeauna găsise că surfingul era o nebunie, asemănător cu săriturile din avion. Dar, în ciuda febrei musculare din braţe şi umeri, după lopătatul interminabil, îi plăcea provocarea de a încerca să stea în echilibru pe o scândură în formă de rechin şi la fel de irascibilă. Ţinându-şi capul în piept, îşi agita braţele, hotărâtă să se ridice şi să stea în picioare, chiar dacă avea să sfârşească tot în apă.

— Nu cred că l-ai auzit pe Bernie.

— Hmm? îl privi ea pe străinul care-i pusese o

mână pe planşă.

— Clasa voastră e în direcţia aia.

Apa îi închisese culoarea părului, care arăta ca abanosul. Ochii săi ar fi părut la fel de negri, dacă nu s-ar fi zărit o licărire de safir. Glasul cu un accent aparte, bogat, răzbătea atât peste vuietul oceanului, cât şi prin concentrarea ei, făcând-o să se întoarcă pe scândură, privind în direcţia indicată.

— Aha. Mă scuzaţi…

Planşeta basculă, iar Destiny se răsturnă în apă, înghiţind o porţie de Pacific în timp ce dădea din picioare ca să revină la suprafaţă. Împinse la o parte braţul care o cuprinsese.

— Mulţumesc…

O întrerupse un acces de tuse.

— …N-am păţit nimic. Ştiu să înot. Mă scuzaţi, trebuie să-mi iau planşa.

— O ţin eu. N-ar trebui să te îndepărtezi atât de mult spre apus. Aici, valurile sunt mai mari, pe măsura surferilor cu experienţă.

— M-am prins. Mulţumesc pentru îndrumare. Mi-am revenit. Îmi găsesc clasa şi singură.

— Ai rămas în urma lor cam cu o milă, spuse necunoscutul. I-am promis lui Bernie că te tractez.

— Nu e nevoie. Pot să… Doamne sfinte! Ia uite la valul ăla! Eu îl încerc!

— Stai! Ascultă…

Concentrându-se asupra monstrului din spatele ei, al cărui muget acoperea cuvintele bărbatului, Destiny îşi concentră toată voinţa

pentru a călări creasta valului. Săltându-se pe planşă, aruncă o privire peste umăr, ochind gigantul acvatic ce venea spre ea. Cu coada ochiului, îl observă pe omul de alături pregătindu-se şi el. Cerule! Valul era mare când edificiul firmei şi zgomotos tot ca acela, la oră de vârf. Nu conta. De data asta, avea să-l înfrunte şi să-l învingă.

Simţi primul impuls şi se lăsă în genunchi, ţinându-se de planşă, conform instrucţiunilor. Apoi, ca şi cum ar fi împins-o o mână din adânc, se ridică, răsucindu-şi piciorul stâng, apoi şi pe dreptul, până ajunse cu faţa spre plajă şi picioarele paralele cu aceasta.

O mare forţă lovi în spatele ei, ridicând-o cu planşă cu tot. Sub impactul puternic şi brusc, Destiny se clătină, alunecă, apoi îşi regăsi echilibrul, în poziţie ghemuită, impresionată de imensa forţă. Se simţi azvârlită prin aer, ca de nişte aripi puternice. Oscilă într-o parte şi-n alta, înainte şi-napoi, dar rămase în echilibru, fără să se încline. Drumul dură doar câteva secunde, nu se îndoia, dar îi lăsă senzaţia unei călătorii lungi de-o oră, frenetice şi ireale, printr-o altă lume. Când valul trecu de ea şi se îndepărtă, Destiny se lăsă din nou pe planşetă, cu respiraţia tăiată, râzând.

Înviorată, avu un moment de descumpănire când văzu cât de departe de plajă se afla, şi chiar mai spre vest decât presupusese, după conversaţia cu străinul. În fine, asta era. Începu să lopăteze cu mâinile spre est.

— Aşteaptă! strigă bărbatul. Acum trebuie să stai în picioare. Pregăteşte-te. Nu te uita înapoi. Vine încă unul. Ia-ţi poziţia pe planşă. Bravo, fetiţo. Păstrează-ţi concentrarea.

Oare şi el era instructor? se întrebă Destiny. Oricât era de bronzat, nu părea hawaiian, ca Bernie. Totuşi, îl ascultă, docilă.

Se ridică la mare înălţime, cu apa urlând înspumată în urma ei. Niciodată nu mai avusese o asemenea senzaţie. Atât de bizară! De tensionată! Superbă! Sus, tot mai sus! I se părea că avea să zboare până la nori.

Trecuseră oare câteva secunde, minute sau ore, de când călărea acel munte de apă, care răgea, învolburat? Preţ de câteva lungi momente, şovăi, nesigură dacă nu cumva valul avea s-o răstoarne, scufundând-o într-o rostogolire care pe mulţi surferi îi costa vătămări grave. Părea şi mai puternic decât valul dinainte. Şi se arcuia mai accentuat, făcându-i scândura să vibreze. Apa nu se nivela în urma valului, cum se întâmplase prima dată. În schimb, se răsucea sub sine însăşi, ca un melc. O vreme, crezu că avea s-o prindă dedesubt, înecând-o. Apoi, ca prin vis, se înălţă o clipă drept pe creastă, după care rămase în urma ei. Cu respiraţia tăiată, nu-şi mai încăpea în piele de entuziasm, căci rămăsese pe planşă, în aceeaşi poziţie ghemuită. Doamne! Era fabulos!

Apa nu se nivelă perfect, nici chiar după trecerea valului, dar era mai netedă. Destiny se culcă pe planşă, entuziasmată, încântată, amuţită.

Când bărbatul apăru alături, nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Iar când expresia lui încruntată se însenină, Destiny râse sonor.

— Ai riscat mult, venind atât de departe, îi spuse el, manevrând pe lângă planşa ei.

— Nu tocmai. Vreau să spun, nu ştiam cât de departe ajunsesem. Mă gândeam la altceva.

Necunoscutul clătină din cap, zâmbind.

— Nu poţi face aşa ceva, când eşti la surfing.

— Aşa se pare, expiră prelung Destiny. Am mai încercat de câteva ori, dar n-am reuşit să mă ridic în picioare. Asta a fost a nu ştiu câta încercare.

Zâmbi.

— Şi am reuşit.

— Ştiu, dar locul începătorilor nu e aici. Prin partea asta nu fac surfing decât experţii, iar uneori chiar şi ei au probleme.

Destiny privi în jur.

— Chiar *sunt* prea departe de clasa mea, aşa-i?

— Da. Te pot duce înapoi, dacă vrei să mă apuci de gleznă, spuse el, apropiindu-se. Te-ai descurcat bine pe planşă.

— Mulţumesc.

— Mă numesc Brace Coolidge.

— Iar eu, Destiny Smith. Scuză-mă, nu ajung. Închipuie-ţi că ţi-am strâns mâna.

— S-a făcut.

Când Brace Coolidge râse, inima lui Destiny făcu o tumbă, după care i se ridică în gât, sufocând-o.

— N-am timp pentru bărbaţi.

Brace râse cu şi mai multă poftă, făcând-o să-şi dea seama că gândise cu voce tare. Cu un dram de noroc, roşeaţa ce i se ivise în obraji avea să pară cauzată de soare. Era firesc s-o prindă, chiar şi unsă cu loţiune, aşa cum stătea aşezată pe planşă, cu faţa, braţele şi picioarele expuse. Chiar dacă zeul soarelui n-o ardea, zeul mării din faţa ei era cât pe ce să-i dea foc cu apa înflăcărată a oceanului. Era un bărbat extrem de sexy.

— Ce-ai zice să te mai ridici o dată pe planşă, şi pe urmă discutăm, spuse el.

— Scuză-mă. Am făcut o gafă. A vorbit gura fără mine.

— Mai bine zis, ce-i în guşă, şi-n căpuşă. Nu-i rău deloc. Hai să mai încercăm o dată. De data asta, vom merge puţin mai aproape de clasa ta.

— În regulă.

Deci, avea să moară arsă de soare. Era mai bine decât s-o lovească un camion cu optsprezece roţi… sau să nu-l mai vadă pe zeul mării. Cum spusese că-l chema? Braţe Încolăcite?

Până ajunseră în apele pe care el le declara sigure, Destiny se ţinu de glezna lui. Al naibii, ce fiori o mai treceau!

— Acum mă descurc, spuse ea, deşi nu voia să-i dea drumul.

— Bine.

Vâslind pe planşă lângă el, încercă să-şi recapete sângele rece şi constată că în schimb se topea ca untul. Ar fi trebuit să-şi scoată

autorizaţie, pentru felul cum arăta. Era mai ucigător decât un automat Uzi!

Poziţionându-şi planşele pe apa liniştită, priviră în urma lor. Aici, valurile erau mai lente şi mai joase.

— Ai să te plictiseşti, îi spuse ea.

— Ba n-am să mă plictisesc deloc.

Zâmbetul acela sexy! Înghiţi o gură de apă sărată şi tuşi.

Bărbatul se apropie, începând s-o bată pe spate.

Destiny închise ochii, simţindu-se mângâiată. Doamne, câtă potenţă emana individul! Trebuia să se gândească la altceva.

Aruncă o privire în faţa ei. Hotelul se vedea minuscul, din locul unde se afla pe apă. Avea senzaţia că se afla pe o insulă pustie… cu un zeu al mării. Ideea o atrăgea. Se simţea bine, calmă cum de mult nu mai fusese.

— Capul sus, Destiny! Uite că vine unul mare.

Se uită peste umăr şi zâmbi, pregătindu-se. Când simţi impulsul, se lăsă în genunchi. Din nou se ridică, nici pe departe la fel de sigură ca bărbatul de lângă ea, dar nici nu mai căzu în apă.

Călăriră încă un val, şi încă unul. Era frântă de oboseală şi – oricât ar fi părut de bizar – de pasiune, când în sfârşit necunoscutul propuse să se oprească. Cum te-ai fi putut îndrăgosti, când erai zgâlţâit de valurile Pacificului? Era o nebunie.

— Nu trebuie să mai stai la soare, spuse el, altfel mâine vei fi imobilizată.

Destiny se strâmbă.

— Cred că ai dreptate.

De fapt, nu se gândea la pielea ei, ci la a lui, precum şi la restul trupului. Ce ochi formidabili, de un verde închis, cu aureolă aurie, nu albaştri, cum i se păruse la început. Buzele îi erau ferme, armonios formate şi senzuale. Părul putea fi de un castaniu închis, dar în lumina soarelui ardea ca un foc arămiu. Iar mai în jos, prin apa aceea limpede, era de preferat să nu se uite, altfel ar fi început să saliveze.

De unde îi veniseră asemenea simţăminte? De la moartea părinţilor ei, în urmă cu aproape un an, fusese prea tracasată de muncă pentru ca să se încurce cu cineva. De cele mai multe ori, mânca la cină un sandviş cu lapte, se culca devreme şi se scula o dată cu soarele, pentru a lupta cu un nou munte de probleme, la Smith-O'Malley.

Într-o bună zi, avea să i se trezească şi interesul sentimental, neîndoielnic faţă de un om pe care-l cunoştea de-o viaţă, ale cărui rude îi erau familiare. Îşi imaginase o relaţie simplă, animată de respectul reciproc şi comuniunea de gusturi şi interese.

Toate acestea zburaseră în patru vânturi, pe un surfboard. Nimic nu avea să fie atât de simplu şi de bine organizat cu… cum l-o fi chemând. În circa o oră, respectivul îi făcuse piftie din viziunea calmă a viitoarelor ei relaţii cu un bărbat. O smotocise complet, lăsând-o moale ca o cârpă. Emoţiile care fierbeau scăzut într-însa nu aveau

nimic în comun cu planificarea serioasă. Nu erau decât pofte şi dorinţe curate – sau, nu tocmai curate.

Când reveniră pe plajă, Destiny îl însoţi să-şi predea planşa. Apoi, fu nevoită s-o ducă şi pe a ei şi să suporte predica lui Bernie, care-i spunea să fie mai atentă şi prin ce pericol trecuse.

— Îmi pare rău.

— Ai şi de ce. Data viitoare, respecţi regulile. E clar?

Destiny dădu din cap. În timp ce mergeau în lungul plajei, îşi privi însoţitorul, care zâmbea amuzat. Oprindu-se, îşi propti mâinile în şolduri şi ridică bărbia.

— Ce te umfli aşa în pene? Într-o bună zi, am să te întrec.

— Nici nu mă îndoiesc.

Zâmbetul i se lăţi, iar inima lui Destiny tresări. Cu respiraţia tăiată, abia dacă mai simţea usturimea dinapoia genunchilor, care o înştiinţa că loţiunea de soare fusese ineficientă.

Întinse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru lecţia de surfing, Brace.

În sfârşit îi reţinuse numele, după ce îl auzise rostit de Bernie.

Brace i-o strânse.

— Te conduc.

O urmă în hotel, apoi şi în lift.

— Aştept aici, spuse el, rezemându-se de perete lângă uşa camerei.

Destiny făcu un duş rapid, apoi se unse cu o cremă calmantă. În tot acel timp, gândurile nu i se mai desprindeau de bărbatul din hol.

După ce luă pe ea un *muumuu* tradiţional hawaiian înflorat şi o pereche de sandale, se duse la uşă şi o întredeschise. Tot acolo era!

— Salut.

— Salut. Aş vrea să te invit la mine, după-amiază.

— Serios?

— Serios.

— Bine.

Încuie uşa şi îl însoţi spre ascensor. Îşi dădu seama că, din momentul întâlnirii cu Brace, viaţa ei luase o nouă întorsătură. Niciodată n-avea să mai fie aceeaşi.

— Mergem pe jos?

Nu-şi mai putea alunga răguşeala din voce.

— Am maşină.

— Aha…

Holul era plin cu oameni care intrau şi ieşeau din hotelul fără uşi, iar în drum spre maşina lui, parcată la două colţuri distanţă, se întâlniră cu multe alte persoane.

Lui Destiny i se părea ciudat că nimeni nu observa cât de radioasă era. Poate că hawaiienii erau din fire entuziaşti, aşa că nu remarcau însufleţirea altora. Ce oameni drăguţi.

Traficul din Waikiki era înfiorător, dar pe Brace nu părea să-l deranjeze. Apoi, dintr-o dată, ajunseră pe un drum întortocheat, unde nu se mai

auzea decât vuietul înfundat al Pacificului şi murmurul maşinii.

— E aleea casei tale? întrebă Destiny.

— Aparţine Hotelului Pasărea Paradisului. Am un apartament acolo.

— Aha.

Când Brace nu continuă, Destiny îi studie profilul.

— Nu obişnuiesc să vizitez acasă persoanele pe care nu le cunosc. Nu e prudent.

— Nici eu nu obişnuiesc să invit acasă persoane pe care nu le cunosc bine.

— Aha.

Destiny contemplă verdeaţa deasă care mărginea drumul, apoi reveni cu privirea spre el.

— La ce te gândeşti?

Nu-i răspunse, în timp ce cotea la o curbă largă şi frâna într-o zonă întinsă, umbrită şi decorată cu flori, asemănătoare mai mult cu un parc decât cu o parcare. Opri motorul şi se răsuci spre ea, cu mâna stângă pe volan şi dreapta pe spătarul scaunului.

— Eşti o fată frumoasă, amuzantă şi plină de curaj. Chiar şi cu valurile care împroşcau în jurul nostru, am ştiut că aduseseşi…

— Ce? întrebă ea, privindu-l nedumerită. Zâmbetul lui Brace deveni şi mai sexy, pe când îi prindea între degete o şuviţă de păr.

— Mi-am spus că aduseseşi o mare lumină în viaţa mea, spuse el, cu glas foarte scăzut.

— Chiar aşa?

— Da.

Îi atinse părul.

— Îmi plac la nebunie buclele astea aurii-roşcate care ţi se revarsă peste umeri. Ochii tăi au nuanţa de acvamarin a oceanului. Poate că eşti o zeiţă a mării.

— Asta credeam şi eu despre tine, lăsă ea să-i scape, şi imediat se strâmbă, încurcată.

Brace zâmbi.

— Îţi mulţumesc.

— Îţi mulţumesc şi eu, şopti Destiny, cu o senzaţie stranie şi deplasată.

— Cu plăcere.

Coborî de la volan şi ocoli spre portiera din dreapta.

O ajută să coboare din maşină, după care porni spre uşă, ţinând-o de mână. Casa nu avea antreu, observă Destiny, ci numai o deschizătură spre interiorul elegant, fără etaj. Un apartament aparţinând exclusivistului Hotel Pasărea Paradisului.

— Superb. Sunt impresionată.

— Speram să te pot impresiona.

Îl privi surprinsă.

— De ce?

— M-ai făcut knock-out, domnişoară. Toate celelalte au pălit, de când te-am cunoscut pe tine, Destiny Smith.

Tonul indiferent cu care vorbea, uşorul surâs, arcuirea unei sprâncene, îi accentuau cuvintele.

— Permite-mi să mă schimb, continuă Brace.

Promite-mi vă te voi găsi tot aici, când mă întorc.

Destiny dădu din cap. În câteva minute, Brace reveni, în sandale şi o cămaşă de mătase înflorată cu poalele vârâte în pantalonii largi, din acelaşi material.

Printr-un consens tacit, porniră agale pe plajă. Făcură o scurtă plimbare, apoi se întoarseră în apartament.

După *mai-tais*, salata de fructe cu rom capabilă de a trăsni omul ca pumnul unui boxer, cina le fu servită de ospătari cu halate albe, tăcuţi şi eficienţi. Destiny nu avea idee ce consuma, decât că era o mâncare uşoară, aromată şi delicioasă.

După ce masa fu strânsă, Brace o luă de mână şi o conduse pe terasă. Soarele cobora spre asfinţit.

— Va fi o seară frumoasă, spuse el.

— Mhmm…

Destiny se temea să vorbească. Ea şi Brace păreau să plutească într-un balon dulce. Adieri uşoare îi mângâiau pielea, răcorind-o plăcut. Se părea că trecuseră numai câteva minute, când pe cer se aşternu puzderia de stele, atât de numeroase încât se putea crede că ascundeau o reţea electrică. Luna strălucea portocaliu-argintie, ca şi cum ar fi fost pictată proaspăt.

— Minunat, nu-i aşa? îi şopti Brace la ureche.

Dădu iarăşi din cap, savurându-i senzaţia gurii în păr.

— Hai să ne plimbăm.

Ca doi copii, îşi scoaseră sandalele şi, ţinându-se de mână, o luară în cealaltă direcţie, pe plajă.

— Voiam să-ţi arăt golful ăsta. Apa e ideală. Hai să facem o baie.

Îl privi clipind din ochi. Pe sub *muumuu* avea doar o pereche de chiloţi şi nimic altceva.

— Nu… nu-s sigură că e cea mai bună idee.

— Sunt de acord că s-ar putea să fie mai mult decât o partidă de înot. Mă atragi ca un magnet, din prima clipă când te-ai uitat la mine.

Destiny se gândi la toate scuzele posibile. Instinctul îi spunea că Brace n-ar fi insistat. Stătea la un pas de ea, dar nu încerca s-o sărute, nici s-o forţeze în vreun fel.

Trăgând aer în piept, adânc, îl privi în ochi.

— Să ne dezbrăcăm. Nu vreau să mi se ude rochia.

Râzând, Brace începu să-şi scoată hainele.

— Ultimul în apă plăteşte *mai-tai*-urile.

Chiuind încântată, Destiny îşi lepădă *muumuu*-ul şi se repezi spre valuri, plonjând într-un salt prelung.

— Am câştigat! strigă ea.

— Ai trişat, o stropi Brace, făcând-o să riposteze.

Când ieşiră în fugă din apă, şiroind şi râzând, îi aruncă bluza lui.

— Şterge-te cu asta.

Apoi, rămase privind-o.

— Eşti mai frumoasă decât o seară hawaiiană, Destiny.

Destiny îşi tamponă faţa şi trupul cu cămaşa, în timp ce mâinile îi tremurau, fără a se simţi deloc ruşinată, deşi Brace continua s-o privească.

— Uită-te la mine, îi ceru el.

Destiny îi azvârli cămaşa.

— Şterge-te.

Zâmbind, Brace o prinse din zbor şi începu să-şi plesnească trupul cu ea.

— Aş vrea să te sărut.

— Se pare că ţi-ai făcut un plan, replică ea, cu vocea îngroşată senzual.

Brace se apropie, apoi stătu pe loc, privind-o şi clătinând din cap.

— Incredibil. Nu credeam să te găsesc vreodată.

Luându-i faţa în ambele mâini, se aplecă înainte şi-şi lipi buzele de ale ei. Cu un sărut profund, îşi lăsă limba s-o mângâie pe a ei, absorbindu-i cu gura mica exclamaţie.

Toate momentele pierdute din ultimii ani, toate temerile, toată îndârjirea, durerea, fiecare clipă de îngrijorare pe care o cunoscuse, toate se regăseau în sărutul pe care îl primi şi-l înapoie. I se revărsau de pe buze în gura lui, pe când Destiny stătea înălţată pe vârfuri, pentru a-l savura cât putea mai bine. Frumoasele insule Hawaii îşi pierdeau aura, dăruindu-i-o lui Brace. Totul pălea, numai el nu, devenind cea mai mare şi mai strălucitoare stea de pe firmament, cu trupul înalt şi musculos palpitând, când se apropie. Îl dorea. Nu! Avea nevoie de el. Nimic mai simplu.

Peste câteva momente – peste câţiva ani – Brace o eliberă, studiind-o, conturându-i trăsăturile cu un deget, coborându-şi apoi mâna pentru a-i încercui sânii, a-i atinge talia.

— N-a fost un sărut oarecare. Ştii bine că te doresc. O simţi, o vezi.

Destiny dădu din cap, pregătindu-şi din nou scuzele. În schimb, adevărul năvăli dintr-o singură suflare, năvalnic.

— Sunt vulnerabilă, Brace. Nu se cuvine ca un om să recunoască aşa ceva. Dar trebuie să-ţi mai spun un lucru, jalnic de răsuflat. Nu mă interesează aventurile de-o noapte.

Înainte ca Brace să răspundă, Destiny ridică mâna.

— Şi nici angajamente nu pretind, nici din partea ta, nici dintr-a altcuiva. Am nevoie să mă tămăduiesc prin forţe proprii. Sunt îngrozitor de încurcată, mai ales din cauza profesiei. Mi-a secătuit toate puterile. Am venit în Hawaii ca să mă refac.

Ridică din umeri.

— Din câte ştiu eu, aşa ceva reuşeşte cel mai bine în singurătate.

Brace făcu un pas înapoi.

Destiny, însă, se apropie de el.

— Şi mai trebuie să ştii ceva. S-ar putea ca tu să fii pansamentul de care am nevoie… şi aş dori să fie aşa, dar mai mult nu se poate. În viaţa mea sunt prea multe pe care trebuie să le pun în ordine.

— Ţi-am mai spus, eşti o femeie deschisă, zâmbi el, ascunzându-şi ironia. Deci? Care-i sentinţa? Marş în închisoare, nu mai treci pe la GO – ca la Monopoly? Un moment din timp, plin de pasiune… sau ne ţinem de mână, în timp ce eu scrâşnesc din dinţi?

Destiny izbucni în râs, văzând cu câtă uşurinţă îi primea ultimatumul.

— Sunt o proastă. Recunosc.

— Nu te contrazic.

Umorul nu avea ce căuta într-un moment atât de pasional, dar Destiny nu-şi putea stăpâni râsul.

— La naiba! Am să mă vindec altă dată, în alt loc. Hai să ne distrăm.

Şi, când îl văzu rămânând cu gura căscată, chicoti.

— Crezi, o întrebă el, că o să ne mai ardă de bancuri şi *după* ce facem dragoste? Sau e o caracteristică New Age?

— Cred… cred că ar trebui să încercăm, fără să râdem, răspunse ea, şi iar pufni în râs. O, Doamne, e îngrozitor. Nimeni nu se poartă aşa.

Hohotele o zguduiau, în timp ce absurdul momentului se revărsa peste ea valuri-valuri. Erau goi. El arăta trăsnet. Îl dorea şi nu se putea opri din râs.

— Asta-i o secvenţă de film, cu siguranţă, mormăi el, cu buzele cufundate în părul ei, luând-o în braţe.

— Am putea s-o tragem pe video şi s-o trimitem la Guinness.

Destiny îl cuprinse cu braţele pe după gât, continuând să se simtă uşoară şi ameţită, dar şi sufocată de pasiune.

— Hai să exersăm mai întâi, spuse el, lipindu-şi gura de a ei.

— O… Okay…

Când limba lui îi lunecă peste obraz, pentru a pătrunde în ureche, genunchii lui Destiny se înmuiară.

— Bagi cam multă putere în proiectul ăsta.

— Şi mă întâmpină o potenţă la fel de mare.

— Mă consideri potentă? bătu ea din gene, nevoită să se întrebe când se mai simţise atât de bine. Nu mai ţinea minte. Poate niciodată.

— Da.

— Perfect. Toată viaţa mi-am dorit să fiu bărbat.

— E veche, dar drăguţă.

— Îmi place să fiu drăguţă.

— Poate te hotărăşti, murmură Brace, cutreierându-i gâtul cu gura.

— Şi-asta e veche.

— Şi mai ştiu şi altele, îi suflă el în ureche.

— Exact, şopti Destiny, închizând ochii.

Chiar atunci, în acel moment, pe o plajă din Hawaii, se îmbrăţişa cu un bărbat pe care îl cunoştea doar de câteva ore, ca şi cum în veci nu i-ar mai fi dat drumul. Îl dorea cu o intensitate cum niciodată nu mai simţise, îşi plimba mâinile peste trupul lui, îi savura adânciturile, părul de pe trup, muşchii şi tendoanele, totul…

Niciodată nu se văzuse pe sine pierzându-şi minţile pentru un bărbat. Sigur, nici ea nu era o oarecare, genul de fată care dacă a văzut un bărbat, i-a văzut pe toţi. Dar acea senzaţie era absolut nouă, fără precedent. Ar fi putut prevedea vreodată emoţiile vulcanice pe care i le stârnea Brace Coolidge? Avea un nume caraghios, dar îi plăcea. Bărbatul care o strângea în braţe i se părea cel mai frumos din lume, pe alocuri atât de exotic încât îi lăsa gura apă. Îl dorea la nebunie.

— Eşti atât de minunată, Destiny Smith. În viaţa mea n-am întâlnit o fiinţă mai adorabilă.

Aceste cuvinte, prăfuite şi răsuflate cum erau, ar fi putut-o îngheţa pe loc, dacă n-ar fi dogorât ca focurile iadului. Venea cu scorneli şi clişee, ca să se culce cu ea. Ei, şi? Destiny era slabă, prea înaltă, mai mult cu colţuri decât cu curbe.

— N-n, făcu ea. Sunt prea osoasă.

Chicotitul lui îi aprinse o nouă flacără în abdomen.

— Nici pomeneală, iubito. Te-a asamblat un mare artist şi-ţi iubesc fiecare por al pielii.

Trase adânc aer în piept.

— Hai înapoi în casă.

O luară la fugă pe nisip, până în apartament. Ajunşi în dormitor, căzură de-a latul patului.

Brace o ridică în braţe, luându-i sânul în gură şi începând să-l sugă. Toate gândurile ei se risipiră. Ca şi cum s-ar fi trântit o uşă de oţel, îşi lăsă atenţia să părăsească lumea din afară, concentrându-se asupra bărbatului care o

îmbrăţişa. Toţi nervii din trup, toate celulele, se aţinteau asupra lui. Auzi o voce strigându-l pe nume, dar trupul i se zvârcolea aşa de tare, încercând să se apropie de el cât mai mult, încât n-o recunoscu ca fiind a ei.

În momentul când gura lui Brace începu să-i coboare pe trup, avu impresia că îi dădea foc. Prea sufocată ca să-i spună că mai dorea, fu recunoscătoare până la lacrimi că îi auzise strigătul din minte. Îi răspunse cu mâinile şi gura.

Când limba lui ajunse pe şolduri, coborând spre centrul feminităţii ei şi intrând, Destiny ţipă. Năucită, surprinsă, complet descumpănită de acel val al pasiunii, de dorinţa copleşitoare, de nevoia pârjolitoare care o făcea să-l strângă zdrobitor în braţe, nu mai putu decât să se ţină de el, rugându-se să nu-i mai dea drumul niciodată.

Mişcările limbii lui o purtau dincolo de hotarele imaginaţiei, într-un vârtej de foc care o purtă cu sine spre o explozie cum niciodată nu mai cunoscuse, nici nu-şi închipuise măcar.

— Şşş, iubito, încă n-ai terminat.

Ridicându-se în lungul ei, o penetră uşor, începând imediat un nou ritm.

Destiny încercă să articuleze cuvinte. Nu voiau să iasă. Dorea să-i spună că-i înţelegea planul şi era de acord. S-o ia cu el în nesfârşire era cel mai perfect lucru. Când se împinse spre el, într-o cerere insistentă, Brace nu se mai stăpâni.

Valuri-valuri de emoţii dezlănţuite îi duseră şi mai adânc într-o mare necunoscută de cei mai

mulţi, deşi toţi o caută.

Într-o împreunare ca un cataclism, fură contopiţi unul cu altul de un orgasm incredibil, de neuitat.

Buimăcită, rămase lângă el, revenindu-şi încet în simţiri.

— Niciodată… niciodată n-am crezut că poate fi aşa, murmură ea, nici măcar sigură că vorbise cu voce tare.

Brace îi sărută părul.

— Nici eu.

Chicoti, deşi în voce i se simţea un tremur.

— Eşti atât de minunată.

— Nici tu nu eşti de lepădat, replică Destiny, cu ochii încă închişi, zâmbind când îi auzi râsul. Nu ştiu ce să spun.

— Şi n-a fost decât un antrenament.

Izbucni în râs, agăţându-se de el.

— Cred că e momentul să-ţi aprinzi o ţigară, nu să te ţii de glume, îl dojeni ea.

— Bine. Data viitoare ne vom strădui mai mult.

— Prea târziu, chicoti Destiny. Cred că am întrecut limita încă de data asta.

— Bine, atunci o mai cizelăm, înainte de a merge la Guinness.

— Eşti îngrozitor.

— Cine, eu?

Brace o sărută.

— S-ar putea să fiu de acord că meritărm un loc în cartea recordurilor.

— Ai înnebunit. Îmi place.

— Şi tu îmi placi mie.

O mai sărută o dată. Peste câteva momente, se aprinseseră din nou.

— Cinstit, spuse Destiny, când reuşi să-şi tragă respiraţia, nu se poate să fie ceva normal.

Brace zâmbi.

— Mă faci să râd, frumoaso. Şi-mi place.

Făcură dragoste din nou, neputând nici acum să se desprindă unul de altul. Când se priviră în ochi, nu-şi mai putură despărţi privirile.

— Şi tu găseşti totul la fel de uluitor ca mine? întrebă Destiny, cu gura lângă a lui. Vreau să zic, nu e doar impresia mea, fiindcă n-am prea repetat, nu-i aşa?

— Aş zice că eşti mai mult decât expertă.

— Excelent. Mă bucur că sunt şi eu bună la ceva.

— Să fii mândră de tine însăţi, pentru că eşti, clătină el din cap, după care iar îşi încleştă buzele peste ale ei, înainte de a vorbi din nou. Îţi jur că niciodată în viaţa mea nu mi-am imaginat aşa ceva. Vorbesc serios.

— Bine.

Epuizaţi, satisfăcuţi, adormiră unul în braţele celuilalt.

Înainte de ivirea zorilor, Brace o trezi. Făcură dragoste din nou, rapid şi fierbinte. Apoi se îmbrăţişară şi, nu peste mult, dormeau iar.

Mai târziu, când se deşteptară, Brace îi obloji arsurile de soare, făcură dragoste, luară micul dejun şi înotară în ocean. Nu se despărţiră nici

măcar la duş.

Arsurile de soare trecură în cea de-a treia zi. La un moment dat, Destiny se gândi să-şi sune familia, apoi uită. Nu avea timp. Petrecuseră două zile în pat, deşi vorbiseră să mai facă surfing.

— Mărită-te cu mine, Destiny, îi şopti Brace trupului ei gol.

— Bine, şopti şi ea.

I-a căsătorit un judecător de pace şi, în aceeaşi după-amiază, au plecat spre Tahiti. A urmat o lună de miere pasională şi delirantă. Destiny a dat în sfârşit telefon acasă, în extaz, convinsă că găsise cheia fericirii veşnice, împreună cu minunatul ei soţ.

Capitolul 2

Cinci ani mai târziu – Yokapa County, New York

Divorţ!

Un cuvânt rareori menţionat în familia ei de un conservatorism rigid. De când semnaseră actele, Destiny nu vorbise cu rudele sale. Nu că l-ar fi plăcut vreodată pe Brace, dar destrămarea unei căsnicii, la tribunal şi în afara acestuia, li se părea respingătoare.

Destiny nu avea nevoie de repetarea la nesfârşit a predicilor cu refrenul „ţi-am spus eu”. Erau peste puterile unui cap care-i vâjâia de durere. Nu dorea nici să le audă sfaturile de a se uita înainte să sară, sau de a rămâne printre cei de-un soi cu ea. Întrucât eschiva, în general, majoritatea clişeelor, preferase să se lipsească. Singura soluţie valabilă era să se dea la fund.

O prietenă, Divinity Brown Blessing, îi oferise sanctuarul zonei rurale din statul New York. Îl primise, închiriind unul dintre domeniile aflate în proprietatea lui Divinity şi al soţului acesteia, Jake. Pur şi simplu nu putea face faţă familiei. N-o consola cu nimic faptul că dezgustul reciproc dintre rudele sale şi Brace făcuse ca unele dintre argumentele ambelor părţi să devină irelevante. La începuturile căsniciei, spusese clar că nu voia să audă nicio vorbă denigratoare la adresa soţului ei. În cea mai mare parte a timpului, dorinţele îi

erau respectate, dar sentimentele lor faţă de Brace nu se schimbaseră.

Privind pe fereastră, contemplă lacul albastru scânteietor din faţa proprietăţii.

— Mamă şi tată, voi ce-aţi fi zis de toată încurcătura asta? Am nevoie de voi.

O pasăre-cardinal, fluierând într-un copac, îi dădu singurul răspuns.

— Poate că ai dreptate, păsărico. Am să-i dau pe toţi dracului, pentru un timp.

Părinţii ei l-ar fi plăcut pe Brace, i-ar fi admirat flerul în afaceri, atât de asemănător cu al lor.

Îşi aminti conversaţia la telefon cu unchiul ei, în seara trecută; o dăscălise – ca întotdeauna – în legătură cu viaţa şi profesia ei. Până la urmă, îl întrerupsese:

— Îmi pare rău, unchiule Tyrrell. Hotărârea mea e luată. Voi conduce treburile corporaţiei de-aici. Ryan Porter va rezolva detaliile cotidiene, la sediul central din San Francisco.

— Stai acolo şi odihneşte-te, dacă trebuie neapărat, răspunsese unchiul Tyrrell. De companie mă pot ocupa eu…

— Nu. Voi ţine zilnic legătura cu sediul. Aşa vom proceda.

Destiny ieşi agale pe terasă. Inspirând adânc, îşi apăsă degetele pe tâmple. În primul rând, trebuia să-şi revină. Iar prietena ei, Divinity, îi dădea dreptate.

Canicula lunii iulie se reflecta în Lacul

Cayuga, vălurindu-i mărunt suprafaţa. Ideal pentru înot, îşi spuse Destiny. După ce-şi luă un costum bikini şi o tunică flauşată, îndesă într-un sac de prelată un prosop, o mască de scufundări cu tub şi două dopuri pentru urechi, peste care aruncă şi cheile. Încălţată cu nişte papuci de plajă, ieşi din dormitor pe uşa terasei. Se opri să admire din nou priveliştea. Cer albastru şi apă de smarald. Valuri ca laptele şi argintul. O splendoare.

Câteva trepte de lemn coborau pe gazonul îngust din faţa casei. Dincolo de panta cu iarbă a curţii se înălţa o faleză. Scara ce ducea de-acolo pe plajă era lată şi solidă, cu trepte din lemn de chiparos.

Lăsându-şi sacul pe palierul scării, cam la doi metri deasupra plajei, coborî, după care porni încet peste fâşia îngustă de nisip şi pietriş.

Intră în apa răcoroasă şi lină ca mătasea, îşi aplică masca şi se scufundă, înotând cu uşurinţă prin adâncurile verzi şi curate. Înotul de una singură nu era lipsit de primejdii, dar Destiny îl găsea igienic pentru starea de spirit. Niciodată nu trecea de zona unde apa îi ajungea până la gât, pentru a se putea descurca în orice eventualitate. N-o fi fost cea mai înţeleaptă soluţie, dar avea nevoie de efectul calmant al lacului.

Minutele treceau neobservate. Când îşi ridică masca şi se uită la ceasul antiacvatic, fu surprinsă. Se afla în apă de o oră. Raţiunea îi spunea că era timpul să iasă. Se îndepărtase de casă. Ba chiar,

era mai aproape de locuinţa lui Divinity şi a lui Jake.

Ridică privirea spre casa familiei Blessing, pentru a vedea dacă se găsea cineva pe terasă. Nu era nimeni.

Gândul la prietena ei o făcu să zâmbească, în timp ce ieşea din apă, pornind pe mal înapoi spre plaja casei sale. Adâncită în gânduri cum era, în primul moment nu conştientiză vocile. Când le percepu, se miră atât de tare încât se opri să asculte. Nişte copii, pe plaja ei. Zâmbi. Iubirea de copii era a doua ei natură.

Trecu de un cot al malului, cu apă mică, şi se încruntă. Avea în faţă cea mai murdară pereche de copii pe care o văzuse vreodată, scotocind prin coşurile de plastic pentru gunoi instalate la intervale regulate pe ţărmul aşternut cu şisturi de marnă.

— Salut.

La auzul vocii, se răsuciră în loc ca două zvârlugi. O fată, cea mai mică dintre ei, începu să se smiorcăie, după care îşi vârî în gură degetul mare nespălat.

— Nu făcurăm nimica, spuse băiatul.

— N-am făcut nimic, îl corectă Destiny, sperând că accentul pus mai mult pe vorbele decât pe faptele lor avea să le risipească temerile. Poate îi oprea chiar s-o ia la fugă.

Fetiţa se holbă la ea.

— Da’ nici *noi* n-am făcut.

Băiatul o privi încruntat, apoi se întoarse spre

Destiny.

— Ba eu ştiu ce vrei. Să ne faci să vorbim altfel.

— Să vă corectez exprimarea, preciză ea, pe acelaşi ton prudent. Nu vreţi să luaţi micul dejun cu mine? Fulgi de porumb şi fragi, şi suc de portocale cât cuprinde?

Înghiţiră în sec, aproape sonor.

— ’aideţi. Nu pot suferi să mănânc de una singură.

Băiatul ridică bărbia.

— Nu mi-i… nu mi-e… nu *îmi este* frică de tine.

— Bine. Nici mie nu-mi este frică de voi. Mă numesc Destiny. Pe voi cum vă cheamă?

— Nu-i spune, mormăi băiatul, printre dinţi.

— Ella, da’ Clyde îmi zice Împuţita.

— Da? Eu am să-ţi spun Ella.

— Bine.

— Dar tu?

— Mie Clyde îmi zice Jegu.

— Îl cheamă Jeremy, se repezi fetiţa.

— Îmi place cum sună. Hai să mergem.

Porni înaintea lor pe scări, ţinându-şi respiraţia. Când se aplecă să-şi ia sacul, privi pe sub braţ. O urmau! Nu spuse nimic, în timp ce urca restul treptelor şi traversa gazonul, spre casă. Îi auzea şuşotind în spatele ei.

Ocoli până la intrarea principală, ca să nu intre prin dormitor, şi scoase cheile. Tocmai începuse un monolog binevoitor despre uliii şi

vulturii cărora le plăcea să-i atace terasa în picaj, când glasului ei i se alătură un altul:

— Întotdeauna ai ştiut să vrăjeşti mulţimile.

Glasul o ardea şi o străpungea ca o lance înroşită în foc. Tot sângele i se scurse în glezne, apoi parcă îi părăsi trupul. Sufocată, se răsuci spre el.

— Brace!

Stătea rezemat de un stâlp al copertinei, privind-o prin plasa care forma o verandă puţin adâncă, apărată de ţânţari.

— Du-te, spuse Ella. Noi tre' să halim fragi.

Jeremy o făcu să tacă.

Brace se îndreptă, deschizând uşa cu plasă, pentru a veni spre ei.

— Tu n-ai nimic de spus, Destiny?

— Pleacă, şopti ea, cu gâtlejul ca o rană vie.

— Ie-te-te! exclamă fetiţa, apropiindu-se de Destiny, care-i puse o mână pe umăr. Cine-i ăsta?

— Fostul meu…

— Soţul ei. Eu n-am semnat actele, iubito.

— Nu-mi spune aşa.

— Prezintă-mă prietenilor tăi.

Destiny îi întoarse spatele.

— Ne e foame. Scuză-ne. Vorbim altă dată.

Era atât de iritată, încât nu-şi putea păstra nicio urmă de calm sau de bune maniere. Cum se numeau copiii? Nu, o întrebare şi mai potrivită: ce căuta acolo fostul ei soţ?

Californian de baştină, descendent al unei genealogii începute pe vremea conchistadorilor,

avea aceeaşi coloraţie. Părul său brunet-închis era des şi cu firul drept, având deasupra sprâncenei stângi o şuviţă care începuse să albească în urmă cu doi ani. O femeie mai vârstnică, de la Smith-O'Malley, îl declarase un Rudolph Valentino al zilelor noastre, oful femeilor din anii '20. Când Destiny văzuse o reluare cu „Şeicul", le dăduse dreptate, până la un punct. Starul filmelor mute semăna cu Brace, atâta doar că soţul ei era mai înalt, cu mult mai multă prestanţă. Ochii săi aveau o culoare verde-închis, cu aureolă aurie; pometii obrajilor îi erau laţi, sugerând nişte strămoşi vikingi din partea tatălui. Chipul părea sculptat din granit, până când zâmbea. Atunci, buzele sale senzuale se arcuiau pe deasupra dinţilor albi, accentuându-i gropiţa dintr-un obraz şi brazda din bărbie. Era mult prea sexy. Ar fi trebuit să se facă actor de cinema, nu patron al unui studio care-i angaja. Iar aceea nu era decât una dintre numeroasele firme ale conglomeratului din proprietatea familiei sale.

Trupul său musculos era avantajat de costumele de mătase pe care obişnuia să le poarte, şi ziua, şi seara. Acum, însă, era îmbrăcat în jeanşi. Cel puţin, asta credea Destiny că purta. Avea probleme cu cheia. Drăcia nu voia să intre în broască.

— Care mai e situaţia în rarefiata atmosferă a Corporaţiei Mendez-Coolidge? întrebă ea, printre dinţi.

— Merge.

— A, da. E aşa de obositor să urmăreşti forajele submarine, publicistica şi, să nu uităm, viticultura şi cinematografia.

— Mă descurc.

Destiny se întoarse spre copii, orbită, aproape fără să le mai distingă trăsăturile, prin ceaţa de incertitudine provocată de Brace.

— Veniţi. Mă duc să pregătesc fragii.

Cu toată nesiguranţa care o domina, observă că erau temători. Limba i se dezlegă cu înverşunare, în timp ce-şi privea oaspeţii jegoşi.

— E un viticultor celebru, dar aici nu bem decât vinuri din New York. Chardonnay-urile şi Merloturile Mendez-Coolidge nu sunt decât două dintre numeroasele lor soiuri de vinuri, şi concurează onorabil cu vinurile franţuzeşti. Dar… la fel facem şi în partea asta a statului New York. Ce părere aveţi?

În timp ce turuia înainte, era vag conştientă de privirile goale ale copiilor.

— Bani californieni vechi, ce ştiţi voi, din familia Mendez. S-au amestecat armonios cu pepitele de aur ale neamului Coolidge.

— Destiny, interveni Brace, cu glas scăzut. Ăştia micii nu-ţi înţeleg subtilităţile veninoase…

— Veninoase? Eşti ridicol. Nici măcar nu m-am încălzit încă, în legătură cu micul nostru aranjament de afaceri…

— Destiny!

— Halim odată fragii ăia? întrebă fetiţa, pe un ton îngrijorat.

— Sigur că da. O să-i vedeţi pe bufetul din bucătărie. Spălaţi şi gata de înfulecat. Aşa, şi, ce spuneam? A, da. Discutam despre fuziunea noastră, cum au numit-o unii, despre căsătorie…

— Nu-i adevărat, o întrerupse Brace.

— Smith-O’Malley combinat cu Mendez-Coolidge, îşi desfăcu ea braţele, ştiind că se comporta ca o proastă, dar incapabilă să se oprească. Am devenit un conglomerat, în timp ce alţi bieţi neghiobi nu erau decât soţ şi soţie.

Capitolul trei

— Destiny, s-ar putea să fie delicată problema, îşi privi Divinity Blessing prietena, bătând teancul de hârtii pe suprafaţa biroului. Înaltă, cu părul arămiu, zveltă şi doar cu burta puţin umflată, indicând că era gravidă, arăta ca o întruchipare a avocatei capabile.

— Ştiu, răspunse Destiny.

Divinity îşi drese vocea.

— Să ne ocupăm de chestiunile imediate. Mai întâi, l-am sunat pe Sherwood Dinsmore, un avocat de la vechea firmă a tatălui lui Jake. L-am pus în temă cu toate amănuntele. E priceput şi foarte încântat să ne ajute.

Pe buze i se ivi un zâmbet răutăcios.

— Jake moare de ciudă. Consideră că ar fi trebuit să afle despre abuzuri.

— A, probabil acest Clyde e destul de abil ca să-şi apere investiţia. Copiii nu erau văzuţi decât rareori, cred.

Divinity dădu din cap.

— Nu încape nicio îndoială că trăia din alocaţia copiilor. Jake o să asmută asupra lui tot comitatul.

Răsfoi hârtiile.

— I-am mai telefonat şi unui prieten specializat în legile privitoare la custodia şi abuzurile asupra copiilor. Spune că s-ar putea să păşim pe un teren foarte sensibil, dar sunt şanse să existe precedente pentru ceea ce vrei tu să faci.

Dacă este vreo portiţă, o va găsi…

Ridică privirea, când dinspre uşa întredeschisă se auzi un ciocănit.

— Intră.

În biblioteca vilei lui Divinity, *The Arbor*, intră Brace.

— Salut. Tocmai îi vorbeam lui Destiny despre nişte sfaturi legale pe care le-am primit.

Brace dădu din cap.

— Jake mi-a povestit. Se potriveşte cu ceea ce a spus şi avocatul meu. Am luat de la Jake numele şi numărul prietenului tău. I le voi transmite avocatului meu, ca să poată discuta.

— Perfect, reveni Divinity cu privirea spre Destiny, vizibil nedumerită. Voi doi păreţi…

— Nu s-a schimbat nimic, o întrerupse Destiny.

— Înţeleg, murmură avocata, deşi expresia ei spunea că nu înţelegea nimic.

Ridicându-se, Destiny se apropie de prietena sa, sărutând-o pe obraz.

— Trebuie să plec.

— Voi lucra să lămurim totul. Din câte ţi-au spus copiii, şi nu mă îndoiesc că e doar un rezumat, au trecut prin momente grele.

Apoi zâmbi.

— Te-ai şi îndrăgostit de ei, aşa-i?

— Aşa e.

Destiny simţi privirea aspră a lui Brace, dar nu se uită la el.

— M-am mutat în casa de lângă a lui Destiny, îi spuse dintr-o dată Brace lui Divinity, ca să pot sta

cu ochii pe ei.

— I-auzi! exclamă Divinity, privind de la unul la altul. Când Destiny se încruntă, îşi înghiţi zâmbetul.

— Ai grijă de tine, scumpo. Am să mai trec, spuse Destiny, răsucindu-se pe călcâie atât de repede, încât aproape se împiedică. Trecu pe lângă Brace, în galop.

— Te-aştept! strigă Divinity după ea.

Apoi se uită spre Brace, înclinându-şi capul într-o parte. Acesta ridică din umeri, cu privirea pe urmele lui Destiny.

— N-o lua ca pe ceva personal, Brace... dar dacă o mai faci să sufere, am să-ţi trag personal un genunchi în boaşe.

Brace râse, clătinând din cap.

— De ce-or fi femeile dure slăbiciunea mea?

— Nu i-ar strica puţină atenţie şi afecţiune.

— Nici mie, se răsti el, după care îşi frecă faţa cu o mână. Iartă-mă. Fac tot ce pot.

Divinity aproape că zâmbi.

— Ţi-aş ura succes, dacă n-ar exista antecedentele.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, ci pe ea. Deşi, recunosc, mai ai până să-mi schimbi drastic opinia despre tine.

— Am să-mi dau toată silinţa.

Şi ieşi grăbit, urmat de râsul scăzut al lui Divinity.

În hol, privi în josul scării cu lambriuri de mahon, spre locul unde soţia sa părea adâncită într-o conversaţie cu omul de serviciu, care-i întindea un vraf de haine pentru copii.

— Dar mă duc la cumpărături, protesta ea, şi…

— Pân-atunci, sunt bune şi astea, declară omul, după care se întoarse şi porni spre fundul casei.

Ridicând privirea, Destiny îl văzu pe Brace în capul scării. Imediat, porni spre uşă. La fel de repede, Brace coborî scara în formă de T.

— Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde, îi spuse el, ajungând în antreu tocmai când Destiny punea mâna pe clanţă.

Spatele ei deveni băţos, deşi nu se întoarse.

— Nu fugeam.

— Ba cum să nu, dar vom trece peste asta. Nu ştiam că adoptăm copii.

— Nu adoptăm niciun copil. Pe deasupra, totul e încă în faza de planificare.

— Ascultă, iubito…

— Scuteşte-mă, îl întrerupse ea, printre dinţi.

— În regulă. Vom proceda ca la carte. Destiny, conform legilor din California şi din toată ţara, încă mai eşti soţia mea. N-am semnat actele.

— Am să zbor în Republica Dominicană şi…

— Nu te osteni. Le voi semna…

Inima lui Destiny tresări dureros.

— …după o perioadă de graţie convenabil de lungă.

Când Destiny se răsuci spre el, gata să riposteze, Brace ridică o mână.

— Întrucât, potrivit legii, copiii vor fi şi ai mei, nu numai ai tăi, propun un compromis. Acţionăm împreună, facem formalităţile legale pentru protecţia copiilor, apoi discutăm şi problemele noastre. Nu mi se pare corect să nu ţinem seama şi de ele. Are vreun sens să ridicăm un gard în jurul Ellei şi-al lui Jeremy, înainte de a le lămuri pe toate celelalte?

— Nu, dar…

— Salut, interveni Jake, intrând în antreu, din bucătărie; privi în susul scării, apoi spre cei doi vizitatori. Se simte bine?

Urcase în bibliotecă de două ori, de când venise Destiny la soţia lui, deşi se vedea clar că Divinity se simţea minunat. Destiny, însă, nu putu să nu se amuze de neliniştea lui.

— Eşti un viitor tătic foarte nervos.

Jake încercă să zâmbească.

— Fac progrese.

Apoi, se încruntă.

— Dar ea e cam delicată.

— Ca un cal belgian de povară? râse Destiny.

— Nu-i de râs.

Totuşi, pe buzele lui Jake apăru un zâmbet.

— Rămâneţi la cină, îi invită el, ajuns deja la jumătatea scării.

— Altă dată, răspunse Brace. Trebuie să-i ducem pe ăia micii la înot.

Jake dădu din cap, dar nu se opri din urcuş.

— Copiii au nevoie de îngrijire, mai spuse el, cu glasul pierzându-i-se în timp ce se grăbea spre bibliotecă.

Brace îi deschise lui Destiny uşa şi ieşiră amândoi în faţa casei, unde Dorothy şi Pepper Lally îi distrau pe copii.

Locatari de multă vreme ai Comitatului Yokapa, cei doi, care se căsătoriseră în cea de-a doua tinereţe, păreau neobosiţi. Destiny îi plăcuse de cum făcuseră cunoştinţă, la scurt timp după sosirea ei.

Dorothy se uită spre Destiny şi Brace, apoi se apropie de ei.

— Trebuie să vă previn. S-ar putea să aveţi de furcă, dacă vreţi să-i adoptaţi pe Ella şi Jeremy. Nu fiindcă bărzăunele ăla de Clyde Smoot ar ţine la ăştia doi, dar ştie să miroasă banul cum simte câinele de vânătoare prada. Îi cunosc eu pe alde Smoot. Cei mai mulţi dintre ei sunt nişte puturoşi, printre care şi Clyde. Şi mai e şi rău, lacom şi prost.

Aruncă o privire spre copii, apoi se uită din nou la Destiny şi Brace.

— Mama lor era o Durham, oameni de treabă. De ce s-o fi încurcat cu Clyde Smoot când a murit bărbatu-său Tom, nu ştiu. Cred că nici ea nu ştia. Era prea moale. A jucat-o pe degete, nu-ncape nici o-ndoială. După ce-a murit, Clyde a ţinut copiii la el, ca să încaseze banii pe asigurare de la mama lor, la care ei aveau dreptul.

Clătină din cap.

— Am încercat nu o dată să fac ceva, da' mi s-a închis gura. Voi se pare că aveţi puterea să reuşiţi o treabă.

Dregându-şi vocea, continuă:

— Pe mine mă ştie lumea că nu umblu cu ocolişuri, aşa că v-o spun de-a dreptul. Nu vă ţineţi de jocuri cu copiii ăştia doi. E prea mare miza.

Destiny simţi că-i venea sângele în obraji.

— N-aş face una ca asta…

— Nici eu, adăugă Brace. Nu le dorim decât binele. În nicio săptămână, au progresat enorm.

— Alaltăieri i-am dus la doctor, adăugă Destiny. Sunt sănătoşi, deşi, din moment ce nu le-am putut găsi nicio fişă medicală, trebuie să se vaccineze amândoi.

— Bun-aşa, spuse Dorothy. Dar eu nu vorbesc despre grija pe care o aveţi faţă de ei. Mă refer la tensiuni şi emoţii negative. Debarasaţi-vă de ele.

Destiny se burzului, apoi cedă.

— Ai dreptate, desigur.

Dorothy îl privi pe Brace, care dădu din cap, cu o expresie mohorâtă.

— Bine, spuse ea. Atunci, duceţi-i acasă.

Spre bucuria lui Destiny, copiii sporovăiră tot drumul până la maşina lui Brace. Găsea un mare succes în faptul că îmbrăcămintea, tunsoarea şi curăţenia îi făceau să privească viaţa cu totul altfel. Nu era vorba numai de săpun, mâncare şi haine. Li se simţea aproape un sentiment de mulţumire. Erau mai comunicativi, deşi ochii le rămâneau umbriţi de îndoieli. Nu exista nicio cale

rapidă de a le risipi temerile. Destiny avea sentimente contradictorii cu privire la devotamentul lui Brace faţă de ei, la apropierea lui tot mai strânsă de cei doi. O durea să fie împreună, însă n-ar fi făcut nimic ca să-i destrame prietenia cu copiii.

Ar fi trebuit să se facă actriţă, îşi spuse ea; atunci, s-ar fi putut simţi mai comod în rolurile multiple pe care le juca. Pentru a-i ţine într-o stare relaxată, trebuia să evite confruntările cu Brace, deşi o mâncau degetele să se lupte cu el pe mai multe fronturi.

Îl dorea, dacă era posibil, mai mult decât oricând. I se făcea rău la gândul că-l pierdea, şi totuşi ştia că nu putea reveni la situaţia dinainte, la modul cum trăiseră. Cum îi putuse accepta flagranta infidelitate? Aceea rămânea o rană vie. Neîncrederea putea înăbuşi iubirea. Nu dorea ca tot ceea ce fusese frumos între ei să se dezintegreze încet. Ar fi fost de preferat o ruptură rapidă, nu? Trebuia să-l părăsească o dată pentru totdeauna. Gândul la o nouă despărţire o făcea să-i vină rău…

— La ce te gândeşti? întrebă el, în timp ce pornea maşina, pe aleea curbată a vilei *The Arbor*.

I-ar fi fost mai uşor să eschiveze, să se prefacă, să se joace cu cuvintele, aşa cum făcuse el de-atâtea ori. Ce, era smintită? Trebuia să privească adevărul în faţă. Dacă nu scotea la lumină măcar o parte din el, buboiul continua să coacă. Cei doi copii erau destul de inteligenţi

pentru a le simţi înstrăinarea. Instinctele li se cizelaseră într-o şcoală aspră.

— La tine, mai mult, răspunse ea.

O privi prudent.

— Aşa?

— Da.

Înainte de a continua, întoarse capul să privească bancheta din spate. Copiii erau adânciţi într-unul dintre jocurile pentru omorât timpul în maşină, pe care li le procurase Brace.

— Ai creat probleme venind aici, Brace. Cred că ar fi bine să le rezolvăm, şi cât mai repede.

Cu mâinile strânse pe volanul Jaguar-ului, Brace dădu din cap.

— Unde şi când?

— Azi. Nu, diseară. Să luăm cina îi oraş. Îi voi cere lui Dorothy să vadă de copii.

— Perfect.

Nu mai scoaseră o vorbă, până ajunseră acasă.

— Mergem cu barca? întrebă Jeremy, cu un glas şi o expresie care sugerau că se aştepta la un răspuns negativ.

— Sigur, spuse Brace. Tu şi Ella duceţi-vă cu Destiny şi schimbaţi-vă. Ne vedem în faţă.

Zâmbi, când băiatul îi surâse radios.

Jeremy şi Ella o luară la fugă pe asfalt, spre podul care ducea către locuinţa lui Destiny.

Destiny îl privi.

— Frumos din partea ta. N-au prea avut parte de distracţie, nici de multe momente fericire.

Brace trase adânc aer în piept.

— Putem schimba situaţia asta.

Ea clătină din cap, cu inima zbătându-i-se în piept. Îi venea să se arunce în braţele lui şi să nu-l lase să mai plece niciodată.

— Nu putem. N-am să mai trăiesc aşa.

Pumnii lui Brace se strânseră.

— Trebuie să mă asculţi, Des. Nu există pe lumea asta niciun lucru pe care să nu-l putem ameliora.

— Te-am ascultat, de prea multe ori. Nu eu ar trebui să mă metamorfozez.

— Ce naiba, Destiny, ştii că aş face orice…

Ridică mâna, întrerupându-l:

— Unele lucruri nu se mai pot schimba, şi anume, trecutul. Viaţa ta şi felul cum ţi-o trăieşti sunt înrădăcinate în tine şi în restul haitei de şobolani care participă la ceea ce tu numeşti viaţă mondenă. Poate că, dacă n-ai fi fost atât de absorbit…

— Destiny, nu ţi-am fost niciodată necredincios…

— La fel mi-ai spus şi înainte să plec din California. Dar fotografiile acelea nu minţeau. Femeia aia lucrează la firma ta…

— A lucrat. La trecut. Nu ştiu cum au înscenat-o, dar asta a fost. Ştii bine că nişte fotografii pot fi trucate. Se întâmplă tot timpul.

Destiny înghiţi un nod, continuând să vorbească la fel de încet ca el.

— Da, ştiu asta. Şi mai ştiu că am recunoscut cravata de mătase, singurul articol de

îmbrăcăminte pe care-l aveai pe tine. Eu ţi-o dăruisem.

— Aşa e, scrâşni el, printre dinţi. Sunt multe pe care nu le pot explica. Îmi mai dau seama şi că familia mea poate fi cam rece…

— Îi interesau acţiunile mele, părţile, obligaţiunile, compania de construcţii, firma de computere, totul. M-am săturat de toate astea, şi de acel stil de viaţă. Fotografiile au fost picătura care a umplut paharul, Brace. Ar fi trebuit să ne cunoaştem mai bine, înainte de a ne căsători. Poate că, atunci, nu ne-am mai fi deranjat.

Fiecare cuvânt o durea ca un cui înfipt în piept. O sfâşia în două faptul de a spune orice vorbă care ar fi putut cauza o rană nevindecabilă, dar trebuia să-i vorbească.

Brace o privi, alb la faţă.

— Ştiu că ne-am grăbit. N-am regretat-o niciodată. Îmi pare rău pentru toată încurcătura asta. Vorbesc serios.

Şi scoase cheia din contact.

Destiny coborî din maşină.

— Vii, Destiny? strigă Jeremy.

— Imediat.

Fără a mai scoate o vorbă, se îndepărtă de Brace.

— N-am să mă dau bătut.

Cuvintele lui părură să plutească pe briza lacului, pentru a se învârteji în jurul ei, pe când urma copiii spre casă. Cei doi dispăruseră deja cupă cotitura cărării.

Destiny grăbi pasul, fără să mai audă niciun zgomot dinspre Brace sau copii.

— M-am prins, v-aţi ascuns pe…

Dădu colţul, spre uşa din faţă, şi se opri ca trăsnită.

Un bărbat enorm, înalt de peste un metru optzeci, cu barbă şi burdihan umflat de bere atârnând peste curea, îi ţinea pe amândoi copiii de ceafă. Feţele acestora erau schimonosite de durere şi frică. Nu scoteau niciun sunet.

— Dumneata trebuie să fii Clyde.

Destiny încercă să-şi păstreze calmul. Huiduma le putea frânge gâturile dintr-o singură mişcare a acelor mâini uriaşe. Mai avusese de-a face cu indivizi ca el, dar niciodată nu fuseseră la mijloc copii pe care ajunsese să-i îndrăgească. *Concentrează-te! Aminteşte-ţi antrenamentul!*

— Mdea. Clyde Smoot. Şi-acuma, dă-te. Îm' iau plozii d-acilea. Deşi, acu' c-am văzut ce gagică mişto eşti, poate c-o să mai viu, să-ţ' trag un toc de…

— Gura, mârâi Destiny printre dinţi, cu furia crescându-i în gâtlej ca un uragan.

— Să ştii că nu-ţ' permit…

— Dă-le drumul, sau te bag în puşcărie pe tot restul vieţii. Nu-mi arde de jocuri. Autorităţile ştiu…

— Ştiu un rahat, şi mata la fel, madam. P-ăştia doi îi iau cu mine. Dacă nu te dai din drum, vez' că trec peste tine. Acilea-i vorba de lovele şi n-o să mă-mpiedici matale.

— Ia-ţi mâinile de pe ei!

Destiny era sigură că îl putea ţine pe loc timp suficient pentru ca Jeremy şi Ella să scape şi să fugă. Cel puţin un pumn în plin putea să-i dea.

— Copii, fiţi gata să…

Continuând să-i ţină de ceafă, Clyde scoase un mârâit şi se repezi.

Destiny se agăţă de cel mai apropiat stâlp al porţii, răsucindu-şi trupul. Îşi ridică picioarele în aer, lovind cu ele ca într-un zid. Îl nimeri drept în piept, făcându-l să se clatine. De ajuns pentru a scăpa copiii din mâini.

— Fugiţi! ordonă Destiny.

O tuliră.

— Fă, curvo, ce crez’ că…

Îl simţi pe Brace apărând ca vântul lângă ea, după care cei doi bărbaţi se ciocniră ca nişte berbeci de asalt. Destiny privi în jur, căutând disperată o armă. Brace învăţase karate, dar se temea că nu era pe măsura lui Clyde, cu pieptul său cât un butoi şi braţele mult mai lungi. Tocmai se gândea la asta, când Clyde se prăvăli la pământ.

La fel de repede, sări în picioare.

Cu ochii mari, Destiny zări săpăliga grădinarului, cu cap de oţel şi coadă de stejar. Era singura armă la îndemână. O ridică, se răsuci şi lovi, nimerindu-l pe Clyde imediat după ce-i trântise lui Brace un croşeu. Furia îi sporea puterile, anii de antrenament îi îmbogăţiseră experienţa. Îl izbi din răsputeri în ceafă, aproape

rupând unealta.

Urletele de durere şi furie ale lui Clyde făcură ciorile din copaci să-şi ia zborul. Se răsuci spre ea, gata să atace, când Jeremy intră drept în el, înfigându-şi incisivii mici în muşchiul pulpei.

Clyde se aplecă să-l înşface, însă Brace îl dădu pe Jeremy la o parte mai repede, după care îşi înfundă pumnul în burta lui Clyde. Icnetul de turbare şi surpriză al intrusului alungă şi pescăruşii de pe apă.

Destiny îi mai aplică o săpăligă în cap, trântindu-l pe burtă pe uriaşul împleticit.

— Te-nvăţ eu minte să mai baţi copiii, spuse ea, ridicând săpăliga să-şi ia avânt.

Brace o apucă de mână, oprindu-i mişcarea.

— Nu. Poţi să-l omori, cu asta.

— Bună idee, replică ea îndârjită, mai furioasă ca oricând.

Brace chicoti, după care se strâmbă, cuprinzându-şi falca în căuşul palmei.

— Bună, bună, da' las-o baltă. Copiii ăştia au mai multă nevoie de tine aici, decât la vorbitorul închisorii. Are cine să se ocupe de el, continuă, întorcând capul. Aud nişte sirene.

— Am chemat poliţia. Ştiu cum – nouă-unu-unu, spuse Ella, cu lacrimi în ochi.

— Iubito, spuse Destiny, lăsând din mână arma. Nu vă mai poate face niciun rău şi n-o să plecaţi cu el. Nu voi lăsa pe nimeni să vă ia, pe tine şi pe Jeremy.

Îmbrăţişă fetiţa, întorcând-o cu faţa dinspre

malacul care încerca să se ridice.

— Stai mai bine jos, îl sfătui Brace. Altfel, nu va mai avea timp să te lichideze. Am s-o fac eu în locul ei.

Gemând, Clyde se prăbuşi la loc, cu chipul îndesat în ţărână.

Şeriful apăru într-un iureş febril, urmat îndeaproape de Jake Blessing.

— Ce-i aici? întrebă Jake. Darnell v-a auzit apelul pe frecvenţa poliţiei. Divinity e agitată, adăugă el, ca şi cum ar fi anunţat un cutremur de 7,7 grade.

— Îmi pare rău, răspunse Destiny, începând să-i explice pe scurt ce se întâmplase, în timp ce Brace îi povestea acelaşi lucru şerifului. Şi s-a apucat să facă urât, încheie ea.

Jake zâmbi crispat.

— Locuia într-un bloc de apartamente din proprietatea mea. Tocmai a fost evacuat.

— Îl dăm în judecată, spuseră Destiny şi Brace, în acelaşi timp.

— Mă bucur că sunteţi şi voi de acord într-o privinţă, surâse Jake. Atunci, eu am plecat.

Destiny dădu din cap, fără să se uite la Brace.

Se întoarse totuşi spre el, după ce plecă şi şeriful, luându-l pe Clyde.

— Nu… nu cred că ar trebui…

— Ba ar trebui şi o vom face.

— Nu ştii ce voiam să spun, se încruntă ea.

— Ba cum să nu ştiu? Voiai să vii cu încă un motiv pentru a nu-i adopta în comun. Recunoaşte,

Des. Argumentele tale nu ţin. Nu plec. Aici sunt, cu tine, şi aici rămân. Ce-ţi mai trebuie, ca să înţelegi? Ne iubim…

— Ne-am iubit cândva.

— Ne iubim şi acum. S-a produs o încurcătură, dar nu între noi. Prea mulţi oameni din afară ne-au impus punctele lor de vedere. De-acum încolo, nimeni n-o va mai face, dacă noi n-o permitem. Nu trebuie ca noi doi să fim cei mai dificili în toată situaţia asta, Des.

Un lung răstimp, se priviră.

În sufletul lui Destiny se războiau milioane de emoţii. Parcă şi-ar fi pierdut greutatea, plutind într-un nor de nehotărâre. Uşurarea şi bucuria o podidiră, înainte de a apuca să se înfurie. Brace venise de aproape o săptămână. Era un interval mai lung decât prima oară, când se căsătoriseră. Desigur, atunci îşi petrecuseră timpul cu totul altfel.

Anii intermediari fuseseră presăraţi cu neînţelegeri pe diverse subiecte, inclusiv familia lui, familia ei, banii lui şi ai ei, locul unde ar fi fost mai bine să lucreze Destiny, care să le fi fost scopurile, individuale şi comune. În cele din urmă, îşi dăduse seama că nu putea acţiona într-o parte din timp ca soţie, în alta ca directoare şi în alta ca împăciuitoare. Viaţa împărţită între asemenea treimi fusese mult prea fragmentată. Lovitura de graţie constase în fotografiile primite prin poştă cu o lună în urmă, care dovedeau că Brace ducea o existenţă paralelă. Nu putuse să-i asculte

protestele, nici să le accepte pe cele pe care le auzise.

Clipind din ochi, reveni în prezent. Trase adânc aer în piept, studiindu-l pe Brace.

— Nu te pot da afară.

De parcă ar fi vrut s-o facă!

— Corect. În plus, casa mea e în vecini.

— Ai salvat copiii…

Apoi, făcu ochii mari.

— Vai de mine, ţi s-a umflat falca! Să-ţi aduc puţină gheaţă.

— Lasă că şi tu te-ai descurcat binişor, îi zâmbi el. Dacă ştiam că loveşti atât de năprasnic, te-aş fi înscris în campionatul de golf, la club.

Fără tragere de inimă, Destiny râse uşor.

— Mă înfuriasem.

— Nu pe bune?

Zâmbetul lui, aşternut lent pe buze, îi înmuie genunchii.

— Frumos l-ai aranjat pe Clyde.

— Şi tu la fel, deveni strâmb zâmbetul lui. Am rămas o echipă, Destiny.

Nu putea decât să-l privească, sufocată, cu inima bubuindu-i în piept.

— Nu şi conform hârtiilor pe care le-am semnat eu.

— Ştiu.

Brace întoarse capul spre lac.

— Trebuie să discutăm, dar Jeremy vrea cu barca.

— Păi atuncea, de ce nu mergem odată?

întrebă Jeremy, apărând lângă ei. Clyde s-a dus.

Cei doi adulţi îl priviră ca şi cum ar fi vorbit în altă limbă.

Ella o trase pe Destiny de tivul pantalonilor scurţi.

— Ai zis că mergem.

— A, da, aşa am zis. Jeremy, Ella, aţi fost foarte curajoşi. Ştiu că vă speriaseră ţi, dar aţi dovedit multă bărbăţie.

Degetul mare al Ellei se ridică la gură, pe când în jurul lui se contura un zâmbet sfios.

Jeremy îşi lăsă privirea în pământ, apoi o ridică din nou.

— Am ştiut eu c-o să te bată.

Destiny le puse câte o mână pe cap.

— Da, ar fi făcut-o. Laşii se pricep foarte bine la asta.

Când coborî ochii spre ei, simţi o hotărâre îndârjită luptându-se să iasă la suprafaţă. Avea să lupte din răsputeri pentru acei copii.

— Nu-l vom lăsa pe Clyde să se mai apropie.

— Există oameni care ne vor ajuta s-o facem, interveni şi Brace, surâzând apoi. A spus cineva ceva de-o plimbare cu barca?

Copiii zâmbiră, dând din capete.

Lui Destiny îi stătea pe limbă să răspundă că asta nu-l includea şi pe el, că făcea parte din viaţa *ei*. Fusese ţinută departe de atâtea planuri ale vieţii lui Brace. Ce anume o făcea să tacă, nu ştia. Dădu doar din cap.

— Hai să mergem.

Copiii chiuiră, în timp ce inima ei bătea cu putere. Se comportau ca o familie. Ba nu! Era o nebunie! *Nu lăsa speranţa să te amăgească, tâmpito!*

— Ai încredere-n mine, Destiny.

Brace venise în spatele ei, glasul lui scăldând-o ca într-un fior. Destiny înghiţi un nod.

— Cred că-mi ceri prea mult. Ne-am dezamăgit reciproc.

— Nu-i adevărat! Am făcut unele greşeli în privinţa ta, dar de dezamăgit, nu m-ai dezamăgit niciodată.

Destiny încercă să zâmbească.

— Voiai să dai un telefon.

Capitolul 4

Zilele păreau să treacă prin viaţa lor ca rafalele zefirului de primăvară. Aveau multe de făcut în fiecare zi, inclusiv numeroasele formalităţi legale necesare pentru protecţia celor doi copii.

Brace părea să se afle tot timpul în casa ei, îngrijind copiii în timp ce Destiny se ocupa de afaceri şi participând alături de ei când se distrau cu toţii. Navigau pe lac, luau masa în oraş, se plimbau, râdeau. Le făceau pe toate, întocmai ca acea celulă intimă a societăţii numită familie.

Destiny oscila între bucurie şi teamă, nepăsare şi precauţie. Gândurile pozitive şi negative ricoşau la contactul cu ea la fel de repede ca valurile lacului când se izbeau de mal.

Înotul devenise analgezicul ei. În fiecare zi înota, cu mişcări energice ale braţelor şi picioarelor, pentru a obţine un efect de purificare. Scufundându-se în adâncurile verzi ale apelor limpezi, unde vedea algele unduindu-se, îşi calma şi relaxa nervii întinşi la limită. Dorinţa ca Brace să se afle pe altă planetă şi în acelaşi timp alături de ea îi punea la grea încercare echilibrul mintal.

Într-o după-amiază, pe când înota, Destiny era atât de concentrată încât nu auzi murmurul, zgomotul îndepărtat al unui motor care duduia şi şuiera, apropiindu-se cu fiecare secundă. Când apa deveni mai agitată, învolburându-se sub suprafaţă, Destiny înălţă capul. În apropierea ei apăruse o ambarcaţiune. Privind în jur, făcu un

salt în sus, pentru a vedea cât mai bine. Nu era deloc indicat să se nimerească în calea unei şalupe. Puteau să n-o observe. Ca şi cum ar fi răsărit din adâncuri, văzu prova unei bărci de mare viteză venind drept spre ea. Strigă, dar glasul ei nu putea acoperi huruitul motorului.

La naiba! Îndoindu-se de mijloc, se repezi în jos, scufundându-se aproape vertical. Tot mai adânc, spre fundul lacului, despică apa spre alge, în căutarea unui adăpost. Pieptul i se dilata de presiune, dureros, în timp ce se străduia să rămână la fund. Când începu să vadă steluţe înaintea ochilor, ştiu că-şi forţa norocul şi coti spre mal, încercând să nu iasă la suprafaţă.

În sfârşit, ţâşnind în sus, sparse valurile, gâfâind sufocată, şi-şi ridică pe frunte ochelarii de scafandru. Un moment, nu văzu nimic. Apoi apăru o mână, şi încă una, ambele scăldate în lumina strălucitoare a soarelui. O apucară strâns. Clipind din ochi, Destiny privi chipurile neclare, umbrite, cu soarele în spate.

— Cine…?

— Ia-ne de mână. Repede. Ţine-te bine.

Doi oameni vorbeau în acelaşi timp. Un bărbat? O femeie?

Nu putea fi sigură cine erau, dar întinse mâinile, simţindu-se ridicată din apă de parcă ar fi fost uşoară ca fulgul. I se păru că zbura prin aer, pentru a ajunge pe una dintre numeroasele plute pentru apa adâncă, risipite la distanţă de mal.

Descumpănită de pericolul prin care trecuse,

îşi scutură capul, după care puse o mână streaşină la ochi, încercând să vadă. Oare ambarcaţiunea care se îndepărta cu viteză era un „papuc”, una dintre acele şalupe puternice, mai potrivite pe ocean decât pe un lac? Nava aproape dispăruse. Nu se mai vedea decât siajul înspumat şi o pată neclară, indicând că şalupa putea fi de culoare aurie sau crem.

— Mulţu… se întoarse Destiny să le spună salvatorilor ei, dar văzu că era singură pe plută. Valurile blânde o legănau sub ea. Scrută apa din jur. Nimic. Nimeni. O ajutaseră două persoane. Unde erau? De ce dispăruseră? Cum ajunseseră la ea atât de repede?

Fuseseră un bărbat şi o femeie? Chiar şi fără să-i fi văzut bine, nu se îndoia că aşa era.

Privi încă o dată în jurul ei, după care se lăsă din nou în apă, începând să înoate cu putere spre mal, frământată de cele întâmplate.

Când se simţi apucată de mijloc şi ridicată, înghiţi o gură de apă.

— Ce…?

— E-n regulă, iubito. Te-am prins. Fir-ar al dracu’, am crezut că te lovise.

Brace o strânse la piept, trăgând-o spre apa mică de la mal.

— Pot… pot să…

— Şşşşş, nu-i nimic. Ticălosul a fost cât pe ce să te nenorocească.

Simţind fundul lacului sub tălpi, o ridică în braţe, strâns, ducând-o astfel până la mal. Fără a-i

da drumul, luă un prosop şi o înfăşură cu el.

— Trebuie să te încălzeşti.

Culese de jos un tricou, trăgându-i-l peste cap; apoi, o trase spre un alt prosop.

— Nu te mişca.

— Oamenii aceia, spuse Destiny. Unde s-au dus?

— Care oameni? Din câte-am văzut eu, în barcă nu era decât pilotul. Cred că era un bărbat.

Scrâşni din dinţi.

— Şi dacă pun mâna…

— Nu, nu el. Oamenii care m-au tras pe plută.

Brace clătină din cap.

— N-am observat. Te-am văzut numai pe tine, când ticălosul ăla era gata să te lovească.

— Aha… Voiam să le mulţumesc.

Se cutremură, privind spre apă.

— Aveam… am avut impresia că-i cunosc de undeva.

— Deocamdată, încălzeşte-te şi usucă-te.

Se aşeză alături, cuprinzând-o cu un braţ.

— Te simţi mai bine?

Destiny dădu din cap, o parte din ea întrebându-se cine or fi fost salvatorii, iar restul răspunzându-i lui Brace:

— N-ai văzut pe nimeni?

— Numai şalupa şi pe tine. Am s-o recunosc, dac-o mai văd. După ce te duc în casă şi te instalez comod, am să vorbesc cu şeriful.

— Mulţumesc… mulţumesc.

Se apropie şi mai mult, cuprinzând-o acum cu

ambele braţe.

— M-am speriat îngrozitor.

Tăcerea dintre ei se prelungi, întinsă ca o panglică de cauciuc roasă, rupându-se când Brace vorbi din nou, cu buzele înfundate în părul ei:

— Credeam că te-a lovit.

Destiny înclină afirmativ capul, cu părul ud frecându-se de pieptul lui.

— Şi eu.

— De-acum încolo, voi veni şi eu să înot cu tine.

Îl privi, zâmbindu-i.

— Înot tot timpul, şi până azi nu mi s-a întâmplat nimic. O fi fost doar un derbedeu care se dădea în spectacol. Umflatul în pene e un joc universal.

— Nu toţi bărbaţii consideră că e o idee prea bună să faci farse prosteşti.

— Ştiu, îi susţinu ea privirea.

— Des, hai să nu dăm cu piciorul la toate.

O sărută pe frunte.

— Te rog, să ne mai acordăm o şansă. Nu ne putem permite să ne aruncăm vieţile pe fereastră, fără să încercăm măcar.

— Sună frumos, Brace. Să nu mă înţelegi greşit. Am vrut să salvez căsnicia noastră… dar cred că e prea târziu. Familiile noastre ştiu că ne-am despărţit. Mai mult sau mai puţin, ne-am împăcat cu situaţia…

— Eu, nu.

— Chiar dacă tu şi cu mine ajungem la un

acord, continuă Destiny, familiile rămân. Niciuna dintre ele nu a fost de acord cu căsătoria.

— Familia mea te cunoaşte mai bine decât crezi.

— Mă tem că nu e decât credinţa ta oarbă. Conflictul dintre familia ta şi mine parc-ar fi fost Confederaţia contra Uniunii. Cea mai proastă combinaţie posibilă. Noi am fost prinşi la mijloc, fără a avea loc de întors. Nu sunt sigură că aş mai putea trece prin asta

Se retrase puţin.

— Ceea ce ne unea nu era destul de rezistent sau puternic pentru…

— Ceea ce ne unea a fost extraordinar, Des. Poate că n-am procedat cum trebuia, dar nu putem nega ce-am avut. A fost minunat.

Destiny îşi muşcă buza.

— Nu e mai bine să ne despărţim scurt şi civilizat, decât să valsăm lent de la antipatie la dezgust, până la dezastrul final? clătină ea iarăşi din cap. E prea dureros.

În sinea ei, urla că nu voia să se despartă de el. Când apăruse la uşa casei, în ziua când îi găsise pe Jeremy şi Ella, fusese răspunsul la o rugăciune pe care nici măcar nu-şi dăduse seama că o înălţase. Noua despărţire de el ar fi fost o a doua agonie.

— Hai să ne schimbăm noi înşine, propuse el. Putem încerca asta. Şi merită efortul, Des. Pe ceilalţi, să-i ia dracu’!

— Uşor de zis, greu de făcut.

O dorea atât de mult, încât o durea fizic.

— Sunt dispus să încerc. Tu ce zici?

— Păi... eu am copiii. E o mare responsabilitate. În momentul de faţă, nu mă pot rupe în două direcţii. Mai ales când e atât de important pentru Ella şi Jeremy.

— În regulă. Sunt de acord că au nevoie de ajutor. Am mai discutat despre asta. Cred că două capete fac mai mult decât unul. Ce-ai zice de un pact? Copiii au nevoie de noi amândoi. Pentru un timp, să lăsăm deoparte problemele personale şi să ne ocupăm de Ella şi Jeremy cât putem de bine.

— Brace, am semnat hârtiile.

— Eu nu le-am semnat. Iar acum, nu e momentul. Chiar tu ai spus-o. Ce zici? Încheiem un armistiţiu?

Îşi schimbă poziţia, pentru a-i întinde mâna dreaptă.

Destiny ezită.

— Încearcă, îi şopti el.

Preţ de câteva bătăi de inimă, nu se mişcă. Apoi dădu din cap, o dată, de două ori, şi-i strânse mâna.

— Perfect, o sărută Brace pe obraz, după care îşi apăsă mâna ei pe piept. Mă gândeam doar că ţi-ar plăcea să ştii cum m-a afectat răspunsul tău.

Palpitaţiile de sub degete îi făcură şi ei sângele să accelereze până la o viteză cosmică, în timp ce pulsul i se zbuciuma ca al unei adolescente la prima întâlnire. Toate sentimentele acumulate pe care le avea pentru el o inundară, ca

un potop fulgerător. Parcă ar fi căzut de la înălţimea unei faleze. Apropierea lui Brace era periculoasă. Sufocantă. Fascinantă.

— Trebuie… trebuie să ne păstrăm perspectiva.

— Exact, o ridică el în picioare. Şi să te băgăm sub duş. În seara asta, eu gătesc.

Îl privi prudentă.

— Să nu fie vreuna dintre cinele alea îngrozitoare de cercetaşi pe care obişnuiai să le pregăteşti, când le aruncai pe toate la grămadă şi le împingeai în cuptor.

— Am progresat, râse Brace de scepticismul ei vizibil. Ai încredere-n mine.

Ca şi cum ar fi lovit-o un pumn în piept, rămase încremenită, cu respiraţia tăiată.

Câteva momente lungi, se priviră.

Brace trase aer în piept, tremurător, urmărindu-i cu un deget conturul braţului gol.

— Ştiu la ce te gândeşti. „Încredere” e un cuvânt dificil în vocabularul nostru. A noastră a fost ştirbită. Nu pot s-o neg. Trebuie să limpezim nişte ape.

— Pare un proiect măreţ, nu-şi putu ascunde Destiny tremurul din voce.

— Îi vom stabili o limită de timp. De acord?

O înfăşură în cele două prosoape şi o întoarse spre scara care urca la casă.

— Şi cum vom proceda? întrebă ea, cu vocea la fel de înceată ca a lui.

— Cum spuneam. Muncim pentru copii, apoi

ne ocupăm şi de problemele noastre. Poate reuşim să salvăm totul. Cooperăm. Îngropăm toate incidentele neplăcute.

Sub braţul lui, Destiny deveni rigidă.

— Dacă, după cinci săptămâni, să zicem, nu simţim că situaţia e în curs de ameliorare, atunci vom analiza alte variante.

Destiny înghiţi în sec. Asta ar fi însemnat să se despartă. Avea putere s-o facă din nou? Simplul gând îi lichefia măruntaiele.

— Nu putem decât să încercăm.

Tăcuţi, intrară în casă.

Brace contemplă camera mare.

— Unde sunt Jeremy şi Ella?

— I-a dus doamna Duggan la meditator. Când termină cumpărăturile, îi va aduce acasă.

— Bine gândit. E o femeie extraordinară.

— Într-adevăr. Divinity mi-a recomandat-o doar pentru curăţenie, dar am senzaţia că s-a însărcinat cu toată gospodăria. Îi plac copiii. Asta e cea mai importantă recomandare.

— Perfect. Vrei să foloseşti cada cu apă fierbinte?

— Nu, voi face un duş.

Trecu pe lângă el, cu picioarele tremurându-i, intră în baie, închise uşa şi o încuie.

Îşi scoase costumul de baie şi trecu sub torentul aburind al duşului. În timp ce se spăla pe cap, îşi aminti de cei doi oameni care o ajutaseră când şalupa fusese cât pe ce s-o lovească. Cine erau? Nu le distinsese vocile şi trăsăturile decât

ca prin ceaţă. Şi totuşi, putea să jure că mai auzise acele glasuri. Cum ajunseseră la ea atât de repede? Şi unde dispăruseră?

Se şterse pe cap, se fardase uşor şi era pe jumătate îmbrăcată, când auzi pe neaşteptate un ropot mărunt şi paşi, însoţit de zgomote agitate. Se întorseseră Ella şi Jeremy. Doamna Duggan îi conducea până la uşă, apoi pleca acasă.

În timp ce-şi încheia pantalonii scurţi, se strâmbă. I se lăţeau cumva şoldurile? Probabil. Ieşi din dormitor, făgăduindu-şi să-şi cumpere o oglindă mai mică. Când porni pe culoar, spre bucătărie, din minte îi ieşiră şi şoldurile, şi orice alte gânduri.

Bucătăria ei arăta ca un câmp de luptă. Concepţia lui Brace despre prepararea mâncării implica toate tigăile şi cratiţele din casă. Bufetul de lucru era plin cu vase asortate, farfurii, oale şi alte ustensile.

Destiny se rezemă de tocul uşii, ezitând între amuzament şi deznădejde. Studiind trioul prins în chinurile celei mai nebuneşti activităţi gastronomice de la ceaiul Pălărierului Nebun încoace, nu mai avu nevoie să se întrebe de ce plecase atât de grăbită doamna Duggan. Nu încăpea nicio îndoială că Brace îşi ieşise din minţi.

— Ei, staţi, staţi, îi tempera el pe copii. Trebuie să vedem dacă mai întâi aprindem cuptorul, sau băgăm mâncarea în el cât e rece. Nu-s sigur, dar cred că e un detaliu foarte important. În carte cum scrie, Jeremy?

Destiny îl văzu pe băiat cu limba scoasă printre dinţi, mijind ochii spre cartea de bucate deschisă. Se simţea că aptitudinile sale de lectură erau limitate. Nu scoase niciun sunet.

— Cred… Cred că zice că mai întâi să încălzim. Pre… încălzit, scrie aicea.

Ridică privirea, uşurat când Brace se apropie de aragaz şi moşmondi la comutatorul cuptorului.

— Nu ştii cum se face, Brace?

— Lasă-mă un minut, da? Maşinile astea infernale au fost concepute numai ca să-mi dea mie bătăi de cap.

Ella zâmbi.

— E uşor. Pot eu ca să-l aprind. Trebuiam să gătim potolu' lu' Clyde.

Peste faţă îi trecu o umbră, ca şi cum s-ar fi tras o draperie.

Brace o sărută.

— Clyde e prea prost ca să-şi dea seama ce minunată eşti.

Zâmbindu-i, Ella dădu din cap.

— Şi-acum, ia să vedem, continuă Brace. Salata. Pe-asta ar trebui s-o facem uşor. E simplu, nu?

Îi privi pe copii, care păreau cam nesiguri.

— Clyde mânca hamburgeri care se vedea sângele pe ei, spuse Jeremy.

Ella dădu din cap.

— Îi cădea scrumu' de la ţigări pe ei. Şi-l mânca şi pe ăla.

Destiny se hotărî să-i lase să-şi facă de cap cu

gătitul până la sfârşit. Unitatea lor era vizibilă cu ochiul liber şi nespus de strânsă.

— Ia să vedem noi. Cred că, fiind vară, nu trebuie să cojim roşiile, spuse Brace, apoi se strâmbă: sper că am dreptate. Facem economie de timp.

Spălă zarzavaturile şi le puse într-un mixer, apoi îşi şterse mâinile de şorţul pe care şi-l legase peste mijloc.

— Noi ce putem să facem? întrebă Jeremy.

— Ăă, să vă spălaţi pe mâini. E clar?

— Ai văzut când ne-am spălat, îi aminti Ella.

— Bine. Va fi o salată comunitară. Eu am să tai legumele. Jeremy, tu desfaci andivele. Tu, Ella, aranjezi salata în vasele astea, arătă el pe rând.

— Oare o să-mi placă? se întrebă Ella.

— Sigur c-o să-ţi placă. Toţi iepurii din lume vor fi invidioşi pe salata ta.

Fetiţa chicoti.

Destiny era captivată de creatorii salatei. Ochii începură s-o usture, când îl văzu pe Brace deschizând gura şi gustând o bucată de ardei oferită de Jeremy. În sfârşit, făcu un pas înainte.

— Aş putea prepara eu sosul?

Trei zâmbete se întoarseră spre ea, însoţite de trei mişcări afirmative din cap.

— Mmm, ce plăcut miroase aici.

Aruncă o privire spre tigaia de omletă şi văzu fumul, aşa că făcu focul mai mic, dintr-o singură mişcare fluentă, în timp ce mergea spre frigider. Alese o reţetă de sos dulceag, nu prea iute, din

zahăr nerafinat, oţet şi puţin ulei. Tocă busuioc şi oregano în compoziţie, apoi se rezemă de bufet, studiind restul operaţiunilor.

— Ce mâncăm?

— Fru-eetta… cică, răspunse Jeremy. E cu ouă şi cartofi şi miroase frumos.

— A! Frittata.

Toate cele trei expresii încremeniră, aşteptându-i reacţia.

— Tocmai de ce mi-era poftă şi mie.

Uşurarea se aşternu pe trei feţe în acelaşi timp.

Destiny râse.

Cina era delicioasă. Pâinea, înfierbântată în cuptor, era crocantă, coaptă de Dorothy Lally în aceeaşi dimineaţă. De băut aveau lapte rece. Destiny mâncă tot ce îşi pusese în farfurie, fapt fără precedent, de o bună bucată de timp.

Eliberară masa, îngrămădiră toate vasele în maşina de spălat, o puseră în funcţiune şi ieşiră pe terasă, la o partidă de domino. Vechiul joc îi intriga pe copii.

Seara părea să zboare ca un vis. După ce copiii fură duşi la culcare, Destiny ieşi din nou, pentru a se rezema de balustrada terasei, contemplând cerul spuzit de stele.

— Ursa Mare parc-ar fi atât de aproape încât ai putea-o atinge, spuse Brace, apărând lângă ea.

Destiny se îndreptă, ridicându-şi garda la fel de repede ca fierbinţeala care dădea în clocot printr-însa de fiecare dată când se apropia el.

— Într-adevăr.

— Ai de gând să mă laşi vreodată să-ţi explic ce-a fost cu pozele alea, Des?

Destiny privi spre nord, în direcţia opusă lui.

— Probabil că nu.

— Întotdeauna ai fost corectă. Nu ţi-a trecut prin minte că era posibil ca fotografiile să fie măsluite?

— Ba da. Şi poate ar fi contat cu ceva, dacă nu te-aş fi văzut sărutând-o pe Wendy Carradine, la club.

Brace tăcu, un timp îndelungat.

— Am fost un idiot. Se tot dădea la mine, eu băusem prea mult şi mă înfuriasem pe tine din cine ştie ce motiv prostesc, pe care acum nici măcar nu mi-l mai aduc aminte.

— Cu alte cuvinte, de-aia.

— Da.

— Pariez că e o premieră, în materie de motive pentru adulter.

— Termină! Nu te-am înşelat.

Brace nu se clintise, dar Destiny avea senzaţia că o înconjura cu totul. Furia, durerea, dorinţa de a riposta, toate acele reacţii pe care şi le crezuse sub control, se răzvrătiră într-însa.

— Sigur că nu m-ai înşelat. În plus, adulterul e un motiv de despărţire atât de banal.

— Cu sarcasmele n-ai să ajungi nicăieri, Des.

— Nu? Ei bine, aşa am eu chef să fiu. Ai sfărâmat în bucăţi tot ceea ce-mi era mai scump pe lume.

Se răsuci în loc, îndreptându-şi degetul arătător spre el.

— Mi-ai preluat corporaţia fiindcă îţi închipuiai că o puteai conduce mai bine ca mine…

— Tu ai vrut…

— …şi i-ai ales, practic, pe toţi prietenii tăi. În majoritate, nişte plicticoşi fără pereche, apropo…

— Pe planeta asta mai există şi câţiva oameni cu bun simţ care nu simt nevoia să salveze lumea în fiecare zi.

— Şi mai sunt şi aceia, nu prea grozavi, pe care-i doare-n cot de toţi ceilalţi în afară de ei înşişi şi îi consideră pe cei mai puţin înzestraţi nişte gunoaie în care au călcat din neatenţie.

— Nu toţi.

— Nu m-am integrat în familia ta, trase ea aer în piept, tremurător. Nu ne potrivim, Brace. Noapte bună.

Şi îl lăsă pe terasă, cu privirea spre lac.

Lacrimi fierbinţi îi scăldau obrajii, când trânti uşa dormitorului în urma ei. Îşi înăbuşi suspinele cu un prosop din baie. Într-un târziu, se spălă pe faţă, îşi perie dinţii şi se culcă. Nu adormi până înaintea zorilor.

La trei zile după discuţia în contradictoriu cu Brace, Destiny străbătea cu maşina Comitatul Yokapa, spre pavilionul medical adiacent Spitalului General. Acolo se afla Divinity, pentru control la un obstetrician. Sperau să bea un ceai sau o cafea – decafeinizată, desigur – undeva,

după vizită, împreună cu o altă prietenă a lui Divinity, Dynasty Jones. De la sosirea lui Jeremy şi a Ellei, nu se mai văzuse cu Divinity atât de des pe cât ar fi dorit, deşi vorbeau la telefon aproape în fiecare zi. Plecase de-acasă devreme, ducând copiii la lecţiile zilnice cu meditatorul. Pe Brace nu-l văzuse. Poate plecase înapoi în California. Mai mult sau mai puţin explicit, îl alungase ea însăşi. Simţi în piept un junghi de durere. *Gândeşte-te la altceva.*

O privire fugară în oglinda retrovizoare îi dezvălui maşina neagră. O văzuse prima dată când cotise pe şoseaua principală care ducea spre spital. Oare se aflase în spatele ei şi pe drumurile de ţară dinainte? Puţin probabil. Pe acele drumuri, se obişnuise să vadă numai camioane. O maşină mică era o anomalie.

Zărind complexul medical, intră în parcare, îşi încuie maşina şi porni spre intrarea în secţia de urgenţă. Divinity îi spusese că era cel mai scurt drum spre clădirea anexă unde se aflau cabinetele multor medici.

În spatele ei venea o altă persoană, aşa că ţinu uşa deschisă. Cu acel prilej, văzu partea din spate a unei maşini negre trecând prin faţa clădirii. Se înfioră. I-o lua razna imaginaţia.

După ce obţinu numărul camerei din registrul spitalului, luă liftul până la etajul doi. O soră o îndrumă spre un cabinet de pe culoar. Divinity era în sala de aşteptare.

— A-ntârziat doctorul?

— Nu tocmai. A vrut să-mi facă şi o mică analiză a sângelui, pe lângă alte câteva examene, îşi dădu Divinity ochii peste cap. Complicată mai e povestea asta cu copilul. Îmi pare rău că durează atât de mult.

Destiny râse, uitându-se la ceas.

— Nu-ţi face griji. Mă bucur că eşti în formă. Putem merge la cafea altă dată. Unde-i Dynasty?

— La toaletă.

Chiar în timp de Divinity vorbea, Dynasty intră pe uşă.

Destiny o cunoscuse la scurt timp după sosirea în Comitatul Yokapa. Fusese impresionată de prietena lui Divinity, care părea foarte deschisă şi generoasă. Dynasty avea o fermă de cai în zonă, deşi ea şi soţul ei, Aaron Burcell, îşi petreceau o parte a anului în Kentucky, la herghelia familiei lui. Divinity îi spusese lui Destiny că ferma Burcell îi crescuse şi antrenase pe unii dintre cei mai celebri alergători pur-sânge, inclusiv câţiva câştigători ai derby-ului din Kentucky.

— Bună, Destiny, o salută Dynasty. Măcar putem să stăm jos aici, la taclale.

Destiny râse.

— Excelent. Nu am alt program decât cel al copiilor. Vreau să fiu acasă când îi va aduce doamna Duggan de la meditaţii.

Cele trei femei stătură de vorbă aproape o oră.

De două ori, Divinity fu chemată de soră, apoi reveni.

— Ar trebui să mă duc, spuse Destiny, fără

tragere de inimă; se simţea atât de bine. Mai ai nevoie de ceva, înainte să plec?

— Poate puţină apă, cât aştept, răspunse Divinity. Este o chicinetă, cam cu două uşi mai încolo, pe hol.

Destiny dădu din cap.

— Merg să-ţi aduc. Într-un minut sunt înapoi.

Pornind pe coridor, studie diverse uşi închise, pentru a alege în sfârşit una, cu speranţa că era cea potrivită. Nu era – găsi o magazie de cearşafuri – dar văzu un lavabou şi un automat cu pahare de plastic. Tocmai întindea mâna să ia un pahar, când îi atraseră atenţia nişte glasuri din spatele rafturilor înalte, cu vrafuri de aşternuturi.

— Ne luăm de gagica asta, Smith, când vine pe culoar? întrebă un bărbat, cu glasul aspru şi gutural.

— Nu, boule, răspunse altul, mai tăios. Pândim sala de aşteptare a doctorului. E acolo cu nişte prietene. Ţinem halatele pe noi şi o atacăm în lift. O băgăm în căruciorul de rufe şi ieşim cu ea drept pe uşa de la urgenţe. Pac, a dispărut. Nimeni nu ştie nimic. Noi ne luăm mălaiu'.

— O omorâm?

— Probabil.

Destiny asculta, nevenindu-i să creadă. Numai despre ea puteau să discute. Îşi coborî mâna, privind spre uşa din spatele ei.

— De unde ştim când o să iasă de-acolo? întrebă primul.

— Ne uităm, dobitocule. În caz că ne scapă,

tot capătul culoarului dinspre parcare are geamuri. Herb se uită din maşină. Şi-acum, hai să ieşim de-aici până nu vine cineva şi ne ia la-ntrebări.

Când îi auzi pe cei doi pornind spre uşă, Destiny se strecură în jurul unui dulap alb, pentru a se ascunde, ţinându-şi respiraţia. După ce uşa scârţâi, aproape neauzit, privi pe după colţ. Plecaseră! Dacă nu exista altă ieşire, trebuia să se întoarcă pe unde venise. Se uită în jur, fără a se mişca din loc, de teamă să nu facă vreun zgomot.

Când văzu uriaşul lift de rufe, lângă peretele din capăt, se strâmbă. Nu era vehiculul ideal ca să fugă, dar altul nu se găsea. Se strecură spre ascensor, urcă pe platformă şi trase uşa glisantă în jos.

Liftul porni în josul puţului, coborând cu hurducături. Când se opri, Destiny ridică noua uşă şi fu asaltată de aburi. Se părea că ajunsese în spălătorie. După ce ieşi, stătu un lung răstimp nemişcată, privind în jur.

Într-un cărucior de haine stăteau împăturite ordonat uniforme albe, compuse din pantaloni şi bluze, ale infirmierilor. Îmbrăcă una peste propriile ei haine şi porni în căutarea unei ieşiri.

Prima uşă pe care o găsi dădea în spital. În peretele alăturat mai era o uşă, care se deschidea spre parcarea cea mai apropiată de intrarea la urgenţă. Cercetând cu prudenţă împrejurimile, depistă o maşină neagră. Putea să jure că era aceeaşi care o urmărire. Şoferul stătea la volan,

părând să privească în direcţia propriei ei maşini parcate.

Prin creier începură să i se rostogolească diverse soluţii posibile ale problemei. Inspiră adânc, apoi se duse la un telefon de pe perete şi formă 911.

De cum i se răspunse, explică unde se afla şi ce auzise, comunicând numărul de înmatriculare al maşinii negre şi semnalmentele şoferului. După ce puse receptorul în furcă, rămase pe loc, numărând minutele. Auzise oare o sirenă, sau o dorea numai? Când uşa interioară se deschise şi intră un infirmier, împingând un cărucior plin cu cearşafuri murdare, Destiny hotărî că era mai bine să plece.

Afară, auzi clar sirenele. În timp ce se apropiau, se furişă spre un camion de aprovizionare parcat la îndemână, fără să scape din ochi maşina neagră şi şoferul. Îi simţi privirea, apoi îl văzu întorcând capul spre cele două maşini ale poliţiei care blocau ieşirea din parcare.

Destiny trecu pe lângă una dintre ele, oprindu-se apoi să privească, alături de mulţimea care începea să se adune. Nu-l cunoştea pe şoferul maşinii negre. Ce aveau cu ea, el şi complicii lui?

Cu mişcări lente, se întoarse şi ridică ochii spre etajul doi al clădirii spitalului. La ferestre nu se zărea niciun chip. Asta nu însemna mare lucru. Puteau fi în cealaltă parte, ascunşi vederii ei. Continuând să se mişte încet, traversă parcarea, într-o tentativă de a ajunge dincolo de clădire.

Când ajunse la autovehiculele parcate, se ghemui, continuându-şi drumul printre ele, spre maşina ei. Sosind, ridică puţin capul pentru a vedea dacă n-o privea cineva. Nu văzu pe nimeni.

Se urcă în maşină, porni motorul, demară în marşarier şi părăsi parcarea, ocolind altă maşină care intra. În sfârşit, ajunsă pe strada laterală, acceleră, nerăbdătoare să scape. Dacă o zăreau, ştia că aveau s-o urmărească. Dar de ce se ţineau după ea?

Era ca pe vremuri, însă Destiny nu mai lucra la F.B.I. şi nimeni nu-i purta pică, din câte ştia. Totuşi, călcase pe cineva pe bătătură şi era cazul să afle despre cine era vorba.

Cocoşată peste volan, avu o senzaţie ciudată de *déjà vu*. Pentru moment, se simţea bine că era în acţiune. Îşi putea purta singură de grijă. Se antrenase. Cei care o urmăreau, indiferent din ce motiv, aveau să afle.

Încetinind până la limita legală, atentă să n-o oprească poliţia pentru exces de viteză, străbătu orăşelul în care se afla spitalul, atentă când la drumul din faţă, când în oglinda retrovizoare. Insinuaseră că voiau s-o ucidă. Trebuia să fie o confuzie.

Coti de pe strada lăturalnică pe şoseaua principală, în sunetul unor claxoane din spate. Se zărea cumva o maşină neagră departe, în urma ei? Trecând cu viteză pe lumina galbenă a unui semafor, părăsi şoseaua spre dreapta, hotărându-se s-o ia pe drumurile înguste de ţară, până acasă.

Nu reduse viteza, deşi unele dintre ravinele de pe marginile drumului erau destul de mari ca să înghită un autocamion cu trailer cu tot. Înscriindu-se pe drumul lacului, după o cotitură în unghi drept, se rezemă de volan. Indiferent ce naiba se întâmpla, avea să afle.

Văzu începutul golfului mare din dreptul proprietăţii închiriate de ea, apoi aleea. Încetini, dar nu prea mult. Intrând pe alee, stârni o jerbă de pietricele, în croncăniturile de protest ale ciorilor din brazi. Cu un scrâşnet de pneuri, se repezi în spaţiul de parcare ca şi cum ar fi trecut linia de sosire la Indianapolis. Apăsă pe frâne, derapă lateral şi se opri. Îşi rezemă capul pe volan, respirând adânc. Nu trebuia să arate răvăşită, când intra în casă. Copiii avuseseră de-a face cu destule nebunii în viaţa lor.

Portiera de lângă ea se deschise cu o smucitură. Brace, apărut ca din pământ, o scoase din maşină, în braţe.

— Ce naiba se întâmplă? Ce-ai păţit? Zi odată!

Ridică privirea spre el, cu gândul de a născoci ceva, întrucât adevărul era prea tras de păr.

— Nişte oameni. I-am auzit vorbind, în spital. Mă urmăreau.

Ochii lui Brace se îngustară, apoi privi în lungul aleii.

— Vino.

Ar fi vrut s-o ducă în braţe, dar Destiny îl respinse, clătinând din cap.

— Pot şi singură.

O dată ajunşi în casă, Brace încuie uşa şi o însoţi pe Destiny la bucătărie.

— Trebuie să dau un telefon. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Destiny îi povesti ce păţise, în timp ce circula prin bucătărie, făcând ceaiul.

Brace înhăţă receptorul. Mesajul său fu scurt şi repezit – Destiny era în pericol. Închise telefonul, apoi o privi peste uşile batante dintre bucătărie şi cameră.

— Ceaiul e gata imediat, îi spuse ea.

— Bine, răspunse Brace, printre dinţi.

— Jeremy şi Ella?

— Sunt la ferma Burcell, învaţă să călărească. Doamna Duggan i-a dus acolo, la cererea lui Jake şi a lui Aaron.

Zâmbind, Destiny încuviinţă din cap. Apoi se rezemă de spătar, sorbindu-şi ceaiul.

— Îi cunoşteai? întrebă Brace, înainte de a forma încă un număr.

Destiny negă cu un gest. În timp ce el vorbea, rămase la masa din bucătărie, pentru a-şi termina ceaiul. După ce termină, Brace intră în bucătărie şi o cuprinse cu braţele. Nu-l respinse.

— N-am avut halucinaţii, spuse ea.

— Niciun moment n-am crezut că ai fi avut.

— Fir-ar să fie, nu înţeleg. Dar, orice s-ar întâmpla, n-au să mă intimideze.

— Nimeni nu-ţi va face niciun rău. Am eu grijă.

— Mă crezi.

— Sigur că te cred. Şi sunt mândru de tine. Nu cedezi în faţa ameninţărilor şi a intimidărilor şi eşti foarte curajoasă. Ai dovedit-o când ai lucrat pentru F.B.I., şi când te-ai măritat cu mine.

O sărută pe păr. Destiny îşi feri capul, deşi nu se desprinse din braţele lui.

— Telefoanele? întrebă ea.

Brace ezită.

— Mai întâi l-am sunat pe Darnell, prietenul lui Jake. Pe urmă, am vorbit cu Webb.

— Şeful cu securitatea de la Mendez-Coolidge?

— Da. Vine încoace, cu nişte oameni de-ai lui. Trebuie să vorbim şi cu şeriful.

Se lăsă pe spate, ca să-i vadă faţa.

— Am încredere în prietenul tău Jake, şi în oamenii lui, dar ei sunt ocupaţi, au o firmă. Vreau să fie aici nişte oameni care vor fi atenţi numai la tine.

Destiny nu-i aminti că şi el era la fel de ocupat ca Jake Blessing, cu problemele propriilor lui afaceri.

— Odihneşte-te, îi spuse Brace. Stau cu tine.

Când Destiny îşi închise cu forţa gura, peste un căscat, iar ochii i se îngustară, Brace râse.

— Virtutea dumitale e în siguranţă, doamnă. Îţi dau cuvântul meu.

— Ce-am mai râs, bombăni ea, uşurată că avea să-i fie alături şi nemulţumită că nu insista să facă dragoste cu ea. „Las-o baltă”, îşi spuse. Pentru moment, avea nevoie de odihnă. Apoi, urma să fie

înarmată şi gata pentru orice urma.

Capitolul 5

După pasionala pledoarie de încheiere a lui Divinity Blessing, în sala tribunalului se lăsă tăcerea.

Judecătorul privi peste ochelari, tuşi, îşi drese glasul.

— Instanţa a studiat aceste chestiuni, se uită el de la un avocat la altul. V-aţi prezentat admirabil punctul de vedere şi v-am ascultat cu multă atenţie argumentele. S-ar putea să ajung la o concluzie, după ce citesc documentele. Cazul e clar şi la obiect.

Făcu o pauză, tuşind din nou.

— Siguranţa celor doi copii, Ella şi Jeremy Alcot-Durham, este cel mai important factor în cazul de faţă. Acest lucru, împreună cu starea lor continuă de sănătate şi fericire, mi-a influenţat puternic decizia. De asemenea, instanţa de faţă va mandata învăţătura lor în condiţii de siguranţă. Ca rezultat al informaţiilor dobândite de această instanţă, precum şi al documentelor de la Serviciile Sociale, Ella şi Jeremy vor fi retraşi din custodia lui Clyde Smoot.

Când din sală se auzi rumoare, judecătorul se uită peste ochelari, încruntat.

— De când se află în îngrijirea lui John B. Coolidge şi a lui Destiny Smith Coolidge, au

progresat, conform profesorului lor particular şi menajerei doamnei Coolidge, continuă el, împingând hârtiile de pe masă. Domnul şi doamna Coolidge m-au asigurat că îngrijirea acestor copii reprezintă o forţă motoare în viaţa lor şi vor înainta acţiune judecătorească pentru a solicita custodia permanentă. Până la finalizarea acestei acţiuni, vor rămâne în grija lor.

Lovi cu ciocănelul.

— Sala e liberă.

Un moment, aproape nimeni nu se mişcă.

Apoi, Clyde se ridică.

— O să mai auziţi voi de mine, arătă el cu degetul spre Destiny.

Brace sări în picioare. Cu o mână pe umăr, Jake îl opri.

Destiny făcu ochii mari, când Webb, vigurosul şef cu securitatea de la firma Mendez-Coolidge, se aplecă peste bariera de lemn şi îl bătu pe Clyde pe umăr, după care îi şopti câteva cuvinte. Poliţiştii din gardă nu făceau decât să privească, flegmatici.

Clyde se albi la faţă, după care ieşi grăbit din sală.

— Sper că i-a spus ce poate face cu toate ameninţările lui, bombăni Destiny.

— Nu mă îndoiesc. Webb ştie să fie foarte elocvent.

Umorul îngheţat din glasul lui Brace o făcu să zâmbească.

— Îţi mulţumesc că ai fost alături de judecător, în legătură cu copiii.

— Suntem căsătoriţi, replică scurt Brace. Asta înseamnă că Ella şi Jeremy sunt ai noştri. Avem obligaţia de a le asigura tot confortul şi fericirea. N-am dreptate?

Destiny dădu din cap.

— Dar actele de divorţ…

— Am vorbit cu Clint…

— Evers?

Clint Evers era avocatul lui Brace, şef al unei firme foarte prestigioase din California.

— Da. A spus că încă mai suntem căsătoriţi, iar actele tale pot fi date uitării.

— Abia aştept să aud ce are de spus familia ta în legătură cu asta, murmură Destiny.

— A mea? Aşteaptă numai până primeşte familia ta vestea – şi-o s-o primească. Ai să te pomeneşti cu ei la uşă cât ai zice peşte. Întrucât se pot face auziţi şi prin oţel, mă gândesc să fortific zidul dintre proprietăţile noastre.

Destiny se strâmbă.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta, dar dacă vin, vom avea nevoie de un hotel.

— La fel îmi spuneam şi eu. Jake ne-a mai oferit două proprietăţi de-ale lui, cam la o milă sud de noi, pe malul lacului.

Ieşiră din sală, pornind pe coridorul larg al tribunalului, ale cărui lambriuri închise din lemn de stejar băiţuit învăluiau ca o pelerină caldă vechea clădire.

— N-are nicio proprietate mai departe? întrebă Destiny.

— Mă tem că nu, iubito, dar i-am spus să dubleze chiria.

Destiny simţi cum îi creştea buna dispoziţie.

— Ai mei vor face o criză. Se vor aştepta să achit eu nota.

— Şi ai mei. Nici să nu se gândească.

— Va ieşi un război.

— N-au decât să vină. Mă mănâncă pumnii după o încăierare zdravănă.

Oprindu-se, Destiny arcui o sprânceană.

— De obicei, asta mă privea pe mine.

— Te înşeli. Cu tine n-am vrut să mă bat niciodată.

Tonul senzual din glasul lui o înfierbânta.

— Atunci, unde am greşit? Cum am deraiat aşa de rău? De ce ai avut nevoie de distracţii din afară?

— N-am avut, scrâşni el, strângând pumnii.

— Am fotografiile, ripostă Destiny, deşi nu mai era la fel de sigură ca altă dată.

— Da, fir-ar ele să fie ale dracu' de fotografii, şi n-am cum să le explic, dar nu sunt autentice.

Se priviră lung, pierduţi în emoţia roşie ca focul care le colorase viaţa, mai ales în ultimele optsprezece luni. Problemele păreau să apară precum ciupercile, ridicând între ei ziduri tot mai înalte. Chiar şi acum, când ajunseseră la un soi de armistiţiu, datorită copiilor, trupurile aproape că le trepidau de vibraţii negative.

— Nu mai pot trece încă o dată prin acelaşi lucru, spuse Destiny, cu o voce chinuită.

— Nici eu. Hai s-o luăm de la zero, cu copiii, ca şi cum viaţa ar fi început în momentul când i-am întâlnit. Să lăsăm trecutul în urmă şi să-l ştergem din vieţile noastre. Mai avem o şansă. Vreau să profităm de ea, să pornim de la start.

Peste chip i se aşterneau emoţii felurile, rând pe rând, provocând-o şi hipnotizând-o.

— E o sarcină grea, spuse ea.

Brace dădu din cap.

— Avem… avem nevoie de nişte reguli fundamentale.

Capul lui Brace se mişcă din nou afirmativ.

— Exact. Fără nicio reţinere. Discutăm totul, în fiecare zi. Pentru mine, asta e prima regulă. A ta care e?

— Nu primim niciun apel telefonic sau scrisoare de la nimeni care nu e alături de noi. Există prea multe influenţe negative.

Trase aer în piept.

— Cel puţin, atâta timp cât trecem prin… prin această perioadă de tranziţie.

— Asta zici că e?

— Nu ştiu. Nu găsesc un termen mai potrivit.

Ca şi cum lumea s-ar fi aşezat la loc în jurul lor, priviră spre trecători, apoi de uitară din nou unul la altul.

Destiny tuşi.

— Ar fi bine să lăsăm deschis acordul ăsta, ca să-l putem corecta ori de câte ori va fi nevoie.

— De exemplu, cu ostracizarea familiilor noastre, întinse el mâna dreaptă.

Ezitând, Destiny trase adânc aer în piept, apoi i-o strânse.

— Aşa ceva ar trebui să echivaleze cu organizarea unei campanii în Siberia.

— În Siberia ar fi mai simplu şi mai cald.

Când Destiny râse, Brace zâmbi la rândul lui şi o luă de braţ.

— De luni de zile nu m-am mai simţit atât de bine.

Destiny şovăi, apoi încuviinţă.

Când ajunseră înapoi la casa lui Destiny, Jeremy şi Ella îi priviră prudenţi.

— Se pare că sunteţi ai noştri, spuse ea simplu.

Nu adăugă că situaţia se putea schimba, că mai aveau de luat destule măsuri înainte de a se ajunge la o hotărâre definitivă, ca să nu mai pomenească de fragilitatea relaţiei dintre ea şi Brace. Aveau s-o abordeze treptat. Se puteau descurca… oarecum.

Niciunul dintre copii nu se mişcă.

Destiny deschise gura, apoi o închise la loc, când văzu lacrima de pe obrazul lui Jeremy şi torentul care şiroia pe ai Ellei. Incapabilă să-şi stăpânească şi ea plânsul, îngenunche în faţa lor.

— O, Doamne, nu plângeţi. Va fi bine. Să vedeţi voi de n-o fi aşa, îngăimă ea, îmbrăţişându-i. Când le simţi braţele mici, mult prea subţiri, cuprinzând-o, plânse şi mai tare.

— Hai, mă fraţilor, că faceţi inundaţie aici, îi

mustră Brace, şi el cu glasul înecat. Riscăm să ne dea afară.

Reuşi să-i cuprindă şi pe copii şi pe Destiny, dintr-o singură mişcare. Îşi coborî capul lângă ale lor.

— O să ne descurcăm. Promisiunea asta o puteţi depune la bancă.

Jeremy nu zâmbi, dar ochii i se luminară.

— Poate-ar fi bine să ne luăm un cal, spuse el. Darnell zice că am talent la călărie.

Destiny îl privi lung, ezitând între amuzament şi uimire.

— Păi… e o idee bună, dar încă nu avem loc, aşa că…

— Domnişoara Dynasty a spus că-l ţine la ea în grajd, zise Jeremy.

— Serios? întrebă Destiny, cu voce slabă. Dumnezeule, ce… ce frumos din partea ei.

— Şi nouă ne place de ea, declară Ella.

— Te cred, murmură Destiny; când îl simţi pe Brace zguduindu-se, îi aruncă o privire. Nu râde.

— Nu râd. Nu râd, dar te pot asigura că voi încerca neapărat să-l conving pe Jeremy să se alăture firmei familiale, în viitor. E expert în încheierea tranzacţiilor.

Atinse băiatul pe umăr, după care îşi muşcă buzele, copleşit de amuzament.

— Ce vor spune ai tăi dacă găsesc aici o menajerie?

Destiny se încruntă, amuzată.

— Dacă vin, n-au să stea prea mult. Mai ales

mătuşă-mea. Haosul o ofensează şi-i vin pandaliile. Un singur copil, de care aveau grijă numai alţii din jur, i-a ajuns cu vârf şi-ndesat.

Expresia ei preocupată îl făcu pe Brace să dea din cap.

— Văd că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Trebuie să ne mai luăm încă douăzeci de copii.

— Cam mult, şopti Jeremy.

— Fără îndoială, îi dădu dreptate Destiny. Brace a făcut o glumă, fiindcă mătuşa mea a avut un singur copil.

— Aha, făcu Jeremy, pe un ton care sugera că nu înţelegea.

Brace părea îngândurat.

— De fapt, deşi nu ne-am văzut prea des, vărul tău, Donald, mi-a plăcut întotdeauna.

— Evită reuniunile de familie. Şi mie îmi place, dar în ultimii câţiva ani n-am prea vorbit.

— Cred că ne-am abătut de la subiect. Amândoi ne gândeam că ar fi o idee bună să-ţi anunţăm rudele că ne-am întemeiat o familie. Asta ar trebui să le ţină la distanţă.

— N-aş crede. În plus, nu va descuraja prea mult timp familia *ta*.

— Atunci, la ce te gândeşti?

— Aş vrea să găsim o casă mai mare, ca să aibă copiii mai mult loc.

— Bună idee.

— Ar trebui să fie pe malul apei. Copiilor le place la nebunie.

— Şi să aibă un grajd pentru cai, adăugă

Jeremy.

Brace îi eliberă din braţe şi se retrase.

— Să vorbesc cu Jake, zâmbi el. Începe să devină interesant.

— Nu ne putem pripi, îl temperă Destiny, deşi ştia că Brace era absolut capabil s-o facă. O dată ce-şi stabilea un scop, toate obstacolele dispăreau din calea lui.

— Noi voiam să facem baie în lac, spuse Ella. Vine doamna Duggan, să ne ducă.

— O să vă ducem Destiny şi cu mine, răspunse Brace. Aşteptaţi doar un minut. Trebuie să-l sun pe Jake.

Traversă camera, să dea telefon, convorbirea încheindu-se printr-un şir de replici scurte, intercalate cu multe mişcări afirmative şi negative din cap.

— E-n regulă. Haideţi, să ne pregătim pentru baie.

Destiny ardea de nerăbdare să-l întrebe ce-i spusese lui Jake. Era destul de sigură că mecanismul se pusese în mişcare.

Se duseră la plajă şi stătură destul de mult timp în apa caldă a lacului. Ella învăţase puţin să înoate, pe distanţe scurte. Jeremy stropea cam mult, dar şi el făcea progrese.

— Mă întreb dacă şcoala are o echipă de înot pentru grupa lor de vârstă, îi spuse Brace lui Destiny, în timp ce stăteau aşezaţi pe plajă, privindu-i.

Când se întoarseră acasă, Destiny pregăti

gustările, în timp ce copiii se schimbau. Merele tăiate felii, portocalele, crochetele cu unt de arahide şi paharele cu lapte arătau foarte tentant. Satisfăcută, se duse în camera ei, să se schimbe şi ea.

Revenind la bucătărie, îmbrăcată cu nişte pantaloni subţiri, o bluză cu mâneci scurte şi şlapi, îi găsi pe copii şi Brace acolo. Cu gurile pline, încercau să vorbească.

— Ei? Ce-a spus Jake? îl întrebă Destiny pe Brace, în timp ce sorbea din sucul de morcovi.

— Zice că există o casă mare, mai veche, nu departe de *The Arbor*. Generaţii de-a rândul, a fost locuită de aceeaşi familie. De opt luni stă goală, de când a murit ultimul membru al familiei, un profesor pensionar. Jake are un contract pe care ni l-ar ceda bucuros, şi muncitori gata să ne-o pregătească în câteva zile. Pot să-i dau răspunsul afirmativ?

— Aş vrea s-o văd mai întâi.

Brace se apropie, studiindu-i trăsăturile crispate.

— Nu numai asta te preocupă.

— Încă mă mai gândesc la incidentul de la spital.

Trecuse de-atunci o săptămână şi nu se mai întâmplase nimic.

— După cum ştii, am vorbit la telefon cu câţiva foşti colegi din F.B.I. şi le-am dat semnalmentele unui individ, cel de la volan, şi numărul maşinii. N-am primit nicio veste.

— Webb face şi el cercetări. Îi va găsi.

— S-ar putea să fi avut legătură cu Clyde.

Brace se încordă.

— La proces, a ameninţat c-o să se răzbune. Crezi că s-ar putea să-i fi plătit el pe ăia doi?

— Nu ştiu. Mi-a trecut prin minte.

După ce inspiră adânc de câteva ori, Brace spuse:

— Am să vorbesc încă o dată cu Webb.

Destiny dădu din cap.

În restul după-amiezii, stătură pe terasa spaţioasă, cu vedere spre lac. Copiii se jucară un timp, după care adormiră în şezlonguri.

— La ce te gândeşti, Destiny? întrebă Brace, după o lungă tăcere.

— La cât de frumos ar fi să-l băgăm pe Clyde în puşcărie, pe termen lung.

— Cu un vecin de celulă mare şi păros, în căutare de „nevastă”.

Destiny râse, în timp ce Brace zâmbea şi el, pentru ca apoi să se aplece şi s-o sărute.

Se retrase, privindu-l lung.

— E… e prea devreme.

— Suntem căsătoriţi, Destiny.

— Cred că va trebui să mă obişnuiesc cu asta.

— Mă voi mulţumi cu atât.

— Perfect.

Tăcură din nou, iar Destiny începu să picotească. Avu o senzaţie de legănare şi deschise ochii, privind buimacă spre Brace.

— Ce… ce-i?

— Jeremy şi Ella mă pisează că le e foame. Să gătesc iarăşi eu, sau ai prefera…

— Pun eu masa, se ridică ea.

Cina fu simplă. Fragi proaspeţi cu smântână. Morcovi cruzi şi conopidă. Piepţi de pui, fierţi la abur, cu un amestec de miere şi oţet, peste orez brun. De băut, lapte. La desert, îngheţată italiană cu frişcă.

Când Destiny îl văzu pe Brace zâmbindu-i, se încruntă.

— Ce e?

— A fost o masă foarte interesantă. Iarăşi ai răsfoit cartea de bucate „Drumul spre sănătate”?

— Da. Au nevoie de alimente cât mai hrănitoare.

— Mă întrebam eu de ce ai cumpărat aparatul de făcut îngheţată.

— E foarte util, când vreau să-i hrănesc cât mai simplu.

— Eu votez pentru îngheţata cu nuci măcinate şi banane.

— Mă gândeam eu. Ai o slăbiciune pentru dulciuri.

— Mhmm, făcu el, tărăgănat, măsurând-o cu privirea.

Pârjolită până-n măduva oaselor, Destiny sări de pe scaun şi începu să strângă masa.

După ce instală copiii să se distreze cu un joc de societate, Brace reveni în bucătărie.

— Pari gânditoare, spuse el, în timp ce o ajuta să pună vasele în spălător. Ce te frământă?

— Mă gândeam la casa despre care ţi-a vorbit Jake.

— Vrei să ne uităm la ea? Ai putea-o chema pe doamna Duggan să vadă de copii, şi mergem.

E prea repede, îşi spuse ea. *Nu te ambala.*

— În regulă, o sun.

Destiny se duse la telefon înainte de a apuca să se răzgândească.

În nici zece minute, doamna Duggan sosi.

— Îţi mulţumim că ai venit, îi spuse Destiny. Vrem să aruncăm o privire casei…

— A lui Hackett, completă doamna Duggan. Stă goală de-o bucată de vreme. Nu-i rea, ca zidărie. Bunicu-meu munci la dânsa. Are stăfii, zice-se.

— Stăfii?

— Fantome din-alea de se iau de tine, cât ai clipi din ochi.

— A. Stăfii. Da, înţeleg. Ne gândiserăm să o vedem…

— Vreţi s-o cumpăraţi. Auzii.

— Serios? întrebă Destiny, cam descumpănită.

— Mhm. Îmi zise vară-mea, Tullamora. O cheamă ca pe-un whiskey irlandez, ce, nu ştiaţi?

— Nu ştiam, răspunse cu voce slabă Destiny.

— E, aşa e. E telefonistă. Îi place să asculte la telefon. Auzi de la vara de-a doua a lui Dorothy Lally, Emma…

— Am prins ideea.

— Mă gândeam eu. Nu păreţi deloc proastă.

— Mulţumesc.

Destiny era atât de deconcertată, încât îşi simţea picioarele lipite de podea.

— Şi nici cu ăia micii n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Darnell i-afară, şi ăia noii de-i tocmi domnu'. Plus de-asta, dacă Clyde încearcă vreo fiţă cu mine, duminica viitoare o să cânte-n cor cu sopranele. Nu că s-ar duce el vreodată la biserică.

— Înţeleg. Atunci, nu mai am nicio grijă.

— Nici să n-aveţi. Îi pusei pe toţi verii mei să stea cu ochii pe el.

— Cam câţi or fi? se întrebă Destiny, fascinată.

— Vro şaptezeci, optzeci. Cine să-i mai ştie? Prin partea locului, mai toţi suntem neamuri. Nu mă-ndoiesc că pricepeţi.

— Dacă pricep? A, da. Cu siguranţă.

— Aşa că matale mergeţi cu domnu', că noi n-om avea nicio problemă.

— Mulţumesc.

— N-aveţi de ce.

Năucită, Destiny ieşi pe terasă, unde copiii adormiseră din nou.

— Cred că sunt pe mâini bune, îi spuse ea lui Brace, în timp ce lua de pe canapea două pleduri afgane, pentru a-i acoperi.

— Zău? Arăţi cam ciudat.

— Mă simt ciudat… dar sunt sigură că nu-i pândeşte niciun pericol.

Înainte ca Brace să mai adauge ceva, trecu pe lângă el, coborând scara terasei, ocoli casa şi urcă treptele spre parcare.

— Stai! Ce se întâmplă?

Destiny se aşeză în maşina lui, abia stăpânindu-şi râsul.

— Cred că până şi Alexandru cel Mare ar fi invidios pe armata noastră.

— Aşa…?

— Eufemia Duggan i-a pus pe verii ei să fie atenţi la Clyde şi la copii… pe toţi şaptezeci sau optzeci, câţi or fi.

Brace izbucni în râs, pornind maşina în acelaşi timp.

— Acum chiar că m-am liniştit.

Urmară drumul arcuit cale de circa opt sute de metri, înainte ca Brace să cotească pe o alee prunduită.

— Jake spune că mai avem aproape o milă până la casă, care domină lacul.

Aleea era mărginită de brazi bătrâni, ca o stavilă naturală contra vânturilor de la miazănoapte şi apus.

Coborâră din maşină, privind faţada de cărămizi a conacului în stil victorian. În pofida plantelor agăţătoare scăpate de sub orice control, a desişurilor care o înconjurau şi a neîngrijirii vizibile, casa se distingea prin stil şi eleganţă.

— Jake a spus că are o suprafaţă de vreo cincizeci de acri, camere mari, coridoare largi, cinci dormitoare…

Destiny clipi din ochi.

— N-o fi la fel de mare ca *The Arbor*, dar eu aşa am impresia.

Ocoliră câteva tufe de liliac crescute peste

măsură, croindu-şi drum spre faţada casei, care dădea către lac.

— Ce privelişte! şopti Destiny.

Copacii formau un fundal pentru platoul în formă de U unde se înălţa casa, oferind o panoramă de o sută optzeci de grade, de pe veranda curbată. Destiny arătă cu degetul:

— Dynasty mi-a spus că acolo e Wells College. L-au fondat membrii familiei Wells Fargo.

Brace zâmbi şi o luă de braţ, întorcând-o cu faţa spre casă.

— O distinsă doamnă, cu siguranţă, nu-i aşa?

Destiny dădu din cap, savurând imaginea casei… şi senzaţia gurii lui pe ureche.

Brace începu să mai spună ceva, dar se opri. În acelaşi moment, auzi şi ea camionul. Brace o împinse în spatele lui.

De după colţul casei apăru Darnell.

— Bună seara. Coniţa Duggan mi-a zis că sunteţi aici. Cum vi se pare? îi întrebă, privind casa.

Brace îi dădu drumul lui Destiny, păstrându-i însă mâna într-a lui.

— Ne place.

— Bun. O să v-o punem la punct cu totul, dacă vă hotărâţi s-o cumpăraţi, continuă Darnell, cu glasul plin de emoţie. Băieţii de la construcţii ştiu ce-aţi făcut pentru copiii ăia doi. O să-i punem la ore suplimentare şi-o să lucreze bucuroşi. Luaţi numai hotărârea, şi-ncepem imediat. Dacă muncim cu program dublu, în două săptămâni

puteţi să intraţi în casă.

— Atât de curând? nu-şi ascunse Brace încântarea.

— Mhm.

— Excelent, se întoarse el spre Destiny. Ce părere ai?

— Sunt uluită, răspunse ea, privindu-l pe Darnell. Am putea să facem o vizită…

— Faceţi ce vreţi.

Scoase nişte chei care zornăiau pe un lanţ.

— Casa e solidă. Am cataloage cu tot ce vă dă prin minte, în camion, dacă vreţi să vă uitaţi la ele.

Destiny se simţi năpădită de plăcere. Niciodată nu mai avusese o casă în care să poată hotărî singură totul.

— Intraţi pe uşa laterală, le spuse Darnell. Dă în holul mare.

Îşi puteau permite s-o cumpere, reflectă Destiny. Avea să-şi conducă afacerile de aici. Iar Brace, de asemenea, dacă rămânea.

— Eventual, am putea să transformăm unul dintre dormitoare în cameră de lucru.

— Nu-i nevoie, răspunse Darnell. Are cabinet şi bibliotecă, aproape la fel de mari ca la *The Arbor.*

— S-ar putea să ne convină, spuse Brace.

Destiny dădu din cap. Pe lângă sentimentul de unitate, Brace îi inspira şi o stare de teamă. La căsătorie, se dăruise cu toată fiinţa. Dacă ceea ce era între ei se ofilea din nou, avea să se sfărâme în bucăţi. Îl iubise fără nicio reţinere, atât de mult

încât se temea să-şi imagineze că ar renunţa din nou la aşa ceva. Dacă încerca, şi nu reuşea, n-avea să-i mai rămână nimic. Ar fi putut s-o coste viaţa, dacă îşi golea pentru a doua oară inima, mintea şi sufletul. Nu avea cum să-şi mai revină, dintr-o nouă cădere liberă în infern.

Capitolul 6

Şapte zile mai târziu, pariul fu pus la încercare. Se dezlănţui iadul pe pământ, deşi denumirea politicoasă a apocalipsei era „vizită de familie”.

— Unchiule Tyrrell, mătuşă Cordelia, Donald, ce bine-mi pare că aţi venit, reuşi Destiny să îngaime, în timp ce deschidea uşa. Privirea ei se îndreptă spre fiecare pe rând, pentru a se opri în cele din urmă asupra muntelui de bagaje care ameninţau să umple complet parcarea, în timp ce un taximetrist scotea încă o valiză din portbagajul maşinii.

— Sper că v-aţi cazat…

Lăsă fraza în aer, la vederea expresiei şocate a mătuşii sale.

— Cu siguranţă, ai loc pentru noi, Destiny. Doar îţi suntem rude, spuse Tyrrell Langhorn, cu acelaşi ton de zahăr ars pe care-l folosea şi faţă de câinele său ciobănesc.

Îi era unchi, prin căsătoria cu sora mai mică a tatălui ei. Deşi era cel de-al doilea soţ al mătuşii

sale şi nu erau căsătoriţi de prea multă vreme, participa la afacerile familiei de ani de zile. Coleg de clasă atât cu tatăl lui Destiny, cât şi cu primul soţ al mătuşii Cordelia, făcuse parte dintotdeauna din viaţa lui Destiny. Mason Wright, primul soţ al Cordeliei şi tatăl unicului ei fiu, murise în acelaşi accident de ascensor care costase şi viaţa lui Porter Smith, tatăl lui Destiny. Porter şi Mason fuseseră cei mai buni prieteni încă din copilărie, chiar dinainte de a merge la grădiniţă, şi învăţaseră la aceleaşi şcoli, pe toată perioada studiilor. Mulţi spuseseră că destinul îi unise în moarte, ca şi în viaţă.

Tyrrell Langhorn o consolase prompt pe Cordelia, după pierderea soţului şi a fratelui ei. La doi ani după accident, se căsătoriseră.

Destiny îşi drese vocea.

— Păi, ăă, ştiţi…

Jaguar-ul scund al lui Brace intră în parcare, blocând ieşirea taximetristului care adusese neamurile. Când Brace coborî şi se rezemă de capota maşinii, zâmbind, Tyrrell şi Cordelia exclamară într-un glas, de uimire.

Taximetristul coborî iarăşi din maşină.

— Auzi, amice, nu poţi să dai mai încolo frumuseţea asta? Oricât mi-ar plăcea s-o admir, în după-amiaza asta am un priveghi.

Când observă surprinderea mătuşii Cordelia, continuă, explicându-i:

— Normă dublă. Mergem la înmormântări şi nunţi, şi ducem clienţii unde ne cer.

Arătă cu degetul sigla de pe portieră.

— Am câte una pentru fiecare ocazie. Îmi scot banii.

— El e Bert Snead, îl prezentă Destiny, deşi nimeni nu avea nevoie de explicaţii; îşi abătu privirea dinspre mătuşa ei, care se uita la ea perplexă. Vom veni şi noi la priveghi. Şi la înmormântare.

— De ce? întrebă Cordelia.

— Defunctul e rudă cu o persoană foarte cumsecade, Pepper Lally. Sau, poate, e o rudă de-a lui Dorothy. Nu sunt sigură.

— Înţeleg, răspunse mătuşa ei, deşi din tonul său reieşea că nu înţelegea nimic.

— El ce caută aici? întrebă unchiul Tyrrell pe un ton de stentor, arătând spre Brace. Porni pe alee, spre parcare. Nu mai face parte din familia noastră.

— Unchiule… Brace stă cu mine…

— În niciun caz! E scandalos, declară Cordelia, pe urmele lui Destiny. Destiny, aţi divorţat. Tyrrell are dreptate. Nu mai face parte din familie. Pleacă! se întoarse ea spre Brace.

Brace nu făcu decât să zâmbească.

— Cred că ar fi mai bine să nu daţi drumul taxiului. Veţi sta mai încolo, la Blessing Hill. Nişte case drăguţe. O să vă simţiţi bine.

Tăcu o clipă.

— Dacă lăsaţi taxiul să plece, va trebui să mergeţi pe jos, cu bagajele în mână.

— Cum îţi permiţi? mârâi Tyrrell, pe cel mai

scăzut ton de bas al său.

— Uşor, replică Brace.

— Destiny! Vorbeşte cu omul ăsta. Ne insultă.

— Ba nu vă insultă deloc, mătuşă. Vă explică, mai mult sau mai puţin, că nu avem loc pentru voi.

— La naiba, bombăni Bert. De ce n-au spus de la-nceput să-i duc la Blessing Hill? Nu pot să lipsesc de la priveghi. E unchiu-meu, de-al doilea sau de-al treilea, în fine, cam aşa ceva.

— Eu nu plec de-aici cu omul ăsta, declară Cordelia.

— Cum preferi, ridică Brace dintr-un umăr. Puteţi merge pe jos. E cam la o milă, într-acolo. Eventual, să care fiul vostru bagajele cele mai grele.

— Sunt într-o formă destul de bună, răspunse Donald, cu un mic surâs, dar mama a adus de toate, mai puţin biroul din lemn de trandafir, şi n-am chef să fac o hernie. Taxi, pe mine aşteaptă-mă. Mă duc la Blessing Hill, oriunde-o fi. Pe jos nu merg.

— Atunci, mişcă. Am un program, îşi consultă Bert ceasul cu Mickey Mouse şi începu să se tânguiască. Maică-mea o să înfigă furca-n mine, dacă ajung tocmai când se termină.

Tyrrell mormăi ceva. Cordelia gemu. Donald porni spre taxi, ducând cu el două valize mici.

Brace continuă să-i încurajeze:

— O să vă bucuraţi de aerul ăsta miraculos de curat, când veţi începe să urcaţi peste dealurile alea, spre casă, Tyrrell. Grozavă ascensiune.

— Destiny, deplor aceste maniere îngâmfate, spuse Tyrrell, apucându-şi valizele. Nu înţeleg cum şi-a croit iarăşi drum în viaţa ta. Am să-ţi telefonez, ca să stabilim o întâlnire. Mătuşa mea şi cu mine trebuie să-ţi băgăm minţile-n cap.

— Dracu' să mă ia dacă eu îi înţeleg pe oamenii ăştia, bodogăni Bert. Du-ne coló, du-ne dincoló… Habar n-au unde naiba vor să ajungă.

Aruncă ultimul sac de voiaj în portbagajul încăpător al maşinii.

— Toată lumea la bord! Hai, că mă grăbesc!

Nu mai era timp pentru alte discuţii. Brace îşi dădu la o parte maşina, parcând-o în locul său obişnuit. Rudele lui Destiny se buluciră în taxi. Bert trânti portiera şi porni, aruncând pietrişul de sub roţi.

Destiny îl privi pe Brace.

— Ce se întâmplă? Cum ai reuşit? De unde ştiai că vin încoace?

— Prea multe întrebări. Cel mai amuzant va fi mâine seară. La Blessing Hill se ţine picnicul anual. Bairam mare. Ţinuta obligatorie: blugi – toată lumea. Toţi vor fi acolo, la un loc.

— Şi de ce ţi se pare amuzant?

— Nu ştiu. Vor veni şi ai mei. N-am apucat să-ţi spun? Crezi că se ridică vreo problemă?

Se uită la el cu gura căscată.

— Problemă? Vom avea nevoie de Garda Naţională.

Brace ridică din umeri.

— Puţin îmi pasă. Copiii rămân aici. Îi vor păzi

oamenii lui Webb.

— Şi presupun că unul dintre ei ţi-a spus despre sosirea familiei mele?

— Exact. Eşti foarte perspicace. Mor după telefoanele astea celulare.

Ajunse lângă ea, îi ridică mâna şi o sărută în palmă, frecându-i degetul inelar.

— N-ai verigheta.

Destiny clătină din cap.

— Amândouă sunt într-un seif de bancă din San Francisco. Urma să-i cer unchiului meu să ţi le trimită.

— Nu care cumva!

Îi auzi furia din glas.

— N-am s-o fac, dar nici n-am să mi-o port pe a mea, de vreme ce nu are cine să le scoată din seif şi…

Ezită, când îl văzu scoţând din buzunarul jeanşilor o cutiuţă de bijuterii.

— Cum le-ai luat?

— Nu le-am luat. Astea sunt altele. Le-am moştenit de la bunica mea.

Destiny oftă, simţind un fior de tristeţe. Fusese la înmormântare cu scurt timp înainte de a primi fotografiile care dovedeau infidelitatea lui Brace.

— Mi-e greu să-mi imaginez o lume fără Maud.

Brace dădu din cap, în timp ce Destiny continua:

— Ţineam la ea. Ba nu, o iubeam. Era atât de reală.

— Şi ea avea aceeaşi părere despre tine. Mai am să-ţi propun un târg.

— Aşa…?

— Ce bănuitoare eşti! râse Brace.

— Mă poţi învinui? Probabil ai orchestrat, pentru mâine seară, cea mai mare vărsare de sânge care s-a văzut vreodată în Comitatul Yokapa, şi-mi propui târguri?

— Da.

— Bine. S-auzim. Jeremy şi Ella vor ajunge puţin mai târziu acasă. Pepper şi Dorothy i-au dus la magazin, să le cumpere nişte ţoale, zâmbi ea o clipă. Le-am dat cartela mea de credit şi le-am spus să-şi facă de cap. A trebuit să-i scot lui Dorothy din cap ideile ei „numai cu bani peşin” şi cu magazinele de second-hand. E o căutătoare de chilipiruri înnăscută.

Înclină capul.

— Apropo de târguri, ce ziceai…?

Brace o urmă în bucătărie.

— Deci, din câte înţeleg, nu peste mult ne vom muta în casa cea nouă. Muncitorii au lucrat la ea ca un roi de albine. Arată extraordinar.

Când Destiny nu-i răspunse, privindu-l doar ca un şoarece încolţit în faţa pisicii, continuă:

— Chiar acum am fost s-o văd. Acolo am primit mesajul că te invadaseră marţienii.

— Familia.

— Tot aia.

— Continuă.

— Cred că, dacă începem să le mutăm pe toate

şi să punem casa la punct, nu vom avea timp pentru recreeri.

— De acord.

— Tot prudentă?

— Sigur. Zi mai departe.

— Din moment ce la început vom fi prea ocupaţi ca să-i scoatem pe copii la câte o distracţie, ar trebui să profităm de toate ocaziile pentru a ne simţi bine.

— Adică, mâine seară.

— Prinzi repede, Destiny. Întotdeauna am spus că ai o minte, brici.

— Mă flatezi. Spuneai…

— Ei bine, dacă mai târziu nu vom avea timp de distracţii, şi dacă vrem ca mâine seară să ne simţim bine, ar trebui să prezentăm un soi de front unit.

— Cred că-ncep să văd unde baţi.

Brace îi arătă cutia cu inelele.

— Uită-te la astea. Dintotdeauna a vrut să fie ale tale. Te-a iubit mult, Destiny. O ştii bine. Şi eu o ştiu.

Nu avea ce să obiecteze. Îi iubise bunica, o femeie cu sufletul plin de generozitate şi bunătate, un spirit ca o spadă şi un bun-simţ tare ca stânca. Luă cutiuţa şi o deschise.

— Dumnezeule mare! În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

Perplexă, ridică privirea spre Brace.

— Nu i le-am văzut niciodată pe degete.

Apoi, coborî din nou ochii spre verigheta

lucrată migălos şi inelul de logodnă cu rubin.

— Nu le-a mai purtat, după ce a murit bunicul. Şi le-a scos şi le-a pus bine. N-a vrut să i le dea tatălui meu. A spus că ştia cui îi erau destinate, când sosea momentul. Am în biroul meu de-acasă scrisoarea în care declară că tu trebuie să fii aceea.

— Nu… n-ai minţi, în legătură cu aşa ceva. Ştiu că n-ai face-o.

Ochii i se umplură de lacrimi. Clătină din cap.

— N-aş minţi, şopti Brace.

— Cum aş putea să le port? Familia ta o să sară-n sus.

— Şi? Tocmai aici e toată distracţia, Des. Ne dictează ei cum să trăim? Acum, avem şi copii. Responsabilităţi care sunt mult deasupra gâlcevilor de familie. N-au decât să zbiere. Noi vom sta liniştiţi şi ne vom distra. Ce zici?

Îl privi, ştergându-se la ochi.

— Parc-ar fi o recepţie dată de Marchizul de Sade.

— Ei, şi? Nu avem timp pentru meschinăriile lor. Jeremy şi Ella sunt pe primul plan. Nu-i aşa?

Destiny dădu din cap, cedând, nu numai fiindcă Brace avea dreptate, ci şi pentru că inelele îi aparţinuseră lui Maud, care dorise ca ea să le poarte.

— S-ar putea să nu mi se potrivească.

— Încearcă-le.

Scoase verigheta din cutiuţa de modă veche, căptuşită cu catifea, şi i-o potrivi pe deget.

— Îţi vine perfect.

Zguduită, Destiny privi banda de aur trandafiriu, încrustată cu inimi şi panglici.

— Celor mai multe inele le dispar încrustaţiile, după ce sunt purtate atâţia ani, murmură ea.

— Maud spunea că verigheta asta a fost lucrată de un meşter aurar din Londra. A fost a bunicii soţului ei. E foarte veche.

Se apropiase, ridicându-i din nou mâna. Când îi puse inelul cu rubin în faţa verighetei, trase adânc aer în piept.

— Gata.

— Da, îşi privi Destiny degetul.

În momentul când Brace îi duse mâna la gură şi sărută inelele, în gât i se opri un suspin. De la prima lor întâlnire, nicicând nu mai fusese atât de mişcată.

Capitolul 7

A doua zi, Destiny şi Brace se mutară. Cu ajutorul celor doi copii, toată manevra se transformă într-o aventură scăpată de sub control. Partea bună, îşi tot spunea Destiny, era că astfel ea şi Brace aveau un pretext excelent pentru a-şi evita familiile.

— Îmi place-aicea, spuse seara Jeremy, cu un cerc de suc de portocale în jurul gurii, în timp ce privea în jur, prin bucătăria imensă. Mare mai e frigideru' ăla, nu că?

Destiny dădu din cap, ştergându-l la gură.

— Este. Ne-am hotărât să-l luăm pe cel mai mare pe care-l puteam găsi, fiindcă ţie îţi place să mănânci atât de mult.

— Îmi place, dădu băiatul din cap, apoi căscă, făcând o mutră mirată. Nu se poate să fie deja ora de culcare.

— Ba e. Haide. Sora ta a şi adormit. Fă repede o baie, şi-n pat cu tine.

— N-o s-adorm, răspunse el, cu încă un căscat.

— Mhm, sigur.

Destiny era fascinată de amândoi, văzând cât de multe o învăţaseră într-un timp atât de scurt. Îi era uşor să se imagineze ca mamă a lor, privindu-i cum plecau la liceu, apoi la colegiu.

— Să mergem, tinere.

— Destiny, pot să mă dezbrac şi să mă spăl şi singur. Cred că n-ai de ce să intri-n baie cu mine.

Aceste cuvinte o opriră în loc.

— Ăăă, bine. Dar trebuie să laşi uşa deschisă, ca să te aud. Şi neapărat să te speli şi pe cap.

Expresia lui care cerşea milă n-o înduplecă.

— Astea-s regulile.

Jeremy dădu din cap.

O dată ajuns în baie, cântecele şi strigătele sale o făcură pe Destiny să râdă, în timp ce-i lua hainele murdărite.

O oră mai târziu, după duş, Destiny era în dormitorul ei, încercând să se uite la televizor. Renunţă şi începu să se plimbe prin cameră. Pradă unui impuls, coborî scara largă până la parter, strecurându-se printre stivele de cutii nedesfăcute din holul principal, în drum spre bibliotecă. Toată camera fusese refăcută, cu lemnăria veche finisată din nou, iar cărţile lăsate acolo reveniseră pe rafturi. Era o încăpere impresionantă, iar Destiny abia aştepta să-şi petreacă timpul în ea. Dar, în noaptea aceea, niciuna dintre cărţi nu-i capta interesul.

Urcă din nou scara şi tocmai se pregătea să intre în dormitor, când văzu o rază de lumină pe sub uşa lui Brace. Raţiunea îi spunea să-l lase în pace, să nu-l deranjeze. Reacţiile sexuale hămesite o îndemnau: de ce nu?

Cedă, fără a sta o clipă pe gânduri.

Papucii ei de satin o ajutau să înainteze fără zgomot. Pijamaua de mătase cu bluză lungă foşni uşor, când deschise uşa. Brace stătea aşezat pe pat, cu ochelarii de citit pe nas şi rapoarte împrăştiate de jur-împrejurul lui, având pe el

numai nişte chiloţi de mătase. Nu cumva ea i-i dăruise? Îi plăcea la nebunie să-i aleagă rufăria intimă, pe vremea când erau împreună. Îşi aminti cum, cândva, îi comandase costumele la grămadă. După căsătorie, Brace o urmase bucuros în nesfârşitele drumuri prin magazine, unde ea îi spunea cu ce anume îi plăcea să-l vadă îmbrăcat. Întotdeauna purtase hainele alese de ea – ziua şi noaptea.

Nu era sigură ce să spună şi, până la urmă, se mulţumi doar cu atât:

— Salut.

Brace ridică privirea şi-şi scoase ochelarii, aruncându-i pe pat.

— Copiii?

— Totu-i în regulă.

Nu avea idee cum să abordeze subiectul, aşa că se hotărî să fie cât mai directă.

— Mă întrebam dacă nu te-ar interesa puţină gimnastică.

Brace se aplecă înainte.

— Sper că nu te referi la paralele, bârnă sau sol.

Destiny îşi simţi trupul reacţionând faţă de tonul lui senzual, cu dorinţa inundând-o toată, întărindu-i sfârcurile.

— Nu avem sală de gimnastică în casă.

Tuşi, ca să-şi alunge răguşeala vocii.

— Putem amenaja una. Cum preferi, să vin eu să te iau, sau vii tu încoace?

— Nu mi-am făcut planuri chiar atât de

amănunţite.

Brace sări de pe pat, înlăturând hârtiile şi ochelarii dintr-o singură mişcare largă a mâinii.

— Atunci, lasă-mă să hotărăsc eu. Am de gând să-mi dau toată silinţa ca să te determin să rămâi.

— Sunt destul de hotărâtă, răspunse ea, privindu-l; zâmbetul lui strâmb era nespus de sexy. Îmi dau seama că saltul ăsta ar putea-o lua în oricare direcţie. De-aia, aş vrea să stabilim câteva reguli.

— Ca să facem dragoste?

— Deocamdată, să-i zicem sex.

Brace ridică din umeri, apoi se aplecă şi o luă în braţe, închizând uşa cu piciorul.

— Zi-i cum vrei, eu tot nemaipomenit găsesc că e.

O duse cu paşi mari spre pat şi o depuse pe picioare, alături, după care smulse cuvertura.

— Dacă vom discuta, putem foarte bine să stăm comod.

— Foarte drăguţ, nu-şi putu stăpâni ea zâmbetul; urcându-se pe pat, privi în treacăt o hârtie. N-ar trebui să-ţi aduni rapoartele?

— Le adun mâine.

Împinse ultima foaie şi se aşeză lângă ea.

— Spuneai ceva de nişte reguli?

Destiny dădu din cap.

— Dacă nu iese bine, niciun reproş. Trebuie să privim totul cu un ochi clinic. Ne place sexul şi e firesc să…

— De acord, o întrerupse el, cu glas gutural. O

sărută pe ureche.

— Vorbesc serios, îl privi Destiny. Prima dată, eram destul de siguri că toată lumea e a noastră. Iar lumea ne-a păcălit, de două ori din trei.

Brace o privi în ochi, apoi îi ridică mâna la gură, sărutându-i fiecare deget, pentru a stărui asupra verighetei şi inelului cu rubin.

— Perfect. Deci, s-auzim regulile.

— Numărul unu: nu încercăm să ne seducem.

— S-ar putea să-mi fie cam greu, dar accept. Mai departe.

— Dacă reuşim să adoptăm copiii…

— Iar eu cred că vom reuşi.

— …nu-i lăsăm să ne influenţeze viaţa.

— Cred că ar fi normal să rămânem împreună, dacă vom avea copiii.

Destiny trase aer în piept.

— Şi dacă… dacă vrei să pleci, dacă-ţi găseşti pe altcineva?

— N-am să-mi găsesc.

— Să lăsăm problema deschisă.

— În regulă. Altceva?

Clătină din cap.

— Sunt sigură că mai sunt şi altele, dar nu-mi vine niciuna în minte.

— Perfect. Ai ceva împotrivă să te sărut?

— Te rog, întoarse ea capul, pentru a-i captura gura, savurându-i puterea tandră; inima îi palpită în piept, sub efectul pasiunii atât de limpede amintite, care se înteţea din nou. Brace…

— Mmmm?

— Nimic. Nu ţi se pare incredibil?

— Nu. Am visat de multe ori momentul ăsta.

— Hmm. Poate că de-asta te descurci aşa de bine.

Brace zâmbi, cu buzele lipite de ale ei.

— Fii sigură.

— Pe-o sută de parai că nu eşti mai grozav ca înainte, ci la fel.

— Ţi-i câştig cât ai clipi.

— Zău? Vom vedea.

Şi îl cuprinse pe după gât cu braţele.

Trupurile li se potriviră ca şi cum niciodată n-ar fi fost despărţite, lunecând în jos pe cearşafurile mătăsoase, strânse unul în altul, însetate să simtă miracolul.

— Te iubesc şi puţin îmi pasă dacă asta nu respectă regulile, murmură Brace.

— Eu n-am s-o spun, răspunse Destiny, strângându-l şi mai tare. Atunci, s-ar putea să nu mai fiu în stare să-ţi dau drumul.

— Simte-te liberă să mă legi în lanţuri, mormăi el, cu gura pe gâtul ei.

— Acum?

— Mai târziu.

Prelungiră sărutul, în timp ce Brace începea să-i înlăture îmbrăcămintea mătăsoasă.

— Întotdeauna ai arătat atât de sexy în pijama. Cum reuşeşti? o întrebă, scoţându-i bluza.

— E o calitate congenitală.

Chicoti, scăldând-o în răsuflarea lui caldă.

— Mda.

Şortul lui zbură prin cameră. Apoi, între ei nu mai rămase nimic, decât respiraţiile slabe, gâfâitoare. O îmbrăţişă, explorându-i gura cu a lui, căutând ca şi cum ar fi avut o hartă.

— În veci n-am să mă satur.

— Lăudărosule.

— Mhm.

O acoperise cu un cearşaf. Acum îl ridică pentru a o contempla, cu un uşor surâs pe buze.

— Eşti atât de frumoasă. Cum îţi întreţii trupul ăsta minunat?

— Fug tot timpul.

De el! Răspunsul cântă între ei, dar se stinse înainte de a fi fost rostit. Nu era momentul.

Brace se lăsă în jos, străbătându-i pielea cu gura şi mâinile. O sărută pe coapse.

— Mi-ai lipsit atât de mult.

Destiny simţi că exploda. Când deschise ochii, fu sigură că se spărsese în bucăţi. Cum puteau cuvintele unui bărbat să fie mai sexy decât orice altă trăsătură a oricărui alt om în viaţă?

Nici măcar nu ştia că îi cuprinsese capul în mâini, comunicându-i un mesaj, până când Brace ridică privirea spre ea, cu părul răvăşit şi ochii întunecaţi de pasiune.

— Ce? îl întrebă, fără să-i dea drumul.

— E o fantezie, să fiu din nou în braţele tale, după o atât de lungă despărţire.

— Câteva săptămâni.

Ei i se păruse nesfârşită.

— O eternitate.

— Mai povesteşte-mi despre fantezia ta, începu ea să-şi mişte trupul, sinuos, cu desfătare, peste aşternutul de satin.

— Chiar asta e, că suntem din nou împreună.

Îl privi, absorbind minunea nudităţii lui virile, puterea şi graţia trupului, abdomenul plat, pieptul bombat şi vânjos, umerii laţi, braţele şi picioarele, lungi, puternice. Ştia că făcea exerciţii fizice, i-ar fi putut recita programul aproape pe dinafară. Acest lucru nu-i micşora bucuria de a-l privi, de a-i asimila atracţia masculinităţii.

Brace se ridică pe lângă ea, aplecându-se să-i ia un sfârc în gură.

— Îţi iubesc trupul.

Întotdeauna fusese sigură de asta, niciodată nu se îndoise că aveau cele mai reuşite relaţii sexuale din lume, că o făcuse incapabilă să se mai simtă satisfăcută de oricare alt bărbat.

Ridicând capul, Brace îi studie sfârcurile pe care le supsese, întărite ca nişte pietricele.

— Mult prea perfectă.

— Nuu, murmură ea, captivată de fierbinţeala care o inunda, de copleşitoarea nevoie de a-l iubi cât putea de mult.

Brace se aplecă din nou, acoperind-o încă o dată cu gura, sugând şi trăgând până când Destiny începu să scâncească, în vreme ce el scotea sunete excitate din gâtlej.

O străbătu un şoc electric, arcuindu-i trupul, smulgându-i un geamăt prelung din piept şi silind-o să-şi înlănţuie braţele în jurul lui.

Nimic nu-l mai oprea. Trecu de la un sân la celălalt, trăgând-o în sus, ca s-o savureze şi mai mult. Atitudinea lui era absolut carnală, făcând-o să-i vadă şi să-i simtă foamea, fără nicio reţinere.

Degetele lui îi treceau peste picioare şi abdomen, ca şi cum ar fi fost o vioară Guarnieri rară, iar el, un mare maestru.

Fiecare mişcare a lui o excita şi mai mult.

Destiny auzea sunetele, ştia că ea şi Brace le scoteau. Erau cuvinte indescifrabile, într-o limbă a îndrăgostiţilor care nu putea fi tradusă. Îi erau dragi acele murmure şi atingeri. Erau din lumea ei. Lumea ei, de care avusese atâta nevoie şi care îi lipsise aşa de mult.

Se lăsă peste ea. Potrivindu-şi mâinile înapoia genunchilor ei, îi despărţi.

Destiny înţelese, după lumina din ochii lui, ce avea de gând să facă. Prea devreme, e prea devreme, strigă o voce în inima ei.

— Nu, iubito, e-n regulă.

Ar fi putut să se mire că părea să-i citească gândurile, dacă n-ar fi făcut-o întotdeauna. Când el coborî capul, depunându-şi gura deschisă peste dorinţa ei, Destiny uită de toate.

Ca o ciocârlie se înălţă, cu cântecul în adâncul unui geamăt răguşit, prins în gât. În câteva secunde juisă, spunându-şi chiar în acel moment că nu era cu putinţă.

Când Brace o pătrunse, îl dorea mai mult decât oricând. Dornică să-l cuprindă, îşi ridică şoldurile pentru a-i uşura intrarea.

Nu se repezi în ea, aşa cum simţea Destiny că era îndemnat. În schimb, se strecură cu mişcări uşoare, scurte, care-i făceau gura să se usuce şi trupul să-ncerce a se închide peste el, pentru a-l ţine contopit cu ea. În timp ce Brace accelera ritmul, sângele şi spiritul i se înfierbântară iarăşi cu patimă, până când dragostea lor se dezlănţui mai aprig decât un uragan, mai minunat decât prima împreunare pe care o împărtăşiseră.

Când Brace îşi strecură mâna între ei şi o atinse, simţi că înnebunea de dorinţă. Tempoul crescu, aducând-o încă o dată pe deliciosul prag. Cu răsuflarea tăiată, încercând să-i strige să nu se oprească, să nu mai înceteze nicicând, prinsă în acel vârtej al splendorii pe care puţini reuşesc să-l atingă în dragostea fizică, se agăţă de el, şoptindu-i în suflet numele.

În momentul orgasmului lui, Destiny se frământa deja în zbuciumul celui de-al doilea, năucită de forţa ce părea s-o azvârle în spaţiu, dezvăluindu-i panorama dragostei care-i schimbase viaţa o dată, iar acum o purta printr-o nouă metamorfoză.

Încărcată, schimbată, energizantă şi mai împăcată cu sine însăşi decât fusese vreodată, îi venea să râdă în hohote de bucuria pură a unei asemenea împerecheri. Cunoscându-se atât de bine pe cât se ştiau, urcaseră până pe un platou şi mai măreţ. Simţurile lor fuseseră aprinse de puterea orgasmului simultan.

Pe cât de împlinit îi era trupul, tot atâta îi era

şi mintea.

Pradă propriei lui euforii ulterioare, Brace îi ridică mâna, cu noile inele pe deget, şi le sărută.

Destiny, ameţită de o fericire la care nu se aşteptase, se răsuci şi-şi apăsă gura peste urechea lui.

— Şi ţie ţi-a plăcut la fel ca mie?

Râzând, o cuprinse în braţe.

— Chiar mai mult, cum ştii şi tu. Îmi eşti datoare cu vârf şi-ndesat.

— Vorbeşte amorul propriu.

Brace clătină din cap.

— Cât de bine a fost, Des?

— Mmm, nu prea rău.

— Nu prea rău?

O apucă de subsuori, ridicând-o, pentru a-i putea suge din nou sânul.

— A fost perfect.

Senzualitatea din glasul lui o scotea din minţi. În câteva secunde, îl înhăţă strâns, iar dansul îngerilor începu iarăşi. Îi era datoare. Pe cât pariaseră? O sută de dolari, spuseseră? Ar fi trebuit să fie un milion.

Capitolul 8

— Da, mamă, te-am auzit, spuse Brace, rostogolindu-şi ochii spre Destiny, în timp ce continua conversaţia telefonică. Nu văd cum am fi putut-o împiedica, Destiny şi cu mine.

Urmară câteva tăceri lungi, în timpul cărora Brace, alternativ, dădea din cap, se strâmba şi îşi înghiţea râsul acru.

Când închise şi se rezemă de spătar, Destiny aşteptă cam trei secunde înainte de a izbucni:

— Ei?! Ce se întâmplă?

— O catastrofă, asta se întâmplă. Ştiai că vărul tău, Donald, şi Bel, sora mea, umblă atât de mult împreună de săptămâna trecută, când au sosit familiile noastre aici?

Destiny dădu din cap, prudentă.

— Ei bine, se pare că aseară, cum să spun, s-au împrietenit şi mai strâns.

— Ăsta e într-adevăr un motiv de îngrijorare. Donald e logodit cu o femeie numită Kimberley Marchese. Unchiul Tyrrell spune că s-au cunoscut la Smith-O'Malley.

— Cum arată? întrebă Brace.

— Zâmbeşti ca Pisica din Cheshire. De ce?

— Descrie-mi-o pe Kimberley Marchese.

Destiny clătină din cap.

— N-o cunosc prea bine. Unchiul Tyrrell a angajat-o cu câteva luni înainte de plecarea mea încoace. Sunt convinsă că mama ta nu are de ce să-şi facă griji. Bel e în relaţii cu cineva?

— Bănuiam.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Se pare că Bel şi Donald au fugit împreună.

— Ce??? se aplecă Destiny spre el, cu gura căscată. Nu-mi vine să cred. Amândoi sunt legaţi de alte persoane. Trebuie să fie o confuzie.

— Se pare că nu e.

Destiny îşi muşcă buza.

— Ultima oară când am discutat cu Donald, chiar înainte de a mă muta aici, a fost vorba de suma lunară pe care i-o trimite compania. El a spus că nu are nevoie de bani. I-am propus să doneze o parte din ei pentru opere de caritate, iar nouă să ne permită să-i expunem câteva tablouri în holul companiei.

Se opri, îngândurată.

— Ce e? întrebă Brace.

— Sunt sigură că atunci n-a menţionat nicio logodnică, dar asta nu înseamnă nimic. Niciodată n-a fost deosebit de vorbăreţ. Totuşi, mi se pare bizar.

— E un masacru, replică Brace, neputându-şi stăpâni veselia. Maică-mea părea să sfărâme oţel în dinţi.

— Bel şi Donald, clătină din cap Destiny. Le doresc numai bine.

Când Brace râse din nou, îl privi cu o expresie prevenitoare.

— Ţi s-o fi părând comic, acum. Totuşi, partea proastă e că nimeni nu va pleca din comitat până nu se rezolvă problema.

Fu rândul ei să râdă, când lui Brace îi căzu faţa, cu o expresie chinuită.

— Nu mi se pare deloc de râs, spuse el, trântindu-se într-un fotoliu. O privi, cu o expresie gânditoare.

— La ce te gândeşti?

— Eşti fericită că am cumpărat casa asta? Poţi locui aici până se termină renovările?

— Da, răspunse încet Destiny; era convinsă că altceva îl frământa. Sunt mulţumită de viteza cu care au decurs lucrările, de soliditatea fundaţiei…

Brace se uită pe fereastra bibliotecii. Dădea spre lac, la fel ca majoritatea camerelor principale ale casei.

— Îmi place totul la casa asta.

— Şi mie.

Reveni cu faţa spre ea.

— După părerea ta, ai putea crede vreodată că te-am înşelat, Destiny?

— Asta-i o lovitură nepermisă, şopti ea.

— Este. Ai putea?

— Da.

Brace se repezi înainte, în fotoliu, întinzând mâinile spre ale ei, dar se retrase fără a i le atinge.

— Te rog, crede în mine. O doresc aşa de mult.

Se ridică şi îngenunche în faţa ei, sărutând-o. Cu gura lipită de a ei, continuă:

— Bel spunea întotdeauna că mi-am ieşit din minţi după tine. Avea dreptate.

Destiny râse, în timp ce inima îi bătea cu

putere.

Telefonul sună. Brace înjură. Destiny ridică receptorul.

— Da, am auzit, unchiule Tyrrell… Sunt sigură că mătuşa Cordelia o va rezolva… Da, nu mă îndoiesc că e foarte supărată… Te rog să nu-ţi faci griji… Sigur că da. Ne vedem atunci.

Puse receptorul în furcă. Brace revenise în fotoliu, privind-o cu o expresie întunecată. Minunatul moment în care aproape ajunseseră la o înţelegere se risipise.

— Eşti foarte nemulţumit, spuse ea, încet.

— Mă întrebam doar când vom mai apuca să ne vedem şi de viaţa noastră. În curând va fi amenajat cabinetul meu, în hambar, la etaj.

O privi încruntat.

— Toate ar fi în ordine, dacă n-am avea o familie băgăreaţă.

— Prin urmare, cred că nu e momentul să-ţi spun că familiile noastre, a ta şi a mea, vin diseară aici, la cină. Şi poţi pune pariu că nu mâncarea îi interesează. Cred că, în ceea ce-i priveşte pe mătuşa şi unchiul meu, vor să pună la punct o strategie pentru a-i despărţi pe Bel şi Donald.

Capitolul 9

Peste câteva zile, terminându-şi munca mai devreme, Destiny se hotărî să facă o plimbare. Nu prea avusese timp să exploreze proprietatea pe care o dobândise. În timp ce inspira aerul curat, se gândi cât de împăcată se simţea acolo, ca acasă, nedorind aproape deloc să locuiască în altă parte. Prezenţa lui Brace îi cimenta acest sentiment.

Apropiindu-se de magazia de scule, modernizată, din spatele casei, se opri. Parcă doamna Duggan spusese că acolo avea să pună pachetul pe care îl primiseră? Deschizând uşile duble, fu încântată să observe că edificiul bine clădit era la fel de curat şi ordonat pe dinăuntru ca şi pe din afară. Aproape imediat, văzu pachetul. Stătea pe un raft, sub nişte unelte agăţate în cuie. Se hotărî să-l desfacă pe loc. Tocmai ridicase o margine a hârtiei cafenii de ambalaj, când văzu un fuior de fum, subţire ca un creion.

— La naiba!

Destiny se răsuci pe călcâie, dădu uşa de perete şi o luă la fugă, încercând să ajungă la adăpostul casei. Aproape reuşi.

Bum! Buuum!

Suflul o doborî la pământ, destul de tare pentru a-i tăia respiraţia. În jurul ei începură să cadă cioburi şi scânduri sfărâmate. Simţi înţepături în coapse şi braţe.

Tăcere.

Apoi, strigăte.

Scuipând iarba şi ţărâna care-i intraseră în gură, Destiny nu se clinti din loc.

— Des! La dracu', Des, eşti bine?

Se simţi ridicată şi se întoarse spre Brace.

— N-am… n-am nimic. Am văzut fumul şi cred că şi-a făcut efectul antrenamentul meu, îndemnându-mă s-o iau la fugă.

— Bine, bine, murmură el, strângând-o la piept. Te duc la spital. Îţi curge sânge.

— Nu, nu. Mi-e bine. Cred că m-am tăiat doar la picioare, în cioburi.

Încercă să-i zâmbească. Încă zguduită, nu reuşi să se strâmbe.

— Lasă-mă să mă duc în casă. Ştiu că nu sunt rănită grav.

Înainte de a apuca să se mişte, Brace o luă în braţe, ducând-o în bucătărie.

— Păţi ceva? întrebă doamna Duggan, făcându-i semn lui Brace s-o aşeze pe masă. Lucrai cândva ca soră. Ia s-aruncăm noi o privire.

Smuci din cap spre ibricul care fluiera.

— Pune apa aia fiartă în cratiţă. Praful de copt i-acolo, indică ea un dulap. Adu şi apa oxigenată.

Încruntându-se, o privi pe Destiny.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Coletul care mi-a fost trimis, cel pe care l-ai pus dumneata în magazie, a început să fumege…

— Ce? se răsuci Brace, dinspre dulap, cu dinţii încleştaţi strâns. Vrei să spui că n-a fost un accident?

— Exact ca pachetele alea capcană, bombăni doamna Duggan, aplecându-se peste Destiny, pentru a începe s-o palpeze şi s-o examineze. Doamne, ai milă de noi. Se duce pe copcă ţara asta.

Apoi, îi şterse rănile superficiale cu apă oxigenată.

— Pare să fie în regulă. Pe astea le curăţ eu. Ai să trăieşti, ca să te lupţi pe mai departe.

Brace se strâmbă.

— Sper că s-a terminat cu zilele ei de luptă. Poţi să ne mai explici o dată ce s-a întâmplat?

Destiny le povesti din nou incidentul.

Doamna Duggan clătină din cap.

— Dau telefon la şerif. Curios, cum nu vrusei eu să ţiu pachetul ăla în bucătărie.

— Slavă Domnului, murmură Brace, îmbrăţişând-o pe Destiny, ocrotitor.

Uşa din spate se dădu de perete.

— Fii bun şi nu trânti uşa, Darnell, îl admonestă doamna Duggan. Am o prăjitură în cuptor.

— Da, coniţă, închise Darnell uşa cu mare grijă. Ce s-a-ntâmplat?

— Un pachet-capcană, răspunse doamna Duggan. Cred că va trebui să chemăm agenţii federali, le zâmbi ea celor doi bărbaţi, care o priveau cu gurile căscate. Niciun film poliţist nu-mi scapă.

Pe Destiny o usturau membrele, ca şi gândurile. Cineva îi trimisese o bombă! De ce?

Cine-i era duşman? Trebuia să dea telefon la F.B.I. Dacă deschidea pachetul unul dintre copii?

Brace o cuprinse cu braţele, apoi se întoarse spre Darnell.

— Discutăm când cobor. Vreau să-i fac un duş şi s-o culc.

Destiny se pregătea să se opună, dar şocul îşi făcea efectul, ca întotdeauna. Pe moment, mintea şi reflexele îi funcţionau rapid, iar timpul de reacţie era excelent. După aceea, se transforma în gelatină.

— Un duş ar fi minunat.

Brace o studie un moment, apoi ieşi din bucătărie, cu ea în braţe.

— Eu fac ceaiul, şi pe urmă discutăm ce măsuri avem de luat, strigă după ei doamna Duggan.

— Da, să trăiţi, răspunse încet Brace.

Auzindu-i răspunsul, Destiny chicoti fără vlagă.

Brace o duse direct la baia alăturată dormitorului mare.

— Termin într-un minut, spuse ea, în timp ce o lăsa jos; de fapt, ar fi preferat să rămână în braţele lui. Nu mă aşteptasem, adăugă, cu mâinile începând să-i tremure.

— Slavă Domnului că ai reflexe rapide. Lua-i-ar dracu’ pe nenorociţii care încearcă să te sperie. Trebuie să-l informez pe Webb.

— Şi copiii. Să fie supravegheaţi. Dacă ar fi încercat să deschidă…

Îşi drese glasul.

— Pot fi într-un foarte mare pericol. Crezi că e posibil să fie Coolidge…?

— Vom verifica. Să n-ai nicio îndoială.

O sărută pe obraz.

— Ai fost extraordinară.

— Jeremy şi Ella sunt vulnerabili.

— Ştiu. Nu vor păţi nimic. Şi nici tu. Îţi dau cuvântul meu.

În continuare, o ajută să se dezbrace, apoi o privi.

— Ţi-am spus cât îmi place trupul tău?

— Da.

— Ei bine, ştiai că, dacă tu n-ai fi în apropiere, n-aş mai putea trăi? Vezi? N-am încotro. Trebuie să te ţin în viaţă.

Uluită de cuvintele lui, Destiny se rezemă de perete.

Brace o luă în braţe, legănând-o.

— Ai trecut printr-un şoc. Intru şi eu la duş cu tine.

Se dezbrăcă şi el, aruncându-şi hainele în toate direcţiile, după care dădu drumul la apă. După ce o ajută să intre, luă un burete de lufă şi îl săpuni.

— Nu e nevoie să mă speli tu. Pot şi singură, spuse Destiny, chiar în timp ce mâinile lui o apucau de talie.

— Îmi place să te spăl. Modul meu favorit de a-mi petrece timpul e să te ating.

— Adică am ajuns un hobby, murmură ea,

frecându-şi buzele de ale lui.

— Singurul pe care mi-l doresc.

Mâinile ei lunecară spre spatele lui gol, începând să-l maseze, trăgându-l mai aproape. Când Brace scoase un uşor icnet, îi zâmbi.

— Ispititoareo, o dojeni el.

— Nu te abţine, răspunse gângurit Destiny, unduindu-şi trupul, în timp ce savura senzaţia apei calde care se scurgea printre ei, făcându-i să fie alunecoşi şi sexy. Focul înăbuşit al dorinţei începea să se învăpăieze.

Când îi cuprinse posteriorul în căuşele palmelor, ca s-o apropie de el, Brace gemu, şoptindu-i sugestii carnale, care-i făceau trupul să ia foc în chip de răspuns.

— Te iubesc. N-am încetat nici un moment.

— Şi eu te iubesc, îi suflă Destiny în ureche, spulberând ultimele bariere dintre ei, fără a-i păsa că astfel devenea complet vulnerabilă.

Îi copleşea o dorinţă pârjolitoare, mistuind orice întrebări, orice incertitudini care le influenţaseră prea multă vreme faptele şi simţămintele.

Atât de multe lucruri aveau nevoie de decizii, dar Destiny nu se mai îndoia că îl iubea.

Când îl simţi alunecând în josul ei, când trăi penetrarea mătăsoasă ce-i oprea respiraţia în loc, zâmbi, cu ochii închişi, concentrată asupra fiecărei senzaţii.

Din impuls în impuls, Destiny cobora tot mai mult, încolăcindu-i mijlocul cu picioarele. Într-un

iureş zdrobitor, ajunse la orgasm, buimăcită de viteza şi desăvârşirea acestuia. Nu-şi putea regăsi graiul, ca să i-o spună.

Legănările şi palpitaţiile trupului ei articulau singurul mesaj de care avea nevoie Brace. În acelaşi ritm, trupul lui ajunse pe punctul culminant, vulcanul prinzându-l, încercuindu-l, ţinându-l prizonier.

— Ceaiu-i gata! mugi doamna Duggan de pe culoar. Iar Darnell încă te mai aşteaptă, Brace Coolidge. Mişcă-te mai repede.

Destiny se prăbuşi lângă el, cuprinsă de veselie.

— Ar fi cazul să te grăbeşti.

— Mă scoate din minţi femeia asta, mormăi Brace, după care zâmbi, când Destiny izbucni în hohote de râs.

Ieşi de sub duş şi începu să se şteargă cu prosopul, apoi se aplecă din nou, s-o sărute pe sân.

— Vin imediat.

După plecarea lui, Destiny ieşi din boxa duşului, se şterse şi se înfăşură în voluminosul halat al lui Brace. În dormitor, se întinse pe pat, hotărâtă să se gândească în linişte la cele întâmplate şi să deducă oare cine încerca s-o ucidă. În câteva minute, adormi.

Când se trezi, în cameră se lăsase întunericul, iar Brace stătea aşezat lângă ea, pe marginea patului.

— A plecat Darnell? întrebă ea, somnoroasă.

— Da.

Se aplecă şi o sărută pe gât.

Destiny oftă, închizând ochii. Într-o clipă, îşi reaminti înfricoşător de amănunţit tot ceea ce se întâmplase – fumul, explozia, spaima.

Ochii i se deschiseră fulgerător.

— Ia-mă în braţe, Brace.

Cu mişcări repezi, Brace se întinse alături, trăgând-o lângă el, cu capul pe umărul lui. Zâmbind, Destiny închise ochii din nou. Avea atâta nevoie de mângâierea lui.

— Te măriţi cu mine, Destiny?

Înălţă capul, făcând să i se reverse părul peste feţele amândurora.

— Ai spus că încă mai suntem căsătoriţi.

— Suntem. Vreau doar să mai oficiem o dată ceremonia. Numai tu, eu şi copiii.

În gât i se ridică un suspin.

— E minunat.

— Mda. Mă gândeam că am putea organiza în fiecare an o a doua aniversare, pe care copiii s-o sărbătorească împreună cu noi. Înţelegi, a doua lor zi de naştere, de când sunt ai noştri, şi a doua şansă pentru noi.

Destiny se lăsă pe pieptul lui.

— Şi eu o doresc. Cred că dintotdeauna am dorit-o. Mi-e puţin cam frică, trebuie să recunosc.

— Ai şi motive, dar o putem face. Câţi oameni pornesc la drum cu o familie atât de perfectă?

— Avem puterea cantităţii…

Ezită un moment.

— Şi mai există şi pericolul, care v-ar putea ameninţa şi pe tine şi pe copii, ca nu ştiu cine din trecutul meu să se fi hotărât să se răzbune.

— Crezi că te urmăreşte cineva din fostele tale cazuri? Ai demisionat din F.B.I. de ani de zile.

— Ştiu. Totuşi, când lucrezi în Birou, n-ai cum să nu ai de-a face cu unii oameni foarte periculoşi. E un risc al meseriei.

Brace dădu din cap, mângâindu-i cu o mână părul.

— Jur că de-acum încolo n-am să te mai scap o clipă din ochi.

Tăcu un moment.

— Încă nu mi-ai spus dacă vrei să te măriţi cu mine.

— Ideea e minunată, dar… aş dori să mai aşteptăm până voi şti cine i-a trimis pe haidamacii care mă urmăreau în spital şi mi-a expediat bomba.

Ochii lui Brace se îngustară.

— Vom afla, îţi dau cuvântul meu.

Apoi o strânse ghem sub el, aplecându-se deasupra.

— N-am să te mai pierd.

O sărută, cu gura înclinată oblic peste a ei, pătrunzând-o cu limba.

În câteva momente, se înfierbântară atât de tare încât, oricât de strâns s-ar fi apropiat, tot nu le putea fi de ajuns, şi se înălţară împreună spre încă un apogeu învăpăiat.

Capitolul 10

Sala tribunalului era aproape goală. Soarele blând de septembrie făcea să strălucească firele de praf, aşternând umbre pe pereţi. Prin ferestrele deschise adia o boare uşoară, făcând să circule aerul stătut, în timp ce judecătorul ieşea din încăpere.

Destiny se simţea sufocată, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia prea mult timp şi nu mai era în stare să-şi umple plămânii cu aer.

— S-a terminat, îi spuse Divinity. Preliminariile sunt încheiate. Cu excepţia câtorva detalii legale minore, problema e rezolvată. Jeremy şi Ella vor fi ai voştri cu drepturi depline, cam peste un an. Felicitări la amândoi. Le meritaţi.

— Nu-mi vine să cred, murmură Destiny.

Brace o sărută.

— Fă bine şi crede.

— Eu trebuie să mă întorc la birou.

Divinity o sărută pe Destiny, iar lui Brace îi făcu un semn cu degetul mare în sus. Şi plecă.

— Mergem şi noi? o privi Brace pe Destiny.

Dând din cap, ea se ridică. În momentul când o luă de mână, Brace i-o strânse.

— Am reuşit, spuse el, cuprinzând-o în braţe.

— Da, da, sunt ai noştri.

Ţinându-se de mână, se priviră.

— Ăsta e un început, rosti Brace.

Destiny dădu din cap.

— Trebuie să mă duc până la toaletă. Toate

grijile astea şi-au spus cuvântul.

Brace chicoti.

— Te aştept în hol.

O conduse afară din sală, spre uşa toaletei pentru femei.

Destiny tocmai se spăla pe mâini, când văzu în oglindă două persoane aflate în spatele ei. Probabil oglinda era de proastă calitate, căci distingea chipurile reflectate ca prin ceaţă. Un bărbat şi o femeie? Ce căuta acolo un bărbat?

— Scuzaţi-mă. Aţi greşit uşa.

Chiar în timp ce vorbea, i se păru că-i cunoştea de undeva.

— Plec imediat, răspunse bărbatul. Voiam doar să-ţi spun să fii atentă. Cei mai apropiaţi inimii tale îţi sunt duşmani.

În creier i se aprinse o luminiţă.

— Sunteţi cei doi din apă. Nu-i aşa?

Se răsuci spre ei, dar dispăruseră.

— Staţi! Ce-aţi vrut să spuneţi? Unde sunteţi?

Privi în jur, deschizând chiar şi uşile cabinelor. Nu găsi pe nimeni.

Când ieşi din toaletă, îl zări pe Brace rezemat de perete, la câţiva paşi distanţă. De cum o văzu, porni spre ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, neliniştit, când ajunse.

— Bărbatul şi femeia care au ieşit de-acolo…

— Cum?

O împinse în spatele lui, apoi deschise uşa toaletei.

— Un bărbat? Şi o femeie?

— Au ieşit chiar înaintea mea. Nu se poate să nu-i fi văzut.

Brace clătină din cap, privind în lungul culoarului.

— N-am văzut pe nimeni ieşind de-acolo, numai pe tine.

— Aha. Înseamnă că te uitai în altă parte, când au ieşit.

— Te-au deranjat cu ceva? Te-au ameninţat?

— M-a surprins prezenţa lor acolo, dar n-am simţit că aş fi fost în pericol. De fapt, am…

Se opri.

— Ce?

Destiny îşi mişcă umerii, ca şi cum ceea ce avea de spus n-ar fi fost credibil.

— Păreau prietenoşi. Mi-au amintit…

— De ce anume?

— De acei doi oameni din apă, care m-au ajutat.

Îşi muşcă buzele.

— Păreau să fie nişte cunoştinţe vechi. Voiau să mă avertizeze, sunt destul de sigură.

Apoi, ridică din umeri.

— S-ar putea să mă înşel.

Continua să se mire că nu le spusese s-o lase în pace. De ce nu ţipase, de ce nu încercase să se apere?

— Ce-au spus?

— Ceva în sensul că oamenii cei mai apropiaţi mie îmi sunt duşmani.

Brace se strâmbă.

— Adică, eu?

— Nu ştiu. N-am avut impresia asta.

— L-ai recunoaşte pe vreunul dintre ei?

— N-aş crede, deşi aveau ceva familiar.

Trăsăturile lui Brace se întunecară, ca o mască de gheaţă.

— Descrie-mi-i.

— Nu ştiu dacă aş putea. Le vedeam chipurile reflectate, dar oglinda trebuie să fi post aburită, sau deformată. Nu-i puteam vedea clar.

Trase adânc aer în piept, concentrându-se. Ca agentă F.B.I., îşi antrenase în mod special spiritul de observaţie.

— Amândoi erau de statură şi constituţie medie. Bărbatul avea o coloraţie deschisă, iar femeia, puţin mai închisă. Purtau haine fără nimic distinctiv, dar totuşi am avut impresia că, într-un fel, erau de modă cam veche. Ştiu că pare o nebunie.

— Unde naiba e Webb? Ar trebui să fie aici.

Destiny încercă să-l bată pe braţ, liniştitor, dar Brace o îmbrăţişă strâns.

— Nu te agita, Brace. Nu m-am speriat.

— Nu? Ei bine, eu, da. Şi n-am de gând să permit să fii ameninţată, intimidată sau constrânsă în vreun fel. E clar?

Destiny îşi stăpâni un zâmbet.

— Absolut clar.

O privi.

— Iubito, ştiu că sunt imposibil. Numai că nu

pot lăsa să ţi se facă vreun rău.

Rezemându-se de el, Destiny închise un moment ochii.

— Mă simt în siguranţă. Aşa mă simt din clipa când ai apărut la uşa mea.

— Dar ai fost speriată de mai multe ori, chiar sub nasurile noastre. Povestea asta trebuie să înceteze.

— N-am nimic împotrivă.

Se simţea calmă, dar curioasă. Cine erau bărbatul şi femeia aceea? Avea senzaţia că îi cunoştea de undeva.

— Hai să ieşim de-aici, o chemă Brace. Vreau să discut cu Webb.

Traversară holul tribunalului, iar Brace o scoase grăbit din clădire, uitându-se în jur, fără a se îndepărta de ea un moment.

— N-am păţit nimic, să ştii, îi aminti ea.

— Perfect. Şi nici n-ai să păţeşti.

Aproape ajunseseră la maşină, când Webb apăru ca din pământ. Era un om cu aspect anonim, părând la fel de banal precum costumul şifonat pe care-l purta. Brace îi spusese că avea centura neagră la karate şi era un ţintaş excelent. Arăta mai mult ca un băcan cu obraji bucălaţi. Îi studie câteva secunde, încordându-se treptat, cu ochii tot mai atenţi.

— Ce s-a-ntâmplat?

Brace îi zâmbi rece.

— Mă bucur că te văd.

Şi îi relată cele aflate de la Destiny.

Webb dădu din cap o dată, apoi păru să dispară într-o clipă.

— Cum face figura asta?

— Are practică, Des.

O instală pe fotoliul din dreapta al maşinii, apoi ocoli şi se aşeză la volan.

— Aş vrea să trimitem copiii undeva, la loc sigur, spuse Destiny.

Brace dădu din cap.

— Să vorbim cu Divinity. Din câte înţeleg eu, Jeremy şi Ella sunt în grija noastră. Noi suntem tutorii lor, conform deciziei judecătorului. Peste un an, le vom deveni părinţi cu drepturi depline. Dacă socotim că vor fi mai în siguranţă cu Mike şi Laura, să zicem, cred că s-ar putea să existe un precedent. Interesează-te la Divinity.

— Aşa voi face.

Într-o săptămână, totul fu stabilit. Jeremy şi Ella plecară în Colorado, cu Mike, Laura şi copiii acestora. Fără ei, Destiny se simţea dezorientată şi cam desincronizată, dar putea să suporte situaţia. Faptul de a şti că erau la adăpost îi compensa sentimentul de singurătate.

În momentul plecării, amândoi copiii vărsaseră câteva lacrimi, dar niciunul nu făcuse crize, cum se temuse Destiny. Îşi stăpâni propria durere a despărţirii, până după plecarea lor, când îşi îngropă faţa la pieptul lui Brace şi izbucni în suspine.

— Se vor întoarce, iubito, îi spuse el, iar deocamdată sunt în siguranţă.

— Ştiu.

Destiny suferea de dorul lor, dar faptul de a şti că erau ocrotiţi o uşura enorm.

Acum, trebuia să-şi examineze viaţa, trecutul, în căutarea unor indicii despre cei care o ameninţau. Vorbise cu foştii ei colegi de la F.B.I. şi obţinuse numele a trei infractori deosebit de periculoşi, la a căror arestare contribuise, aflaţi acum din nou în libertate. Era posibil ca vreunul din ei să încerce să se răzbune?

Şi ce era cu cei doi de la toaletă? Cine erau? Destiny era aproape sigură că erau unii şi aceiaşi cu cei care o ajutaseră să se salte pe plută. Toate acele incidente păreau ireale, părţi componente dintr-un proces al imaginaţiei care se declanşase din cauza stresului. Altă posibilitate nu mai exista, decât eventual ipoteza unor fantome, în care Destiny nu credea.

Ce spusese bărbatul? Persoanele cele mai apropiate inimii ei. Nimeni dintre cei cu care lucrase, la F.B.I. sau în firma Smith-O'Malley, nu era tocmai aşa. Cei mai apropiaţi inimii ei erau membrii de familie. Era posibil ca vreunul dintre ei...? Nu. În niciun caz. Începea să devină paranoică. Rezemându-se cu coatele pe birou, îşi lăsă capul în mâini.

— Ce este, draga mea?

Capul lui Destiny se ridică brusc.

— Mătuşă Cordelia! Nu te-am auzit intrând. E şi Tyrrell cu tine?

— Nu, are de dat câteva telefoane de afaceri.

Cordelia se aşează în faţa lui Destiny, frecând cu palma suprafaţa biroului.

— Fermecător birou. Nuc, nu-i aşa?

— Ăă, nu ştiu. Era în pod. Doamna Duggan a tras concluzia că n-avea nevoie decât de un lustru bun.

Destiny avea impresia clară că mătuşa ei venise cu o misiune. Totuşi, trebuia să aştepte. Cordelia rareori aborda direct o temă de discuţie.

— Te frământă ceva, Destiny. Ai vrea să-mi vorbeşti despre asta?

— Mă rog, simt lipsa copiilor.

Cordelia se încruntă.

— Au plecat cu Laura. Asta-nseamnă că noi nu-i vom vedea niciodată. Nu mă încântă deloc.

— Ba cum să nu-i vedeţi. Oricând doriţi. Întotdeauna veţi fi bineveniţi aici. Şi noi vom veni în California, ori de câte ori vom putea…

— Cum? Asta înseamnă că n-ai să te mai întorci la firmă? Tyrrell va fi foarte întristat. Nu că l-ar deranja cu ceva să conducă el activităţile, draga mea. Niciodată nu s-a plâns.

Zâmbetul lui Destiny deveni mai strâmb.

— Câştigă un salariu cu şapte cifre, mătuşă. De ce s-ar plânge?

Mătuşa ei nu se încruntă efectiv, dar sprâncenele i se îmbinară totuşi.

— Sper că ştii că i se cuvine fiecare cent pe care-l încasează.

Destiny trase adânc aer în piept.

— Dacă tot veni vorba, vreau să-ţi spun că mi-

am organizat deja aici totul, ca să pot conduce firma din casa asta. După cum ştii, majoritatea operaţiunilor noastre constă în holdinguri din alte state, atât în Midwest cât şi în Est…

— N-am ştiut, răspunse Cordelia. Lui Tyrrell nu-i place să discute despre afaceri, când vine acasă.

— Dar… Mătuşă Cordelia, ai un pachet mare de acţiuni pe numele tău, cum are şi Donald.

— Tyrrell zice că e mai bine dacă se ocupă el de acţiunile mele şi ale lui Donald. E mai eficient aşa.

Destiny expiră. Nu considera că era bine ca mătuşa şi vărul ei să lase pe altcineva să le conducă afacerile, chiar dacă aveau deplină încredere în Tyrrell.

— Foarte bine. Consider că, pentru coordonarea unor operaţiuni atât de larg răspândite, nu e nevoie să rămân în California. Reduc anvergura multora dintre operaţiunile de acolo şi orientez compania în altă direcţie. În cadrul planului pe zece ani, a trebuit ca tatăl meu şi răposatul tău soţ să etapizeze segmentul de construcţii propriu-zise, concentrându-se asupra echipamentelor necesare pentru explorarea spaţiului. Se pare că în acel domeniu piaţa poate fi mai avantajoasă decât şi-au imaginat ei vreodată. Intenţionez să menţin clădirea sediului principal din San Francisco. Nu se vor pierde locuri de muncă, din moment ce o firmă din Chicago a licitat deja pentru segmentele pe care le

schimbăm. Aşa, ar fi de aşteptat ca viitorul mileniu să ne găsească într-o formă financiară mai bună.

— Vorbeşti exact ca tatăl tău, clipi din ochi Cordelia. Tyrrell nu mi-a pomenit niciodată despre toate astea.

— S-ar putea să nu ştie. Ryan Cooper – sunt sigură că-l cunoşti; e principalul director financiar – şi cu mine am pus la punct aproape totul. Tranziţia ar trebui să decurgă lin, iar salariaţii vor fi preluaţi de noua companie.

Înainte ca mătuşa ei să poată răspunde, se grăbi să continue cu explicaţiile:

— De asemenea, intenţionez ca o mare parte din operaţiunile mele să fuzioneze cu ale lui Brace. Vom face schimb de personal şi vom adăuga noi posturi.

Cordelia se albi la faţă.

— Şi cu Tyrrell cum rămâne? Lui îi place în California şi a condus dintotdeauna sediul central.

Destiny îşi împreună vârfurile degetelor.

— De fapt, de când am intrat în consiliul de administraţie, acum aproape cinci ani, am preluat eu însămi multe dintre responsabilităţi. Iar Ryan e mâna mea dreaptă. Am încredere în el, îl cunosc de-o viaţă…

Lăsă fraza în aer, când simţi un fior rece umezindu-i pielea. Suna ca un avertisment.

— Da? Continuă, Destiny.

— Ăă, da… mm… O mare parte din corporaţie merge aşa cum am dorit eu şi cum consider eu că e cel mai bine.

Cordelia înghiţi în sec.

— Înţeleg. Ei, atunci, trebuie să continui cum găseşti tu că e indicat. Nu mă îndoiesc că Tyrrell te susţine.

— Şi eu sunt sigură. Tatăl meu mi-a încredinţat sarcina de a-i duce corporaţia mai departe. Asta am de gând să fac.

— Da, ştiu. Dar, cu siguranţă, îţi dai seama că Tyrrell şi-a dat întotdeauna silinţa să facă acelaşi lucru.

— Într-adevăr. Am discutat cu el despre asta, înainte de a pleca din California. Părea să înţeleagă.

— Mie nu mi-a spus o vorbă.

— Poate se temea să nu te tulbure.

— Şi să ştii că sunt tulburată, spuse mătuşa Cordelia, cu buzele strânse. Nu ştiu ce părere ar fi avut tatăl tău despre toate astea.

— Mi-ar fi spus să merg înainte. Întotdeauna a vrut să preiau eu conducerea.

Cordelia avu un zâmbet gol.

— Eşti exact ca mama ta. Lynn s-a avântat întotdeauna din plin.

Când o auzi menţionându-i mama, Destiny se gândi iarăşi la cei doi necunoscuţi din toaleta tribunalului. Fără a avea nevoie de un efort prea mare, îşi putea imagina că femeia cea brunetă semăna – într-un mod cam tulbure – cu mama ei. Dar aşa ceva era imposibil. Nu credea în stafii.

Cordelia continuă.

— Lynn avea mai multă energie şi entuziasm

decât trei oameni la un loc…

Apoi, zâmbetul i se şterse.

— Ţin minte cât de mult o admira Mason, pentru asta.

Destiny se încruntă. Mason? Primul soţ al mătuşii sale? Oare Cordelia sugera că soţul ei şi mama lui Destiny…?

Probabil că şocul şi deruta i se citeau pe faţă, căci Cordelia se grăbi s-o liniştească:

— Nu. Nu. Nu s-a întâmplat nimic între Lynn şi Mason. Lynn îl adora pe tatăl tău prea mult ca să se uite, măcar, la un alt bărbat.

— Dar şi unchiul Mason… El s-a însurat cu tine, mătuşă. N-ar fi făcut-o, dacă nu te iubea.

Cordelia dădu din cap.

— Mason m-a iubit, într-adevăr, şi mi-a dovedit-o zi de zi. Însă, chiar şi ştiind asta, nu mi-am putut învinge incertitudinile. Îi purtam pică mamei tale.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi-mi pare aşa de rău. Remuşcările mă apasă ca o povară.

Privirea ei reveni spre Destiny.

— N-am avut niciodată o fiică. Mi-am dorit una, am mai vrut un copil, după Donald. Şi n-a fost să fie. Aşa că, tu ai fost fata mea. Semeni atât de mult cu ea, atât de deschisă, de iubitoare. Nu vezi niciodată ura din jurul tău.

Această remarcă o sâcâia pe Destiny.

— Tu o vezi?

Cordelia nu-i răspunse.

— M-a durut atât de tare când a murit Lynn. Nu puteam spune nimănui ce simţeam, cum nutrisem în adâncul meu gânduri negre la adresa ei, cât de vinovată m-am simţit când a murit, ca şi cum eu aş fi fost de vină.

— Mătuşă! Cum te poţi gândi la aşa ceva? Mama mea a fost atinsă de un glonţ dintr-un schimb de focuri. O împuşcătură accidentală. Cine s-ar fi putut aştepta? N-am dreptate?

Nici de această dată, mătuşa ei nu răspunse.

— Apoi, peste niciun an, tatăl tău a murit în acel accident de ascensor, împreună cu Mason. Am început să cred că-mi făcuse cineva vrăji.

— Cum ai putea fi tu vinovată de aşa ceva?

— Atunci, de ce am fost lăsată în urmă? Singură!

Din ochi îi şiroiau lacrimi şi îi scăpă un suspin înfundat.

— Iartă-mă…

Îşi scoase din poşetă o batistă cu tivuri de dantelă, apăsându-şi-o pe faţă.

— Îl ai pe Donald.

Cordelia râse, fără a se opri totodată din plâns.

— Oare? Acum, a fugit cu… cu…

— Cu femeia visurilor lui, completă Destiny.

Mătuşa ei îşi muşcă buzele.

— Nu crezi că au făcut o greşeală?

— Cred că au făcut un lucru minunat.

Păru mai uşurată.

— Vreau să fie fericit.

— Ştiu.

Destiny avea senzaţia că ea şi mătuşa ei traversaseră o punte care, într-o vreme, păruse de netrecut.

Capitolul 11

Părinţii lui Brace îi invitaseră la cină – era ultima lor seară în New York, înainte de a se întoarce la San Francisco – iar Destiny nu ştia dacă să se ducă sau nu. O fi dres ea relaţiile cu mătuşa ei, dar faţă de Susan şi John continua să se simtă stânjenită. N-o ajută cu nimic faptul că, în timp ce se îmbrăca, Brace îi dădu clar de înţeles că şi el ar fi preferat să petreacă seara acasă – ba chiar, în pat. Cu un oarecare efort, îl convinse să iasă din casă şi să se urce în maşină.

— După ce ne facem ordine în viaţă, spuse el, în timp ce pornea motorul, vom pleca într-o călătorie. Mergem în Hawaii.

— Luăm şi copiii?

— Da. În timpul zilei, îi ţinem în apă până obosesc, iar noaptea am să te obosesc eu pe tine, în pat.

— Pare un plan interesant.

— Este.

Porni de pe alee, privind în stânga şi-n dreapta, când ajunseră în zona împădurită.

Destiny nu voise să-i spună. Ar fi fost necugetată, pripită, putea chiar să se înşele.

— Cred că s-ar putea să am o veste bună pentru tine.

— Spune-mi-o. Am mare nevoie.

— Apropo de copii… mă rog, de fapt, apropo de noi, ca părinţi…

— Să nu-mi spui că, după părerea ta, n-aş fi un

părinte bun, o întrerupse Brace. Cred că aş fi.

— Nu te contrazic.

— Cum? Crezi că aş fi un tată excelent?

— Iarăşi te repezi.

— Scuză-mă.

— De fapt, da, cred că ai fi un părinte excelent. Te-ai descurcat bine cu Jeremy şi Ella, iar ei se dau în vânt să stea cu tine. Sigur, nu te-ai ocupat niciodată de un nou-născut.

— Nici tu. Dacă adoptăm un bebeluş, putem învăţa împreună. Pariez pe o cină delicioasă la noul restaurant „Pasărea Paradisului" de pe Insula Kauai că voi fi la fel de priceput ca tine.

— Primesc pariul, domnule, se răsuci Destiny în scaun, cu faţa spre el. S-ar putea să ai ocazia de a-ţi dovedi talentele mai curând decât te aştepţi.

— Ce vrei să spui? întrebă el, în timp ce ieşea pe şosea, unde acceleraţia lină a maşinii puternice suna mai mult ca o pisică torcând.

— Vreau să spun că sau nu mi-a venit ciclul, sau am încurcat calendarul.

Mâinile lui căzură de pe volan, apoi săriră la loc. Coti spre marginea drumului şi opri. Trase adânc aer în piept.

— Ce?

— Am spus că nu mi-a venit…

— Am auzit de prima dată. Dar n-au trecut decât câteva săptămâni.

Îşi înghiţi saliva, în timp ce mâinile îi tremurau uşor. Întoarse capul spre ea, cu încetinitorul.

— Eşti însărcinată?

— Nu sunt sigură.

Brace se aplecă s-o sărute pe obraz.

— Mamăăă!

— Te-ai albit la faţă.

— Sunt şocat, fericit, stupefiat.

— Poate ar fi mai bine să conduc eu.

— În regulă.

Scoase maşina din viteză şi coborî. Ocolind spre portiera din dreapta, o deschise, aproape scoţând-o pe Destiny în braţe din maşină, şi o sărută.

Un autovehicul în trecere îi claxonă.

— Eşti minunată.

O conduse până în stânga, o ajută să se aşeze la volan şi-i încheie centura de siguranţă. Apoi, cu un zâmbet ca al Pisicii din Cheshire, reveni pe locul din dreapta şi se aşează în fotoliu, prinzându-şi şi el centura. În sfârşit, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Simt că mă ia cu ameţeli.

Râzând, Destiny băgă maşina în viteză. Îl privi pe Brace.

— E-n regulă?

— Să nu crezi c-am să te las să-mi scapi, Destiny. N-am să te las.

— Mi-ai spus-o deja.

— Fă bine şi crede-o.

Zâmbetul i se ivi pe buze încet, dar sigur.

— Al dracului ce fericit sunt!

— Şi eu. Dar… încă nu sunt sigură.

— Eu da.

Chicotind, Destiny demară de pe acostament,

pentru a-şi relua drumul pe şoseaua ce şerpuia printre coline.

Părinţii lui Brace locuiau în aceeaşi casă unde stătuse el.

În timp ce se apropiau de uşă, o cuprinse cu braţul.

Le deschise Susan.

— Iată-vă. V-am aşteptat la fereastră. Începeam să ne îngrijorăm.

Îşi studie fiul.

— Ţi-e rău?

— Nu, răspunse el, încruntat. Sunt gravid.

Pufnind în râs, mama lui clătină din cap.

— Iar ai băut. Puteai să mai aştepţi…

— N-am băut nimic. Persoanele gravide nu beau. E nesănătos.

Susan aruncă o privire spre Destiny.

— Ce l-a apucat?

Destiny oftă.

— Mă rog, aş fi preferat să nu facem marele anunţ înainte de a consulta medicul, dar cred că nu mai avem încotro.

Îşi privi soacra, cu un surâs sfios.

— Cred că voi fi mamă.

Susan rămase cu gura căscată, în timp ce se lumina la faţă. O îmbrăţişă, strângând-o cu putere.

— O, sper să pot fi discretă, dar e atât de emoţionant. Trei nepoţi, cât ai clipi din ochi, ca să zic aşa.

Destiny o cuprinse şi ea cu braţele, având un sentiment ciudat. Nu se mai îmbrăţişaseră

niciodată. Oare propriile ei incertitudini erau cauza prăpastiei ce se căscase tot mai mult de-a lungul anilor?

— Poate nu cât ai clipi din ochi, dar trebuie să recunosc că şi eu sunt derutată de viteza cu care ni se măreşte familia.

— Eu nu, interveni Brace. De mult sunt gata pentru aşa ceva. M-aş putea descurca şi cu şase copii.

Susan şi Destiny se holbară la el.

Ca şi cum n-ar fi observat, Brace le-o luă înainte prin antreul scurt, spre camera cea mare cu vedere spre lac.

Susan se întoarse spre Destiny.

— Am ceva să-ţi spun.

Simţind cum i se ridica bărbia, Destiny se încordă.

— Sunt mândră de Brace de când s-a născut. Chiar dinainte de a şti să umble, se descurca singur, încerca de toate, accepta orice provocare, escalada cei mai insurmontabili munţi. Nimic nu-l descuraja pentru multă vreme. Lua în piept situaţii care pe cei mai mulţi i-ar fi doborât.

Tăcu o clipă, încercând să zâmbească, fără succes.

— Pe urmă, ai apărut tu şi am ştiut că toate astea aveau să se schimbe.

— Nu!

Uluită, Destiny nu putu decât s-o privească fix.

— E încrezător, sigur pe sine însuşi. Este inteligent, bun cu oamenii şi capabil să rezolve

orice problemă a corporaţiei.

— După ce l-ai părăsit tu, n-a mai fost în stare să rezolve nimic. Nu mai avea viaţă în el, Destiny.

— Ăsta nu e Brace, clătină ea din cap.

Susan confirmă.

— Nu este. Nu este, şi este. Are nevoie de tine ca de aer. Poate că de-asta cu toţii am fost alarmaţi de apariţia ta în viaţa lui. Voiam să te plac, să te iubesc, dar aveam senzaţia că-mi pierdusem fiul. Şi John şi eu ne gândeam numai la asta. Singura care ţi-a intuit valoarea a fost Bel.

Zâmbetul apăru o clipă, apoi se şterse.

— Ea ne-a tot pisat, pe John şi pe mine, certându-ne că nu te integram în familie.

— Nu-i adevărat, niciodată nu m-am simţit exclusă din familie.

Ci numai din cercul camaraderesc ce părea să vibreze de la unul la altul.

Susan dădu din cap.

— E frumos din partea ta s-o spui, dar ştiu eu ce ştiu… şi am contribuit şi noi la asta.

Tăcu o clipă.

— Poate am fost geloşi, pentru că aveai o asemenea putere asupra lui.

Când Destiny deschise gura să răspundă, Susan ridică o mână.

— O spun în cel mai bun sens, draga mea. Te-a iubit… te iubeşte la nebunie. I-ai luat inima, şi n-o mai vrea înapoi. Numai pe tine te vrea.

Întinse mâna şi şterse cu vârful degetului lacrima care se prelingea pe obrazul lui Destiny.

— O, nu plânge. Te rog, nu vreau să fii nefericită.

— Nu sunt. Sunt… sunt bucuroasă.

O cuprinse cu braţele.

— Atât de mult am dorit să-ţi fiu prietenă. Şi nu ştiam cum să fac.

— O, Destiny.

Cele două femei continuau să stea îmbrăţişate, când uşa din spatele lor se deschise.

— Ei! Ce-i aici? Ce faci mamă, doar nu te dai la Destiny?

— Bel! exclamară în acelaşi timp Destiny şi Susan, întorcându-se spre cea care vorbise.

Se îmbrăţişară toate trei.

Apărând în spatele lor, Donald păru cam speriat, când îşi dădu seama că toate cele trei femei plângeau.

— Nu poate fi chiar atât de grav, şopti el.

— Nici nu e, îl informă soţia lui. Suntem fericite.

— Aha…

Destiny îl apucă de mână, trăgându-l cu putere spre pieptul ei.

— Mă bucur atât de mult pentru voi.

— Sunt uşurat, răspunse Donald, alegându-se cu un hohot de râs din partea noii sale soacre.

— Vino-aici, Donald. Merit şi eu un sărut.

— Ba bine că nu.

Cu un gest graţios, reuşi să le cuprindă pe toate trei, sărutându-le rând pe rând.

— Nu-i aşa că-i o minune de bărbat, mamă?

oftă Brace.

Donald roşi.

Destiny râse.

Susan dădu din cap.

— Te-ai aranjat de minune, fata mea.

Capitolul 12

— Nu-mi vine să cred că ai anunţat lumea întreagă de povestea asta, îi spuse Destiny lui Brace, la telefonul celular din maşină.

— Nu m-am putut abţine.

— Şi dacă doctorul îmi va spune că nu sunt însărcinată?

— Ar fi fost de preferat să fiu şi eu acolo, cu tine.

— Trebuia să te duci la întâlnirea de la San Francisco. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Fiindcă sunt sigur că suntem gravizi.

Destiny chicoti.

— Sună-mă când ajungi acasă.

— Neapărat.

Întrerupse legătura, omiţând să-l informeze că era nervoasă, chinuită de griji la care nu se aşteptase, şi în acelaşi timp zguduită de ideea că era foarte posibil ca, peste nu prea multe luni, să aducă pe lume un copil.

— Ce ştiu eu despre ce înseamnă să fii mamă?

Nu fi proastă, o contrazise o voce lăuntrică. *Le eşti mamă lui Jeremy şi Ellei.*

Puţin mai înveselită, intră în parcarea spitalului. Privind clădirea unde îi auzise pe cei doi bărbaţi când venise în vizită la Divinity, îşi stăpâni un tremur. Nu-i spusese lui Brace că doctoriţa avea cabinetul în aceeaşi clădire.

Examenul medical şi analizele părură să dureze o veşnicie. După ce reveni în cabinet,

Destiny inspiră de câteva ori adânc.

Amy Dawson se aşează la birou, zâmbind.

— Cam peste şapte luni, vei avea un copilaş.

Destiny nu mai auzi nimic altceva, timp de cel puţin două minute.

— …şi continuă-ţi programul normal. Eşti sănătoasă tun.

Clipind din ochi, bâlbâi câteva cuvinte de mulţumire şi plecă.

Pradă unui impuls, se hotărî s-o anunţe pe Cordelia. Dacă părinţii lui Brace ar mai fi fost acolo, le-ar fi confirmat şi lor vestea. Se opri în piaţă, ca să cumpere nişte fructe proaspete pentru mătuşa ei. Tyrrell plecase înapoi în California, în aceeaşi dimineaţă. Poate avea s-o invite pe Cordelia la cină.

Când ajunse la uşa apartamentului, apăsă pe butonul soneriei, ascultând-o cum răsuna prin toată casa. Neprimind niciun răspuns, mai sună o dată. Tot nimic. Fără să se gândească, puse mâna pe clanţă. Fu surprinsă să vadă că uşa se deschise.

— Mătuşă Cordelia? strigă ea.

Abia când ajunse în holul îngust văzu mesajul de pe uşă. *Sunt la cumpărături*, anunţa biletul, scris cu caligrafia precisă a mătuşii sale. *Revin în două ore.* Urmau ora plecării şi cea a sosirii. Mai era câtva timp până să se întoarcă.

Gândindu-se să-i lase un bilet, Destiny intră în bucătărie, unde puse strugurii şi cantalupul într-o fructieră de lemn.

— Un creion, murmură ea. Unde-o fi…

Telefonul sună, întrerupându-i monologul. Hotărându-se să-l lase în seama robotului, reveni pe acelaşi drum, în timp ce continua să se uite după o hârtie şi creion, pentru a lăsa un mesaj. Când intră în micul cabinet, robotul tocmai intră în funcţiune, atrăgându-i atenţia.

— Kimberley la telefon. Sunt în biroul meu cel nou. Tyrrell, sper că încă n-ai plecat. Trebuie să-ţi vorbesc. Avem aici o problemă şi e cazul s-o discutăm. Cordelia, dacă Tyrrell a plecat deja spre California, te rog să-i spui că e foarte important să ne vedem cât de curând posibil. *Beaucoup* important.

Comunică un număr de interior, apoi mulţumi şi închise.

Destiny privi lung aparatul. Kimberley. Oare era una şi aceeaşi cu prietena lui Donald? Dacă dorea cu atâta disperare să discute cu cineva, de ce nu-l căutase pe Ryan? Şi de ce lăsase acel număr? Era interiorul biroului ei, pe care-l foloseau numai ea şi angajaţii săi personali.

Încruntată, ieşi din casă, uitând de mesaj, în timp ce medita asupra ştirii că această Kimberley – şi mai cum?

— Nu numai că lucra în cadrul corporaţiei, ci folosea şi cabinetul ei. Se întoarse acasă, cu gândul la sediul din California.

De cum intră, o întâmpină doamna Duggan.

— Stai jos şi bea un ceai, îi ordonă menajera. Am făcut şi nişte biscuiţi. Fără porcării din-alea în ei. Acuma, că mănânci pentru doi, ai nevoie să-ţi

păstrezi puterile.

Destiny o privi cu gura căscată.

— Cum ai aflat?

— Uşor. Avui şi eu vreo câţiva. Acuma, toţi crescură mari. Au familii, da' eu n-am chef să plec din Yokapa County, ca să locuiesc cine ştie pe unde.

— Aha.

— Şezi.

— Bine.

Destiny luă o ceaşcă de ceai şi un biscuit.

— Astea au să mă întremeze.

— Mai mult ca sigur. Îi făcui cum se cade. Nu-s ca ăia cumpăraţi de la magazin.

Destiny dădu din cap.

— Dădu telefon domnu'. Zise că să-l suni.

— Îl sun acum, răspunse ea, ştergându-se la gură. Pe urmă, vreau să vorbesc cu copiii, aşa că probabil voi sta un timp în bibliotecă.

— Nicio grijă, te chem eu când se face ceasu' de cină.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai de ce.

Destiny ieşi din bucătărie, pornind pe culoar.

— Şi termină cu fugile astea aiurite. Eşti femeie în toată firea şi mamă, nu peste mult. Fii cuminte! strigă după ea doamna Duggan.

— Scuză-mă, mormăi Destiny, încetinind pasul.

După ce închise în urma ei uşa bibliotecii, formă numărul privat al lui Brace, de la birou. Îi răspunse de la primul apel.

— Des?

— Da.

— Ei?

— Vei fi tătic, îl anunţă ea.

— Fir-aş al dracu'! Mor de plăcere. De tine ce-a zis doctoriţa?

— Sănătoasă ca un cal. Trec pe regim de vitamine, toată gama.

— Eu ajung acasă diseară, mai târziu. Mi-am rezervat locul la avion.

— Brace, nu era nevoie. Eşti sigur că e cazul?

— Da. Vreau să ajung la tine cât pot de repede. O despărţire mai lungă de douăzeci şi patru de ore e peste puterile mele.

— Perfect. Şi eu vreau să fii aici.

Gândul la copil îi readuse în minte vizita la mătuşa sa.

— A, apropo, tu ai memoria numelor.

— Uneori. De ce?

— Îţi mai aminteşti de prietena aia a lui Donald?

— Kimberley Marchese?

— Exact. Marchese. Ştiu că pare ciudat, dar foloseşte biroul meu de la Smith-O'Malley.

Brace tăcu câteva momente.

— De ce-o fi având nevoie de biroul tău, nu-mi dau seama.

— Nici eu. Şi nici măcar n-o cunosc, iar acum aflu că mi-a ocupat biroul.

— Ceea ce te deranjează.

— Normal. Putem discuta despre asta când

ajungi acasă.

— Bine, iubito. Plec în curând. Mi-e dor de tine.

— Şi mie, de tine.

— Ţine-te de gândul ăsta.

— Îţi promit.

— Că tot veni vorba, am dat drumul la mutarea sediului Mendez-Coolidge în Est. M-am gândit că te vei bucura să auzi.

— Mă bucur, cum să nu. Nu-mi vine să cred că te poţi muta atât de repede.

— Ard de nerăbdare să fiu cu soţia mea. Oamenii disperaţi pot muta munţii.

Când închise telefonul, Destiny continua să zâmbească. Stătu un moment pe loc, apoi ridică iarăşi receptorul şi formă numărul direct al lui Ryan Cooper, la sediul din San Francisco. Telefonul sună de câteva ori, înainte de a i se răspunde.

— Ryan? Aici Des…

Se întrerupse, nedumerită.

— Nu pari în apele tale.

— Am fost concediat.

Destiny se îndreptă în scaun.

— Nu fi ridicol.

— Nu sunt ridicol deloc. Unchiul tău mi-a trimis un memoriu, prin care mă acuză că delapidez din fondurile companiei. Mi s-au arătat cópii după nişte date care par să confirme.

— Ascultă-mă. Eşti atent la mine?

— Da.

Lui Destiny nu-i plăcea sunetul înfundat al vocii lui.

— Ajung acolo imediat ce prind un avion. Chiar acum dau telefon să-mi rezerv locul. Voi sta la tine şi Damian, dacă nu vă deranjez. La voi, e încă dimineaţă. Cu puţin noroc, ajung acolo până la ora cinei.

— Des, nu e cazul. Voi pleca discret.

— Ba n-ai să pleci nicicum. Contez pe tine să conduci sediul de-acolo. O ştim amândoi. Ia legătura cu consiliul de administraţie, din partea mea. Convoc o şedinţă de urgenţă, pentru mâine dimineaţă. Fă ce-ţi spun, Ryan.

— Vorbeşti serios? N-ai să investighezi…

— Nu e nimic de investigat. Te cunosc. Unchiul meu nu te cunoaşte. De Tyrrell mă ocup eu. Tu ai grijă doar să anunţi consiliul.

— Se face.

— Perfect. Pe curând. Te sun din avion, ca să-ţi spun la ce oră sosesc. Mă poţi aştepta la aeroport?

— Sigur că da.

Destiny închise telefonul, apoi formă un nou număr. La postul privat al lui Brace nu-i răspunse nimeni. Îi lăsă un mesaj, apoi încă unul, pe propriul ei robot. Îşi rezervă locul la avion, apoi o sună pe Divinity.

— Vrei să spui că pleci chiar acum?

— Exact.

Apoi, îi comunică itinerariul.

— Dacă tu sau Jake îl puteţi intercepta pe Brace, v-aş fi foarte recunoscătoare. Iau o cursă

până la Syracuse, iar de-acolo un avion de linie privată spre California. Cu puţin noroc şi vânt din spate, diseară voi fi la San Francisco, iar mâine dimineaţă, la birou.

— Soţiorului tău s-ar putea să nu-i placă.

— Eu sunt sigură că n-o să-i placă. N-am ce-i face.

— Succes. Am să-i spun lui Dynasty. Toţi patru împreună, vom rezolva problemele de-aici.

— Îţi mulţumesc.

În mai puţin de-o oră, era în avionul spre Syracuse, iar după aceea, în turboreactorul privat care traversa toată ţara.

În timpul zborului, reuşi să obţină prin fax alte câteva informaţii de la Ryan. Nu-i venea să creadă ce munte de dovezi se adunase contra prietenului ei. Toate acestea nu făceau decât să-i întărească hotărârea de a ajunge în miezul problemei, pentru a-i reabilita numele. Ryan fusese angajat de tatăl ei, iar Porter îl pregătise pentru o funcţie de mare răspundere, la moartea lui. Cu zece ani mai vrâstnic decât ea şi extraordinar de bun cunoscător într-ale afacerilor, Ryan îi fusese de un ajutor nepreţuit când preluase conducerea. Mai mult decât atât, el şi partenerul său, Damian Scinter, îi deveniseră prieteni apropiaţi.

Reuşi să doarmă pe apucate, o parte din drum, dar când ateriză la San Francisco încă mai era destul de obosită.

Aproape trecuse de bariere, când îl văzu pe Damian Scinter.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, de cum ajunse la el.

— Nimic grav, răspunse Damian, luându-i geanta de voiaj. Ryan a considerat că e mai bine să rămână la birou.

Destiny îşi privi prietenul cu înfăţişare de artist.

— L-au trecut prin furcile caudine, în ultimele două luni, nu-i aşa?

Damian dădu din cap.

— Aşa e. Şi din faţă, şi din spate, şi din părţi. N-a vrut să te amestece şi pe tine, pentru că ştia de problemele delicate pe care le aveai cu Brace.

Destiny îl luă de braţ, strângându-l.

— Cum ţi-ar plăcea să fii naş?

Damian aproape că-i scăpă geanta din mână.

— Eşti însărcinată, iubito?

— Sunt.

— Atunci, Ryan şi cu mine vom insista să fim noi naşii.

— Perfect. Nici nu-i vreau pe alţii.

Zâmbetul ei încremeni, în timp ce se încrunta.

— Iar Ryan rămâne în funcţie. Dimineaţă, avem şedinţă de consiliu.

— Le punem frână, aşa-i?

— Te cred. Firma asta mi-a fost dată mie în grijă, iar eu l-am ales pe omul cel mai priceput ca să mă ajute s-o conduc. Ţin la unchiul meu, dar nu poate face aşa ceva. După ce-am să-l pun la punct, n-o să se mai repete.

Îi observă chipul încruntat.

— Ce? Nu mă crezi în stare?

— Cred că ai să-ncerci, dar se pare că au loc multe mânării…

— Am de gând să opresc toate porcăriile care se întâmplă, pe faţă sau pe ascuns, şi să anunţ şi consiliul de administraţie şi pe toată lumea cum va fi condusă compania. Corporaţia asta va funcţiona conform principiilor stabilite de tatăl meu şi aplicate de prietenii lui din conducere.

Damian ezită.

— Au început să îmbătrânească, Des. Uneori, e mai uşor să cedezi.

— Nu şi pentru tipa din faţa ta, şi n-ar strica s-o afle şi ei.

Zâmbetul lui se ivi lent.

— Cum de-am uitat cât de dură poţi fi? Când eşti încolţită, scoţi ambele pistoale. Dacă poate cineva să îndrepte problema asta, tu eşti aia. Am să te-ajut, deşi nu ştiu ce pot face.

— Nu eşti numai un artist genial, Damian, iubitule. Eşti şi un pic hacker. Îmi aduc aminte crâmpeiul ăla de informaţie pe care l-ai lăsat odată să-ţi scape.

— Auzi, să nu-ncepi cu ceva care să ne bage pe toţi în puşcărie.

— Nu cred c-am s-ajung până acolo. Am nevoie doar de câteva informaţii.

— Nu *crezi* c-ai s-ajungi până acolo? Să ştii că nu m-ai liniştit deloc, continuă el, în timp ce o conducea spre parcare. Dar îţi sunt alături, aşa cum am fost întotdeauna, Ryan şi cu mine.

— Nimeni nu ştie că am venit aici, decât tu şi Ryan, corect?

Damian deschise portiera unui Mercedes nou, dând din cap.

— Întocmai cum ai cerut.

Când Damian porni motorul, Destiny se aplecă spre el şi îl bătu pe braţ.

— Am o presimţire bună. Voi învinge.

— Eu, unul, nu m-am îndoit niciodată de tine, mai ales de când l-ai placat pe fotbalistul ăla, când ne-am băgat ca proştii în încăierarea aia de la bar.

— Era un ageamiu cu patalama la mână.

— În plus, întâmplători eşti maestră de judo, ca să nu mai pomenesc toate antrenamentele alea spectaculoase de la F.B.I.

— I-auzi, pe-asta n-am ştiut-o.

— Întotdeauna ai fost prea cutezătoare.

— Nu tocmai. V-aţi fi descurcat şi singuri, dacă nu erau doi. Am egalat şansele, atâta tot.

Damian râse.

— Mor după tine, cucoană.

— Ştiu. De-asta veţi fi naşi, tu şi Ryan.

Brace privea pe hubloul avionului, încruntat, spre norii pufoşi. Soarele care răsărea în spatele lor arunca nişte umbre superbe, pe tot spectrul curcubeului.

— Domnule? Vă pot aduce ceva de băut?

— Un suc de cucută, sec.

— Poftim?

— Doar o cafea, vă rog.

Nu-i venea să creadă că era din nou în avion, zburând *înapoi* spre San Francisco. Îi telefonase lui Destiny din zbor, în seara trecută, şi-i răspunsese robotul, cu mesajul că plecase spre California, ca să rezolve o criză de afaceri. Apoi, vorbise cu soţii Blessing, ce la care aflase că Destiny convocase o şedinţă a consiliului de administraţie. La naiba, şi era însărcinată!

— Slabe şanse să se lase păgubaşă.

— Mă scuzaţi, domnule?

— Nimic. Sunt în drum spre o luptă.

Stewardesa clipi din ochi, cu un zâmbet nervos, oferindu-i cafeaua.

Clocotind în sinea lui, luă ceaşca şi sorbi cu înverşunare, aproape opărindu-şi limba. Ce-o făcea să creadă că avea s-o lase să înfrunte de una singură ceea ce încerca să abordeze? Îi aştepta o discuţie serioasă!

* * *

Destiny înnoptase la Ryan şi Damian, dormind bine. A doua zi dimineaţa, când intră în bucătărie, îi zâmbi lui Ryan.

— Arăţi groaznic.

Damian zâmbi. Ryan se încruntă, schimonosindu-şi trăsăturile de heruvim pistruiat. Era la fel de înalt ca Damian, dar mai musculos. Avea un chip senin, care ascundea o minte ascuţită şi tăioasă.

— La ce te aşteptai? Ce naiba crezi că rezolvi,

cu întrunirea asta de consiliu?

— Ai sunat la Farrars?

— Da. Toată bateria de avocaţi, plus anchetatorii lor de cont, vor fi azi în campus.

— Campus. Aşa numim acum corporaţia? întrebă Damian, dându-i lui Destiny un suc mare de portocale. Am luat vitaminele din geanta ta.

Îi mulţumi, surâzătoare.

— În momentul de faţă, pare să fie Statul Kent, comentă Ryan, pe un ton apocaliptic; îşi privi sucul de portocale, ca şi cum ar fi fost extras din carburatorul maşinii. Ai putea să ruinezi corporaţia, Des.

— N-n. Dă-mi pâinea prăjită, te rog, şi aş mai dori şi puţin gem.

— Nu mănânci pentru cvintupleţi, Des, numai pentru unul singur, replică Ryan. Şi nu trebuia să vii aici, când eşti însărcinată.

— Sunt în cea mai bună formă. Aşa mi-a spus medicul. Copilul e cimentat pe lungă durată.

— Nu te mai umfla aşa în pene.

— Atunci, nu mai fi nici tu aşa de pesimist.

Damian râse, atrăgând o privire furioasă a vecinului său de apartament.

— Mă ocup eu de toate, continuă Destiny. L-am moştenit pe tatăl meu. Ştiu ce fac.

Ryan se răsuci spre ea.

— Şi dacă cineva încearcă să submineze firma? Cel puţin, e foarte clar că aşa se pare. Iar dacă e adevărat, s-ar putea să apară repercusiuni serioase. Tu ai fi ţinta cea mai logică, Des, bătu el

în bufet cu latul palmei. Aşa să-mi ajute Hannah, dacă te-ai pus în vreun pericol…

— De-asta vă am pe tine şi Damian.

Ryan mârâi. Damian se strâmbă.

— Bea-ţi sucul, îi ordonă Destiny. Vreau să începem odată.

Damian schiţă o nouă grimasă.

— Nu m-am gândit la pericole. N-ar fi trebuit să vii aici, Des. Lasă-ne pe noi să rezolvăm totul.

— Ce să rezolvaţi? i-o întoarse ea, muşcând din pâinea prăjită cu gem, şi închise ochii. Ce bun e.

— Orice ţi-ar putea face ţie rău. Nu mi-a trecut niciun moment prin minte.

— Ei bine, trebuia să-ţi treacă! strigă Ryan.

— Terminaţi, îi admonestă Destiny. Nu e nicio mare conspiraţie. În cel mai bun caz, sunt nişte încurcături, poate doar o eroare de computer. O vom lămuri, voi veţi reveni la muncă, iar eu am să plec înapoi în Yokapa County.

Ryan se rezemă de bufet, punându-şi jos paharul, cu un oftat.

— Sper să ai dreptate.

— Am. Dă-mi gemul, te rog, şi grăbeşte-te. Vreau să fim acolo înaintea tuturor celorlalţi. Vine toată lumea?

Ryan dădu din cap, împingând borcanul spre ea.

Brace privi clădirea care găzduia compania lui Destiny.

— E prea îndrăzneaţă pentru binele ei propriu.

Tatăl lui, care îl luase de la aeroport, chicoti.

— De-asta o iubeşti.

Brace se strâmbă.

— Hai să intrăm. Dacă o cunosc pe Des, a şi sosit.

Intrară în hol, unde imediat îi zări un paznic, care se apropie încruntat.

— Ce se întâmplă? şopti John. Cam multă prudenţă, nu ţi se pare? Îl cunoşti pe paznicul ăsta?

— Nu, dar n-am să stau la discuţii cu el.

Când paznicul îl întrebă dacă era membru în consiliul de administraţie, Brace zâmbi. Întrucât şi el şi tatăl său făceau parte din consiliu, îşi prezentară legitimaţiile, şi fură lăsaţi să treacă.

Brace nu dădu atenţie şirului de ascensoare, îndreptându-se direct spre cel folosit de Destiny şi de principalul ei director financiar, Ryan. Nimeni altcineva nu mai avea cheia. O folosi pe cea primită de la ea imediat după căsătorie. Se potrivea.

Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă, în timp ce urcau spre etajul conducerii şi seria principală de birouri.

Când uşile se deschiseră, Brace trase aer în piept şi ieşi înaintea tatălui său. Nu ştia ce se aştepta să găsească, dar în niciun caz n-ar fi fost o femeie blondă şi atrăgătoare, spre patruzeci de ani, aşezată la biroul lui Destiny.

— Bună dimineaţa, o salută el, ceremonios.

— Păi… ăă… da… bună dimineaţa. Presupun că aţi venit la şedinţă, se ridică femeia, netezindu-şi taiorul cu palmele. Mă tem că încă nu-i cunosc pe toţi membrii consiliului.

Se apropie de ei, cu mâna dreaptă întinsă.

— Eu sunt Kimberley Marchese.

I-auzi, i-auzi, făcu în sinea sa Brace.

— Brace Coolidge, se prezentă el, strângându-i mâna.

Femeia se înroşi la faţă şi abia rezistă să nu-şi smulgă mâna. După un moment, Brace îi dădu drumul.

— Şi tatăl meu, John.

— Nu… nu cred că eraţi aşteptaţi, răspunse Kimberley.

— E evident, îşi zornăi el cheile, arătându-le ostentativ. Aici încui eu, după ce plecaţi.

Kimberley deveni rigidă.

— În general, biroul ăsta rămâne descuiat.

— Nu şi în lipsa lui Destiny.

O văzu pregătindu-se să obiecteze, făcând eforturi să se stăpânească, înghiţindu-şi fierea.

Pe buze i se ivi un zâmbet, care dispăru în timp ce înclina capul.

— Atunci, ne vedem la şedinţă.

Ascunzându-şi surprinderea, Brace arcui o sprânceană.

— Vom fi prezenţi, întrucât suntem membri în consiliu. Veţi face însemnări?

— Mi s-a cerut să fiu prezentă.

Brace căzu pe gânduri. Hotărî să rişte şi

spuse:

— Sunt convins că şedinţa asta va rămâne închisă pentru cei din afara consiliului.

Când femeia se înroşi din nou, înţelese că atinsese un punct sensibil. Auzi tusea înceată a tatălui său.

— Ne veţi scuza, desigur.

O aşteptă să iasă, apoi îşi privi tatăl.

— N-o placi, presupun, spuse John.

— N-o cunosc. Acum o văd pentru prima oară. Dar am auzit unele lucruri despre ea şi e clar că nu-mi convine s-o văd la biroul lui Destiny.

John dădu din cap.

— Şi eşti îngrijorat pentru ea. Ai grijă numai să-ţi păstrezi calmul.

— Ai dreptate, răspunse Brace, printre dinţi. Slavă Domnului că în sfârşit am luat legătură cu unul dintre vicepreşedinţii lui Destiny şi am aflat ce s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred că l-au concediat pe Ryan; Destiny va dori să ştie toate amănuntele în legătură cu asta. Ryan e unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai ei. Are mare încredere în el.

— Deci, ce avem de rezolvat? Sau, pe cine?

Brace se destinse, adresându-i tatălui său un zâmbet acru.

— De acord, sunt cu nervii întinşi la limită. Şi-mi vine să-l omor în bătaie pe cel care a declanşat scandalul cu Ryan. Era firesc s-o zădărască pe Destiny şi, da, şi pe ea sunt furios. Şi îngrijorat.

— Nu-i o noutate.

— M-a primit înapoi în viaţa ei, tată, dar nu pot dovedi că nu i-am fost infidel.

John îl apucă de braţ.

— Ascultă-mă, fiule. Sunt convins că, în adâncul sufletului, te crede.

Tăcu o clipă.

— Mai ştiu şi că, atunci când iubeşti foarte mult pe cineva, eşti vulnerabil. Ea aşa este, şi tu la fel. N-ai ce face. Dă-ţi numai seama că, în unele privinţe, trebuie să te bazezi pe încredere. E incomod, poate, dar adevărat.

Brace dădu din cap.

— Eu tot am să-l scot la lumină pe cel care a încercat să ne despartă, spuse el, uitându-se la ceas. Hai mai bine în sala de consiliu.

Privirea i se abătu spre birou.

— Stai. Vreau să văd dacă pot afla ce căuta aici Kimberley Marchese.

Ocoli biroul şi se aşeză, studiindu-i suprafaţa. Văzu un cuţit de tăiat plicuri în faţa lui, aşa că se aplecă şi privi sertarul din mijloc. Destiny îl ţinea întotdeauna încuiat. Pe încuietoare se vedeau nişte semne, ca şi cum cineva ar fi încercat să-l forţeze. Trase de sertar. Era tot încuiat.

— Am întrerupt o spargere? întrebă tatăl său.

— Poate. Cred c-am s-o verific pe cucoana aia.

Ridică receptorul şi formă un număr.

— Brace Coolidge la telefon. Spune-i lui Webb că mă interesează tot ce poate afla despre Kimberley Marchese.

Comunică toate informaţiile pe care le avea,

apoi închise telefonul.

— Şi-acum, hai la şedinţă.

— Oare de ce am eu senzaţia că am fost invitaţi la o încăierare?

Brace râse aspru.

— Încheie-ţi centura de siguranţă.

— Mai bine-mi aduceam boxul.

Îi puse o mână pe umăr.

— Ţi-am menţionat că prefer să te am în spate?

— Mulţumesc. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Porniră pe culoar, fără a încetini pasul pentru a intra în vorbă cu nimeni. Mai multe priviri curioase trecură peste ei.

— Cred că nora mea plănuieşte un asediu.

— Nu-i e frică să lupte, fir-ar pielea ei a dracu’!

Capitolul 13

Destiny bătu în masă cu ciocănelul folosit cândva de tatăl ei. Privind în lungul mesei lungi, dintr-o parte în cealaltă, observă că două locuri erau goale. Se aşteptase. Tocmai deschidea gura să vorbească, în momentul când uşa se deschise.

— Scuzaţi-ne că am întârziat, spuse Brace.

— Bună ziua la toată lumea, salută şi John. Ce faci, Des?

— Bine, răspunse ea, cu voce slabă.

John merse spre unul dintre scaunele libere.

Brace îl ridică pe celălalt şi îl duse să-l pună lângă al ei.

— Salut.

— Salut.

— Te pregăteai să începi, cred.

— Ăă, da… Să începem. Bună idee.

Privi hârtiile de pe masă, cu mintea golită de orice gânduri. Apoi, ridică ochii spre chipurile care o priveau, în aşteptare, întrebându-se de ce se afla acolo.

Damian, aşezat în spatele ei, tuşi. Destiny le explicase celorlalţi că o asista la rezolvarea actualei crize de afaceri. Ryan Cooper stătea lângă el. Îi adresă o strâmbătură, clătinând din cap.

Damian ridică din umeri. Consiliul fusese informat că se afla acolo pentru a lua notiţe. În acest scop, folosea un reportofon. Tuşi din nou.

— A, da, reluă Destiny. Vreau să vă mulţumesc tuturor că aţi venit într-un timp atât de scurt.

După cum spuneam, e o şedinţă foarte importantă. Trebuie să lămurim una sau două erori, care pe viitor ne-ar putea cauza probleme.

Îşi drese vocea şi frunzări hârtiile din faţa ei, fără a-l privi pe Brace, dar convinsă că o studia.

— Spre marea mea surprindere, ieri am fost informată că asociatul meu de încredere, Ryan Cooper, prim director financiar al companiei Smith-O'Malley, a fost înlăturat din corporaţie…

— Nu fără motive întemeiate, draga mea, o întrerupse Tyrrell, pe un ton liniştitor. Am vrut să te scutim de penibilul şi durerea de a descoperi cum te-a trădat un prieten în care avuseseşi încredere…

Destiny ridică mâna, făcându-şi unchiul să tacă.

— Te rog. Nu am nevoie de alte comentarii. Am cercetat tot ceea ce are legătură cu acest caz.

Privi spre unchiul ei, apoi spre toţi ceilalţi membri ai consiliului, rând pe rând.

— Concluziile sunt false şi neserioase…

— Destiny! Draga mea…

— Regret, unchiule. Ştiu că te-ai lăsat convins de aceste probe neconcludente, dar îţi pot spune că sunt contrafăcute şi pot s-o dovedesc.

Îi făcu semn lui Damian să-i dea hârtiile pe care le studiaseră împreună.

— După cum vedeţi în tabelele din faţa dumneavoastră, ar fi fost imposibil ca Ryan să comită delictele de care este acuzat. În aproape fiecare caz, era plecat fie din oraş, fie chiar din

ţară. În celelalte situaţii, scrisese deja referatele de închidere a operaţiunilor din care erau sustraşi banii. Încă nu suntem siguri de ce au continuat, dar o vom descoperi şi pe asta. Alte proiecte, mai simple, care s-au încurcat sau au capotat, nu fuseseră repartizate celor mai potriviţi indivizi. Pare să fi avut loc o eroare de comunicare. A contribuit şi lipsa de experienţă.

Ridică privirea.

— Cei care au fost consideraţi nevinovaţi fiindcă anvergura era prea mare pentru specialitatea lor vor fi menţinuţi, nu concediaţi.

Tuşi, ca să-şi dreagă vocea.

— Dacă a avut loc un sabotaj intenţionat…

O întrerupse un val de exclamaţii şi proteste.

— …ne vom ocupa şi de asta. Nu suntem siguri cine a aranjat totul. Studiem problema. În ceea ce-l priveşte pe Ryan, el va continua să conducă filiala de pe Coasta de Vest, în timp ce eu voi superviza toate operaţiunile de la New York.

Se aplecă înainte, rezemându-şi antebraţele pe masa de conferinţe.

— Va avea loc o revizie contabilă…

Un moment, o întrerupseră câteva obiecţii înfundate. Destiny continuă:

— …nu numai fiindcă e cea mai înţeleaptă cale de a da curs unei anchete financiare, ci şi pentru că este logic ca o firmă de anvergura şi proporţiile noastre să înceapă…

— Şi cum rămâne cu contractele aflate deja în curs de desfăşurare? întrebă domnul Willard

Wilkins, unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei. Nu vor strica renumele companiei? Unii nu vor dori să-şi retragă avansurile, sau chiar să contramandeze tranzacţiile?

— Nu neapărat. N-am de gând să public ştirea în revista *Forbes*. Va fi un examen epurator al afacerilor, complet dar privat. Nu numai că va reabilita reputaţia lui Ryan, dar îmi va fortifica şi mie poziţia de şefă a acestei corporaţii.

Domnul Wilkins se rezemă de spătar, zâmbind.

— Eşti fiica lui Smitty, ba bine că nu. De-o vreme, îmi cam făceam griji în sensul ăsta.

— Sunt destul de dură, domnule Wilkins, îi surâse Destiny.

Trase adânc aer în piept, aruncând o privire piezişă spre Brace, care stătea tolănit pe scaun, contemplând-o. Cu un zâmbet pe buze!

Însufleţită şi încurajată, ridică bărbia.

— Întrucât sunt acţionara majoritară a corporaţiei, supun la vot readucerea lui Ryan Cooper în funcţie.

Zâmbi, când i se răspunse printr-un vot vocal unanim.

— Vă mulţumesc. S-a consemnat şi oficializat. Ca director executiv al corporaţiei, urmă ea, voi superviza în continuare operaţiunile care au însemnat atât de mult pentru familia mea. Conducerea cotidiană a afacerilor îi va reveni lui Ryan Cooper. Nu mai e nevoie să-i înşir calităţile, nici să amintesc câtă încredere în el are familia mea. Voi spune despre prietenul meu doar un

singur lucru: e omul cel mai calificat pentru a conduce această corporaţie şi am încredere în el.

Brace îl văzu pe Ryan privind-o cu ochii mari şi surâse. Destiny îl surprinsese. Iar pe soţul ei, îl încântase. Urma să stea mai mult timp cu el. Spusese aproape explicit că nu avea de gând să facă încontinuu naveta între New York şi California. Şi el era ferm hotărât să lase o mare parte din operaţiuni în seama directorilor şi a experţilor. Avea să coordoneze totul din Yokapa County, New York.

Smulgându-se din gânduri, se concentră asupra lui Destiny.

— …care va încorpora complet toate necesităţile actuale ale corporaţiei şi va aborda tot ce se va ivi în viitorul apropiat.

Când Destiny termină de vorbit, se lăsă tăcerea, după care membrii consiliului începură unul câte unul să comenteze, ţinându-i partea aproape cu toţii.

Tyrrell luă cuvântul cel din urmă.

— Ştii că îţi voi fi întotdeauna alături, draga mea, deşi am o mentalitate mai conservatoare decât tine.

Zâmbind, Destiny dădu din cap.

— Cred că putem declara şedinţa închisă, dar nu înainte de a-l felicita pe noul prim director financiar, şi pe noi înşine, pentru că a revenit în funcţie.

Se întoarse spre Ryan, care era roşu la faţă, şi-i strânse mâna.

— Des, abia reuşi el să bâiguie.

— Nu-mi mulţumi. Nu ai de ce. L-am ales pe omul cel mai bun – de două ori.

Îl sărută pe obraz şi se întoarse spre Brace.

— Eşti supărat? îl întrebă, aplecându-se înapoi ca să-l vadă mai bine.

— Am fost. Acum, nu mai sunt. Vei veni cu mine acasă, în Yokapa County, unde ţi-e locul. Ryan va conduce bucuros activităţile de-aici…

— Iar pe mine, interveni Damian, mă va plictisi cu toate detaliile planurilor lui pe scurtă şi lungă durată, la infinit.

Îşi dădu ochii peste cap.

Ryan râse, frecându-şi palmele cu însufleţire. Dar zâmbetul îi pieri de pe buze, când în faţa lui apăru Tyrrell.

— Ăă, domnule, eu…

— Băiatul meu, mă bucur pentru tine. Personalul meu îţi va sta la dispoziţie.

Destiny se încruntă, desprinzându-şi mâna dintr-a lui Brace.

— Să nu uit, unchiule. Kimberley Marchese a vorbit ieri de la telefonul din biroul meu. Nu face parte dintre oamenii mei şi nu le permit decât lor să intre în birou.

Tyrrell deveni ţeapăn.

— N-am idee ce căuta acolo. Fii sigură că am să discut cu ea despre asta. Dacă insişti, o pot pune pe liber.

— Nu, nu. N-o concedia. Nu e nicio problemă. Prefer numai că am de-a face doar cu colectivul

meu.

Tyrrell expiră prelung.

— Voi lua măsuri.

— Ştiu că, în ultima vreme, aici a domnit haosul, îl bătu Destiny pe braţ. Bucură-te doar că Donald este atât de fericit.

— Mai e şi asta, oftă el. Deşi am fost luat pe nepregătite, când a fugit cu Bel.

— Şi eu, interveni John Coolidge, bătându-l pe spate. Un singur lucru am de spus, Tyrrell. Fiica mea n-a mai arătat niciodată în viaţa ei atât de fericită. Ce-ar fi să luăm cu toţii cina împreună, ca să discutăm despre această lărgire a familiei?

— Excelentă idee, răspunse Destiny, în timp ce Brace dădea negativ din cap, cu fermitate.

— Eu când mai apuc să rămân singur cu tine? îi şopti el la ureche.

— Diseară, când ne întoarcem acasă de la cină. Vreau să plecăm înapoi în Yokapa County cât mai curând posibil, dar cred că voi mai aştepta două zile, ca să-l ajut pe Ryan cu tot ce pot.

Brace ridică din umeri.

— N-am nimic împotrivă. Şi eu am de rezolvat câteva probleme, la firma mea. O să meargă bine.

Când Destiny îi zâmbi, gemu şi o sărută din nou.

— Am nevoie de tine! îi mai spuse, în şoaptă.

— Sentimentul este reciproc, se întinse ea să-l sărute pe obraz.

— Vă deranjăm cumva? se interesă Ryan.

— Da, îl repezi Brace, făcându-i pe amândoi să

izbucnească în râs.

— Cu burta plină, ai să te simţi mai bine, îi spuse John.

— Nu de mâncare mi-e mie poftă, mormăi Brace, făcând-o pe Destiny să-l mustre din privire.

Apoi, Destiny îl luă de braţ.

— Le-am cerut lui Ryan şi Damian să le fie naşi copiilor noştri.

— Tuturor trei?

— Trei?! exclamă Damian.

Destiny le bătu pe dosul mâinii, în timp ce ieşeau din sala de consiliu.

— Nicio grijă. I-am explicat totul lui Ryan.

— Hai că m-ai liniştit, îşi dădu Damian ochii peste cap. Trei, mai bombăni el. De ce n-o fi în stare să facă nimic simplu?

Cina fu relaxată şi plăcută, toată lumea evitând, printr-un acord tacit, să discute despre afaceri. Se făcuse târziu, când Destiny şi Brace ajunseră în sfârşit în maşină, îndreptându-se spre casa pe care o ocupau împreună.

— Au să te aresteze, dacă mai conduci cu viteza asta, spuse ea, pe un ton ponderat.

Brace nu-i răspunse, aruncându-i doar o privire care ar fi putut topi metalul. Nu încetini decât în apropierea casei.

— În sfârşit, spuse, ajutând-o să coboare din maşină. Credeam că n-o să mai ajungem.

Străbătură cărarea spre casa îngustă şi înaltă de pe Lombard Street.

În timp ce Brace deschidea uşa, Destiny ezită, cu privirea mutându-se dinspre antreu către el. Când vru s-o întrebe dacă se întâmplase ceva, intră în sfârşit, pe lângă el.

— Nu de tine e vorba, Brace. Cu mine e problema, spuse ea, în chip de explicaţie. Când am plecat din casa asta, între noi s-a rupt ceva.

Zâmbetul îi era cam chinuit.

— E o prostie, dar sunt… superstiţioasă.

Brace închise uşa, apoi o cuprinse cu un braţ, strângând-o la piept.

— Nu-i adevărat, eşti doar prevăzătoare. Şi eu mă simt la fel. Vara asta am făcut cale lungă, Des. Intrăm în toamnă cu toată viteza, având şi o familie nouă. Vrem s-o ocrotim, să nu i se întâmple niciun rău.

Destiny dădu din cap, cu faţa ascunsă la pieptul lui.

— Bine aţi venit acasă, doamnă Coolidge, se auzi un glas.

Brace gemu.

— Fir-ar să fie!

Destiny înălţă capul.

— Ce mai faci, Hedges?

— Bine, doamnă. V-am simţit lipsa.

Brace se strâmbă spre bătrân, care lucra pentru familia Coolidge de dinainte ca el să fi început şcoala.

— Du-te la culcare.

— Nu mă duc, răspunse Hedges.

Destiny râse.

— Cum mai merg povestirile?

— Excelent. Am vândut una la o revistă poliţistă.

— Minunat. Ţine-o tot aşa.

— Mhm, mormăi Brace. Sunt în extaz.

— E cam ursuz, nu? I-a căzut prost cina?

— Da, se răsti Brace.

— Nu-i adevărat. A fost delicioasă. Am început cu…

— Lasă-ncolo lista de bucate, o întrerupse Brace, ridicând-o în braţe.

— Noapte bună, Hedges, îi ură Destiny, peste umărul lui Brace.

Bătrânul râse şi el.

— Noapte bună, doamnă.

Brace urcă scara cu ea, spre camera lor, închizând în urma sa uşa cu piciorul.

— Am discutat pe larg cu doctoriţa ta. M-a asigurat că, dacă facem dragoste, nu e niciun pericol.

— Ai discutat pe larg cu doctoriţa mea?

— Da. Lucruri foarte importante. Am făcut o listă cu toate mâncările care-ţi fac cel mai bine, băuturile potrivite la orele potrivite, chestii de-astea.

— Spune-mi că n-ai ţinut-o ceasuri în şir la telefon numai pentru aşa ceva.

— Ba cum să nu? Imediat după ce mi-ai dat telefon, ca să-mi spui că a confirmat sarcina.

— O, Doamne, acum o să mă urască.

Brace o studie, în timp ce o dezbrăca.

— Asta-i o prostie. Am încredinţat-o că vom lua toate măsurile.

— Sunt convinsă că n-a mai putut de plăcere.

— Mă rog, n-a spus, îi sărută el degetele de la picioare. Ai cele mai drăgălaşe lăbuţe din lume.

— Mie-mi spui? Acum, că sunt însărcinată, ţi-ai descoperit un fetişism al picioarelor.

— Nu mi-am descoperit nimic. Sau, cel puţin, nu cred.

Aruncă hainele de pe el şi se vârî în pat, apropiindu-se de Destiny.

— Dar trebuie să recunosc că am un fetişism faţă de tine.

— Perfect.

Zâmbind, o sărută.

— Te iubesc atât de mult…

În mijlocul declaraţiei, căscă. Destiny râse, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Fuga-n Est, fuga-n Vest, şi odihnă, doar pe şest.

— Bine că te-au apucat talentele poetice. Da’ dragoste cu tine tot fac.

Când gura îi porni peste trupul ei, Destiny se cutremură de voluptate.

— Toată viaţa te voi dori, pe tine şi copiii noştri.

— Şi eu, pe voi, şopti ea.

Brace îi scăldă talia într-o răsuflare caldă, pătrunzându-i cu limba în ombilic. Când Destiny gemu, surâse. Era mai important s-o excite, decât să fie el excitat de ea. Întotdeauna fusese aşa.

Desigur, generozitatea lui nu rămânea niciodată nerăsplătită: în momentul când o excita, îşi ieşea din minţi de dorinţă.

— Eşti totul pentru mine, şopti, cu gura lipită de pântecul ei.

— Şi eu simt la fel. Mă bucur atât de mult că suntem împreună. Fără tine, nu mai eram întreagă, Brace.

— Nici eu.

— Avem o familie, şi ni se înmulţeşte continuu. În viaţa mea n-am fost atât de fericită.

— E minunat.

— Pe nimeni n-am vrut, numai pe tine.

O sărută pe coapse, lăsându-şi gura să-i străbată încet fiecare picior, gâdilând-o înapoia genunchilor. Când Destiny se cutremură, el urcă înapoi spre sâni, ocupându-se de fiecare, dezmierdându-i gâtul cu limba, apoi sondându-i urechile în acelaşi ritm în care avea să-i iubească partea de jos a trupului.

Destiny se zvârcoli lângă el, dorind să-şi stăvilească valul de dorinţă care-i sfredelea trupul.

O iubi iar şi iar, cu gura şi cu limba. Când şi le folosi în sfârşit pentru a o aduce la punctul culminant, juisă şi el.

Peste câteva momente, ţinând-o îmbrăţişată strâns, o auzi chicotind.

— Nu mă chinui şi tu, Des. Şi-aşa m-am făcut de râs.

Destiny se întoarse, sărutându-l pe piept.

— Nu te-ai făcut de niciun râs. Ai reacţionat la

sexualitatea comună dintre noi.

— Ca un câine în călduri.

Ar fi trebuit să se stăpânească mai bine. Nu mai avusese un asemenea orgasm de pe vremea adolescenţei.

Tonul lui mohorât o făcu să râdă..

— Te iubesc. Hai să facem un duş.

— Şi pe urmă, schimbăm aşternutul, replică el, râzând fără tragere de inimă, când Destiny izbucni în hohote. Îţi baţi joc de mine. Nu e cinstit.

— N-am ce face. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, declară Brace, în timp ce se apleca s-o sărute.

Capitolul 14

Când se trezi, Destiny fu un moment surprinsă că se afla în vechiul ei dormitor din San Francisco. Era o senzaţie dureroasă, dar imediat îşi aminti totul şi se întoarse pe cealaltă parte, zâmbind.

Brace era culcat alături, cu buzele întredeschise, respirând încet, într-o cadenţă regulată, cufundat într-un somn adânc. Nu avea de gând să-l trezească.

Aşa cum stătea întinsă, se gândi la ultimele câteva zile, la tot ceea ce realizase. Multe lucruri continuau s-o nedumerească. Încă nu ştia cine instigase problemele de la Smith-O'Malley, nici de ce căzuse Ryan pe post de ţap ispăşitor. Avea nevoie de câteva explicaţii. De unde ar fi fost mai bine să înceapă?

Cel mai logic răspuns era: de la birou.

Îşi privi din nou soţul adormit. În seara trecută, fusese frânt de oboseală, încă dinainte de a face dragoste, şi nu se aştepta să se trezească prea curând. Probabil că, la întoarcere, avea să-l găsească tot adormit.

Desprinderea din îmbrăţişarea lui fu un adevărat exerciţiu de aerobic, dar în cele din urmă reuşi. Făcu repede un duş, luă pe ea un pulover şi o pereche de blugi care erau deja cam strâmţi, şi coborî la parter. În hol îl găsi pe Hedges.

— Aveţi ceai, suc, fulgi de grâu şi banane.

Destiny se albi.

— Nu mănânc nimic.

— Ba mâncaţi, şi n-o să vă fie rău.

Îi zâmbi, fără să-l creadă, dar dându-şi seama că nu-i folosea la nimic să-l contrazică. De fapt, mâncă destul de bine şi se bucură că până atunci nu avusese greţuri dimineaţa. Când termină, Hedges dispăruse în pivniţă. Avea jos un birou, iar Destiny nu voia să-l deranjeze. Oricum, avea să se întoarcă în mai puţin de-o oră.

Ieşi din casă, trecând prin curtea mică, împrejmuită cu gard, care consta aproape numai din grădină, pentru a intra în garajul cu trei locuri.

Mersul pe străzile din San Francisco îi aduse pe buze un surâs. Întotdeauna îi plăcuse acel oraş, deşi avea să-l lase în urmă fără păreri de rău. Acum, viaţa ei urma să se desfăşoare în Est.

Drumul nu dură mult. Deşi era un trafic destul de aglomerat, nu se compara cu ambuteiajele din timpul săptămânii. Intră în garajul subteran, îl salută cu un gest pe omul de serviciu, pe care nu-l cunoştea, şi-şi parcă maşina în locul obişnuit.

În timp ce traversa holul spre liftul ei privat, nu observă pe nimeni. Probabil că paznicul îşi făcea rondul, reflectă ea. După ce apăsă pe butonul cabinei, se rezemă de perete, bucurându-se de singurătate. Faptul că liftul dădea direct în biroul său o ajuta şi mai mult. Zâmbi, cu gândul la mama şi tatăl ei, care întotdeauna lucraseră împreună, la adăpostul uriaşului edificiu. Destiny se simţea acolo aproape ca acasă, în mijlocul atâtor amintiri plăcute. Putea simţi mirosul şi prezenţa părinţilor ei alături. Acest gând atrase

după sine altele, ca un şir de piese de domino căzând. Oare oamenii aceia care o salvaseră din lac, şi care o avertizaseră la tribunal, erau părinţii ei? Ideea i se părea tot mai puţin bizară. Uşile ascensorului se deschiseră, iar Destiny îşi întrerupse pentru moment meditaţiile.

Lăsându-şi cheile şi poşeta pe birou, privi prin cabinet, întrebându-se de unde să înceapă. Privirea i se opri asupra computerului, locul cel mai logic, dar imediat, parcă atraşi de o putere nevăzută, ochii i se ridicară spre rafturile cu cărţi. Şi anume, către un volum care conţinea operele complete ale lui Shakespeare, şi un altul, pe raftul inferior, intitulat „Trei piese”, de Sean O’Casey. După acele cărţi era ascuns seiful părinţilor ei. De câţi ani nu-l mai deschisese? Poate că acolo se găseau răspunsurile.

Apăsă volumul de Shakespeare, apoi pe cel de O’Casey. Formula Shakespeare-O’Casey echivala cu Smith-O’Malley. Deştept gândit. Zâmbind, privi cum se deschidea uşa camuflată de cărţi. Răsuci tamburul – cifrul era data naşterii ei – iar uşa se deschise. Înuntru găsi un mic jurnal şi un carnet cu foi desprinse. Se încruntă. Se aşteptase să fie mai multe. Părea improbabil ca acele caiete, puse acolo de părinţii ei cu ani în urmă, să conţină vreun răspuns.

Ducându-le la birou, deschise carnetul. Un val de frig o făcu să se înfioare şi ridică privirea. Clipind din ochi, se uită la cei doi oameni care stăteau în mijlocul cabinetului ei, învăluiţi într-o

aureolă palidă.

— Bună ziua, spuse ea, cu voce ezitantă. Sunteţi… sunteţi mama şi tatăl meu?

Dăduseră din capete? Zâmbiseră?

— Ce s-a întâmplat?

— Pericol mare, draga mea, spuse femeia. Trebuie să observi lumea din jur. Noi nu te putem apăra. Singură trebuie s-o faci.

— Staţi! Nu plecaţi. Spuneţi-mi ce trebui să ştiu.

— Citeşte, răspunseră amândoi în cor.

Destiny coborî privirea spre materialele din faţa ei.

— Bine, dar aici nu par să fie prea multe.

Când ridică din nou ochii, în faţa ei nu mai era nimeni. Aplecându-se înainte, cu coatele pe birou, expiră prelung.

— Îmi pierd minţile, sau ce? Prefer să cred că sunteţi părinţii mei. Nu-mi pasă cât de nebunesc pare aşa ceva.

Privi prin birou.

— Vă mulţumesc că sunteţi lângă mine.

Oftând, se aplecă asupra carnetului. Nu peste mult, fu absorbită de lectură. Reieşea că în urmă cu şase ani, înainte de moartea mamei sale, firma Smith-O'Malley suferise nişte nereguli financiare de acelaşi gen cu cele pe care le descoperise ea acum. Mama ei le investigase.

Captivată cum era, nu auzi uşa deschizându-se. Nu fu sigură dacă un sunet sau o senzaţie subtilă o smulse din concentrare. Ridică privirea,

surprinsă. În cameră intraseră doi oameni. Pe bărbat îl recunoscu – era Roger Curlew, asistentul personal al unchiului ei – dar pe femeie n-o cunoştea. Instinctul, însă, îi spuse că era Kimberley Marchese.

— Sunt ocupată, spuse ea. Vreţi să plecaţi, vă rog?

— Regret, ridică din umeri femeia, dar nu plecăm.

Destiny îşi aruncă pixul pe birou.

— Bine. Văd că n-am vorbit destul de limpede. Ieşiţi dracului afară din biroul meu!

— Nu, răspunse încet Roger.

Îi privi lung, cu un frison de teamă străbătând-o pe şira spinării. Îşi drese vocea.

— În regulă. Ce e?

— Avem să-ţi punem câteva întrebări.

— Puneţi-le. Şi, apropo, am şi eu o întrebare. De unde-aţi aflat că eram aici?

— Tindoni, paznicul din garajul subteran, e plătit de noi.

— Ce tot vorbiţi?

Nu părea deloc de bun augur, orice-ar fi fost. Roger nu-i răspunse. Privirea lui alunecă prin cameră, pentru a se opri asupra seifului deschis.

— Ia te uită, ce-avem noi aici? Mai bine să verificăm.

Instinctul o făcu pe Destiny să se ridice în picioare, luând de pe birou carnetul şi jurnalul, pentru a le depune în seif, pe care-l închise dintr-o singură mişcare, cărţile camuflând uşa ca şi cum

nici n-ar fi existat.

Se întoarse spre Roger.

— Înapoi!

Zâmbetul lui strâmb îi încreţi pielea.

— Ai auzit ce-am spus.

Se simţea ameninţată, zguduită.

— Dă-te la o parte din faţa mea. Mai bine, ieşi afară din birou.

— Deschide-l, îi ordonă Roger.

Clătină din cap. Trebuia să se întoarcă la birou. Acolo se afla butonul alarmei silenţioase pe care Ryan insistase să şi-o instaleze. Avea să transmită semnale la poliţie, la securitatea firmei, la ea acasă, la Ryan.

— La o parte din calea mea.

— Deschide-o, ridică Roger pumnul.

— Nu pot, dacă nu ajung la birou.

Roger se dădu la o parte.

Cu coada ochiului, Destiny îşi văzu unchiul intrând în cabinet, deschizând gura, ridicând o mână. Se repezi spre birou, cu mâna întinsă spre buton, şi îl apăsă.

— Unchiule, atenţie!

Ceva o lovi în partea dinapoi a capului. Căzu, cu gândul la părinţii ei, la Brace, la copilul lor nenăscut.

Brace se răsuci în aşternut şi deschise ochii, pentru a da de chipul lui Ryan.

— Ce naiba…?

Buimac de somn, privi spre locul unde ar fi

trebuit să fie Destiny.

— La dracu'! Unde e? Ce cauţi aici?

Se frecă pe faţă, căscând, apoi se îndreptă de spate, trezit de-a binelea.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu ştiu. De-asta am venit. Am dat telefon ca să vorbesc cu Destiny şi Hedges mi-a spus că plecase. Bănuia că s-a dus la birou. Am sunat acolo. Mi-a răspuns un paznic de securitate. Era evaziv. I-am accesat fişierul pe computer. Nu l-am angajat…

Chiar în acel moment, pe consola de lângă pat începu să clipească un beculeţ roşu, însoţit de un ţiuit.

Brace înjură. Ryan se albi la faţă.

— Drace! Asta-i alarma din biroul ei.

— Înseamnă că are probleme.

Brace sări din pat, aproape răsturnându-l pe Ryan de pe picioare. Începu să se îmbrace în grabă.

— Trebuie să-l sun pe Webb. Să ajungă cineva acolo, şi cât mai repede.

— Damian e deja pe drum.

— Să mergem.

O luă la fugă spre uşă şi coborî scara în goană, trecând pe lângă Hedges, în antreu.

— Sună-l pe Webb…

— Am şi făcut-o, când a sosit Ryan. Vin şi eu.

— Nu! Stai aici. Coordonează activităţile. Telefonează-i tatălui meu…

— Şi cu el am vorbit.

Brace dădu din cap, apoi o luă la fugă pe culoar, spre uşa din spate.

— Mercedes-ul are motorul în funcţiune! strigă Hedges, în urma lui.

— Cât îl iubesc pe omul ăsta, mormăi Ryan. Maşina mea e pe stradă. Cu cheile în contact…

— Are Hedges grijă de ea. Urcă.

Maşina se repezi pe aleea îngustă, accelerând în direcţia opusă intrării.

— Pe-aici ajungem mai repede, spuse Brace.

Ryan nici nu încetini.

— M-am prins.

* * *

Când ajunse la sediul firmei Smith-O'Malley, Damian Scinter se încruntă. Ce treabă avea Des la birou, sâmbăta? Era gravidă, pentru numele lui Dumnezeu. Tocmai se pregătea să intre în garaj, când instinctul îl îndemnă să cotească pe o stradă lăturalnică, oprindu-şi maşina acolo. Nu era sigur de ce, dar presimţea că era ceva în neregulă şi ar fi fost mai bine să ajungă în biroul lui Destiny fără a se întâlni cu nimeni. În acest scop, renunţă să folosească intrarea din faţă, alegând în schimb o uşă laterală, pe care o prefera Ryan în general. Îi dăduse şi lui o cheie.

Ajuns înăuntru, se simţi prost că nu folosise uşa principală, dar nu-şi putea alunga sentimentul că era mai bine să se mişte pe furiş. Apropiindu-se de o uşă interioară de siguranţă, o încercă. Era

încuiată. Cheia se potrivi din nou. Crezu că scăpase, când din spatele lui se auzi un glas:

— Ia stai! Ce faci aici? Nu eşti unul dintre oamenii domnului Curlew, nu?

— Ba da.

Damian se întoarse şi văzu că intrase într-un hol din apropierea intrării principale, iar paznicul de-acolo îl zărise. Individul cel masiv venea spre el.

— Trebuie să verific.

Îl urmă până la biroul de pază. Când omul se întoarse cu spatele, Damian luă lanterna grea de pe birou şi i-o trânti în ceafă.

— De fapt, murmură el, lucrez pe cont propriu.

Când privi trupul prăbuşit, se strâmbă. Nu era nici măcar sigur de ce găsise de cuviinţă să-l lovească. Probabil că Destiny avea să-l omoare, pentru că-i agresa angajaţii. Dar dacă nici măcar nu era acolo?

Privi spre şirul de ascensoare, apoi dincolo de uşile acestora, spre cel mic şi privat. Probabil că acela era mai indicat. Uşile care dădeau în cabinetul lui Destiny puteau fi controlate, astfel încât să nu se deschidă decât dacă el apăsa pe un anumit buton. Mai exista şi o mică fereastră prin care putea să privească. Dacă Destiny nu era acolo, avea să se retragă discret, rugându-se ca paznicul să nu se trezească înainte de ieşirea lui din clădire.

Liftul se opri fără zgomot. Trăgând adânc aer în piept, convins că avea să-i găsească biroul gol,

privi prin ferestruica pătrată. Clipi din ochi, nevenindu-i să creadă, când o văzu pe Destiny zăcând pe jos şi spinarea cuiva ieşind din cabinet. Era oare acel domn Curlew pe care-l menţionase paznicul? De ce o lăsa pe Destiny acolo? Fir-ar el să fie, era gravidă!

Când uşa cabinetului se închise, Damian deschise uşile ascensorului. Privi câteva secunde cealaltă uşă, dar cum aceasta nu se mai deschise, se repezi prin cabinet, spre Destiny.

— Des? Des, fetiţo, n-ai păţit nimic, nu-i aşa? Deschide ochii, îi şopti el. Repede. Trebuie să plecăm de-aici.

Păru să treacă o veşnicie, până când pleoapele ei tresăriră în sfârşit.

— Haide, hai. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.

Destiny deschise ochii.

— Da-Damian? Ce…?

— N-avem timp. Pot să te ridic? Nu-ţi curge sânge, sau aşa ceva, nu?

— Nu cred. Mă doare capul.

O ajută să se salte pe picioare, iar Destiny se rezemă de el în timp ce mergeau spre lift.

— Deci, sistemul de alarmă merge, cred, spuse ea, sprijinită de Damian, în timp ce acesta închidea uşa şi apăsa butonul holului, ultimul nivel de jos al acelui ascensor anume.

— Ce sistem de alarmă?

— Îl ştii, cel pe care l-a instalat Ryan.

— N-am auzit nicio alarmă, Des. Ryan şi cu

mine am presimţit amândoi ceva rău, când nu te-am găsit la telefon.

Se strâmbă.

— De fapt, ni se părea că cineva ne împiedica să luăm legătura cu tine. Mă încerca sentimentul puternic că ceva era în neregulă. Am crezut că exageram.

— N-ai exagerat deloc.

Îşi ea ceafa.

— Probabil că părinţii mei te-au îndemnat să vii încoace.

— Ce spui?

— Nu contează. Am să-ţi explic mai târziu. Aş vrea să am aici un telefon cu exteriorul. Ăsta, îl arătă ea pe cel de pe tabloul de comandă, are legătură numai cu securitatea. Şi în momentul de faţă n-am încredere în niciunul dintre paznici. Cel puţin unul dintre ei lucrează pentru Kimberley Marchese şi Roger Curlew.

— Ăştia-s cârtiţele din interiorul firmei?

Destiny dădu din cap.

Când liftul se opri, se uitară unul la altul.

— Trebuie să ne mişcăm cu grijă, şopti ea.

Priviră amândoi prin ferestruică. Nu se vedea nimeni.

— Încercăm? întrebă încet Damian. Şi de ce vorbim în şoaptă? Aici nu ne aude nimeni.

— Deschide, îi spuse Destiny, luând o poziţie defensivă de jiu-jitsu. Fii gata.

Uşile se retraseră. Ieşind prima, cu Damian după ea, cercetă împrejurimile.

— Pare să fie liber, murmură Damian. Maşina mea e pe strada de alături. Pe-acolo am intrat.

— Şi tot pe-acolo vom pleca.

În timp ce întorcea capul, auzi agitaţie dinspre partea din faţă a holului.

Dintr-o dată, pe uşă năvăli Brace, furios, cu Ryan pe urmele lui. Privi în jur, şi ochii i se fixară asupra ei.

— La naiba, Destiny! exclamă el, străbătând în fugă distanţa care-i despărţea, şi o cuprinse în braţe.

— Iubitule, sunt bine. M-a salvat Damian.

Continuând s-o ţină îmbrăţişată, Brace îl privi pe prietenul ei.

— Îţi rămân dator.

Apoi, deveni rigid.

— Te-a salvat? De ce anume?

— Îţi spun mai târziu. Hai să ieşim de-aici.

Destiny se întoarse din nou spre uşa laterală, când o voce din spatele lor o opri.

— Ce întrunire drăguţă, comentă Kimberley Marchese.

Brace se răsuci spre ea, împingând-o pe Destiny în spatele lui.

— E şi ea implicată, murmură Destiny.

— Lasă pistolul jos, Marchese. Vine poliţia şi…

— N-aş crede. Blufezi, Coolidge, replică Roger Curlew, străbătând holul, pentru a se opri lângă Kimberley.

— Nu-i adevărat, spuse Destiny. Am apăsat un buton de la biroul meu, care alertează autorităţile.

— Ne vom ocupa şi de asta, răspunse Kimberley, cu fălcile încleştate.

— Nicio grijă, Kim. Le rezolvă el pe toate. Va fi aici, ca să întâmpine pe oricine încearcă să intre. Noi ne ocupăm de problemele astea imediate.

Zâmbetul lui Roger era plin de răutate.

— Excelent. În sfârşit, îi avem pe toţi la un loc. E timpul să oprim toată tărăşenia, cred.

— Ce tărăşenie să opriţi? întrebă Brace, privind în jur.

— Nu încerca să tragi de timp. Prietenul tău Webb nu vine. Trebuia să fie mai atent cui îi cere ajutorul, rânji Roger. A lucrat în C.I.A., şi nu-i verifică decât superficial pe cei care intră la el în casă, pentru curăţenie. Un prost. L-am rezolvat deja.

— Înţeleg, răspunse Brace.

Cum reuşiseră să-l imobilizeze pe Webb? Nu se potrivea cu ceea ce ştia el despre acel om.

— Ar fi mai bine să renunţi, Curlew. Tu şi Marchese aţi încălcat legea. Veţi intra la închisoare pentru mai multe delicte. Nu cred că vreţi să riscaţi camera de gazare.

— Habar n-ai de nimic, mârâi Curlew, privind spre Marchese. Stai cu pistolul spre ei. Procedăm conform planului.

Brace îl privi scurt pe Ryan, care dădu din cap imperceptibil. Se pregăti şi tocmai era gata să sară, când apărură doi paznici în uniformă.

— Unde naiba aţi fost până acum? lătră Curlew.

— Cineva l-a lovit în cap pe Baker, răspunse unul dintre ei. Îl căutam pe intrus.

— I-am prins pe toţi. Păziţi-i.

Brace scrâşni din dinţi. Trebuia să amâne contraatacul, dar nu prea mult. Curlew părea neliniştit. Singura soluţie era aceea de a încerca să-i poarte cu vorba.

— Ascultaţi, oameni buni, până în momentul de faţă aţi încălcat doar câteva…

— Te repeţi, îl întrerupse Curlew.

— Staţi! strigă încă un glas. Brace se uită în jur, să vadă cine apăruse.

— Unchiule Tyrrell, şopti Destiny. Ai grijă.

Roger râse.

Destiny se crispă, apoi îşi privi unchiul, cu ochii îngustaţi.

— Începi să bănuieşti, draga mea? întrebă Tyrrell.

— Ce spui…?

Tyrrell trase adânc aer în piept.

— Un lucru pe care voiam să-l spun de multă vreme. S-a terminat, Destiny. Dumnezeu mi-e martor că am încercat să procedez curat.

— La fel cum ai aranjat împuşcarea aşa-zis accidentală a mamei ei, interveni Brace, pentru ca autorităţile să declare că a fost un glonţ rătăcit, nu o omucidere premeditată, cum fusese de fapt. Şi cum i-ai angajat pe bandiţii ăia s-o lichideze şi pe Destiny.

Glasul lui scăzut părea să reverbereze din dalele de marmură ale pardoselii.

Chipul lui Tyrrell deveni dur ca o mască.

— Deci, ai înţeles totul.

— Da. De fapt, ancheta lui Webb le-a pus pe toate cap la cap.

Se întoarse spre Destiny.

— Mai aşteptam doar câteva probe finale, înainte de a-ţi spune, Des.

Destiny îl privi lung pe Tyrrell.

— Tu mi-ai omorât mama, spuse ea, cu gâtul uscat.

Tyrrell se strâmbă.

— Nu plănuiam să fac rău nimănui… deşi fusesem trecut cu vederea nepermis de mult timp. Eu am făcut din corporaţia asta ceea ce este.

— Tu? pufni Brace. Toată lumea ştie că patentele pentru construcţii de maşini care au pus bazele companiei erau ale lui Porter şi ale lui Mason. Ideile *lor*, avântul *lor*, au clădit firma.

Tyrrell se învineţi la faţă.

— Ei au fost cu ideile. Eu, cu faptele, cu munca. Le-am adus oamenii de care aveau nevoie. Am adunat totul la un loc.

— N-am putea trece peste toate astea? întrebă Kimberley. Dacă vine poliţia?

— Nu vine nicio poliţie. În plus, ai fost plătită destul de bine, mârâi Tyrrell, reducând-o la tăcere. Era timpul să afle cineva tot ce-am suferit.

— Tu ai suferit? repetă Brace, ademenindu-l să se întindă la vorbă. Ai câştigat un salariu de-un milion de dolari, de la o companie fondată, finanţată şi dezvoltată de alţii. De unde atâta

suferinţă? Trăieşti pe spinarea familiei Smith de când erai licean. Nimeni nu-ţi datorează nimic.

Destiny îl privea fix pe Tyrrell.

— De ce-a trebuit să moară mama mea?

— Lynn era băgăreaţă şi prea deşteaptă. M-a acuzat de delapidare.

— Pe bună dreptate, adăugă Brace.

— Am luat ceea ce mi se cuvenea de drept! strigă Tyrrell.

Brace clătină din cap.

— Nu-i adevărat, ai furat de la Porter şi Mason. Lynn te-a pus sub anchetă.

Ochii lui Tyrrell ieşeau din orbite.

— Minţi.

— Nu mint deloc, şi ai ucis-o înainte de a fi apucat să găsească vreo dovadă concludentă.

— Erau nişte proşti! O iubeam pe Cordelia. Mason ştia, dar se ţinea după ea. Era a mea. El şi Porter mi-au luat totul.

— Mătuşa mea şi-a iubit soţul, interveni Destiny. Ce-o să simtă, când va descoperi ce-ai făcut?

— N-o să descopere nimic, mârâi Tyrrell. Îşi privi tovarăşii, făcându-le semn să-i ia în primire.

Damian sări asupra lui Kimberley. O prinse, dar nu înainte de a fi tras.

Ryan şi Brace se repeziră spre ceilalţi.

Oscilând între deznădejde şi furie, Destiny se aruncă prin aer, nimerindu-şi unchiul cu picioarele în piept. Căzură amândoi, dar când Tyrrell încercă să se repeadă după pistolul pe care Kimberley îl

scăpase din mână, Destiny îi aplică un lat de palmă în falcă. Bătrânul căzu la loc.

— Canalie, se aplecă ea asupra lui, cu mâinile pregătite să-l lichideze din două lovituri scurte.

— Nu numai pe ea, gâfâi Tyrrell, ridicând braţele să se apere, cu spume de ură pe buze. Şi pe unchiul şi tatăl tău. Eu am aranjat accidentul de lift. O meritau.

Şocată, Destiny se moleşi într-o clipă.

Tyrrell, deşi era mai greoi decât ar fi fost cazul, se mişcă fulgerător. Se rostogoli, apucând pistolul căzut. Damian, rănit, încercă să-l oprească. Încă ameţită, Kimberley se zbătea şi ea să ia arma. Ajunse cea dintâi la pistol şi se întoarse cu el spre Destiny. Damian se aruncă iarăşi peste ea, lovind arma, pentru a devia glonţul, chiar în momentul împuşcăturii.

— Des! strigă Brace.

— N-am nimic.

Imediat, într-o larmă de strigăte şi focuri de avertisment, apărură poliţiştii, cu Webb şi Hedges după ei.

Destiny, încă buimăcită, se aşeză pe duşumea.

Brace se trânti lângă ea, strângând-o la piept.

— Spune-mi că eşti bine. Te rog.

— Sunt. Nicio problemă. Nu m-a nimerit.

— Aşa e, n-a nimerit-o, confirmă Ryan, printre gâfâieli, ţinându-l pe Damian, căruia îi curgea sânge din braţ. El n-a avut acelaşi noroc, adăugă, cu un gest al capului spre Tyrrell.

— A murit? şopti Destiny.

Webb dădu din cap.

— Drept în inimă.

— A fost un accident, îngăimă încordată Kimberley.

Curlew se uită urât la ea, apoi la cadavrul lui Tyrrell.

Brace o strânse pe Destiny cu putere, privind spre Curlew şi Marchese.

— Cred că n-o să vă mai primiţi banii. Toate contractele încheiate de Tyrrell se anulează.

Capitolul 15

Destiny stătea aşezată pe veranda largă cu vedere spre lac, în timp ce copilaşul ei de trei luni dormea în leagăn, alături. Ryan şi Damian îi duseseră pe Jeremy şi Ella la plajă.

Era iunie, iar soarele strălucea, încălzind apa lacului de-a lungul zilelor fierbinţi. Venise din nou vara în Comitatul Yokapa. Brace ieşi din casă, lăsându-se pe vine lângă şezlongul ei. O studie un moment.

— Lacrimi. Iar te-ai gândit la părinţii tăi?

— Da, se rezemă Destiny de el. N-am să uit niciodată cum m-au salvat.

— Te-au iubit. Întotdeauna vor fi prezenţi în viaţa ta.

— Îţi mulţumesc, răspunse ea, cu vocea întretăiată.

— Am avut o a doua şansă minunată.

Destiny dădu din cap.

— A trecut aproape un an de când am găsit copiii, iar tu ai apărut la uşa mea.

O sărută din nou.

— Într-adevăr.

Rămase tăcut, înţelegând că ea simţea nevoia să vorbească.

— În unele privinţe, parc-a fost ieri. Alteori, am impresia că de ani de zile suntem o familie.

— Ce părere crezi că ar avea părinţii tăi despre familia noastră care tocmai îmboboceşte?

Destiny zâmbi.

— Ar fi fermecaţi. Mama mea n-a putut naşte decât un singur copil.

Apoi, oftă.

— Cred că e o prostie să fiu atât de sigură că m-au prevenit, dar sunt.

— Şi eu.

— Iar acum, Curlew şi Marchese sunt în puşcărie pe termen lung. S-a făcut dreptate.

Ochii i se închiseră o clipă.

— Încă mi se pare totul ireal.

— Ştiu că ţi-a fost greu să-i explici Cordeliei.

Destiny dădu din cap.

— Donald a fost extraordinar. N-a lăsat-o să se învinuiască singură. N-aş fi vrut aşa ceva în niciun caz.

— Ştie că o iubeşti, Des.

— Sper.

— Crede-o. De-asta ne vizitează atât de des. N-ar face-o, dacă ar simţi vreo urmă de ostilitate sau vinovăţie.

— Ştiu.

Când soţul ei o sărută, Destiny îşi înlănţui braţele pe după gâtul lui.

— Te iubesc, Brace. M-ai făcut atât de fericită.

— Şi eu te iubesc. Şi am să-ţi arăt ceva, se încruntă el. Într-un fel, cred că n-ar trebui, dar vreau s-o elucidăm o dată pentru totdeauna. Şi îi puse în poală un carnet ferfeniţit.

Nedumerită, Destiny îl deschise. Când văzu scris numele lui Tyrrell, aproape că-l închise la loc. Apoi, îi atrase atenţia o însemnare. Citi câteva

minute, după care îl privi pe Brace.

— Sunt însemnările de anchetă ale lui Webb, care dovedesc că bănuielile tale au fost corecte. Tyrrell te-a drogat şi te-a pus în acele poziţii, cu femeia aia.

Brace dădu din cap.

— Webb a găsit-o chiar şi pe ea, spuse el, cu un zâmbet strâmb. După presupunerile lui, Tyrrell considera că urma să aibă o putere mai mare asupra ta, dacă noi doi ne despărţeam.

Destiny clătină din cap.

— Niciunul dintre noi n-a bănuit cât de sucit era.

Tăcură amândoi câteva momente, timp în care Brace o mângâia încet pe păr.

— Arăţi superb, spuse el în cele din urmă; aruncă o privire spre copilul adormit. La fel ca băieţaşul nostru.

Destiny surâse.

— Porter Smith Coolidge ar fi trebuit să poarte numele rău.

— Ba nu, clătină Brace din cap. Tatăl tău a fost un om între oameni. Nu ştia să fie meschin sau mărunt. Aşa vreau să fie şi Porter.

— Va semăna cu tine.

Aceste cuvinte îl făcură să zâmbească.

— Da’ iute mai gândeşti. Ai cea mai ageră minte, cel mai frumos trup, cel mai curajos spirit din lume. Ţi-am spus vreodată că te ador?

— Nu îndeajuns, niciodată îndeajuns, îi surâse ea, înclinând capul. Am atâta încredere şi poftă de

viaţă.

Apoi, zâmbetul i se şterse.

— Dacă, din propria mea prostie, te-aş fi pierdut?

— N-aveai cum. Te-aş fi urmărit oriunde şi oricând.

În oftatul ei se simţi uşurarea.

— Să nu te schimbi.

— Nicio şansă.

Un ţipăt din capul scării care urcau dinspre plajă îi făcu să se întoarcă într-acolo.

— Des! răcni Damian. Fiul tău seamănă leit cu tine. M-a băgat cu capul la fund.

Ryan râse, ridicând-o pe Ella în braţe.

— Ella şi Jeremy au câştigat războiul naval.

Brace îşi sărută soţia, apoi se ridică în picioare.

— Cred că trebuie să iau măsuri, îi zâmbi el, pofticios. La noapte, superbă doamnă, când vom fi singuri, poţi să-ţi faci de cap cu mine.

— Fii sigur de asta.

Îl privi cum pleca de pe verandă, alăturându-se zgomotosului cvartet, pe terasa dinspre lac.

Destiny începu să râdă, după care simţi un val de răcoare scăldându-i pielea. Întoarse capul, pentru a se uita drept în ochii tatălui ei.

— Acum vă văd atât de limpede.

— Mă bucur. E timpul să plecăm, copila noastră, dar îţi vom fi alături întotdeauna, chiar dacă tu nu ne vei vedea.

Mama ei zâmbi.

— Ai o familie minunată. Trebuia să-ţi spunem.

— Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut.

Dădură din capete, apoi se aplecară să vadă copilul. Feţele li se luminară.

— E fermecător.

Destiny înclină din cap spre mama ei, mirată şi întrebătoare.

— Cum vi se par Jeremy şi Ella?

— Desăvârşiţi, bineînţeles, răspunse mama sa.

Destiny chicoti. Apoi, simţi că se îndepărtau. Îi văzu apropiindu-se de cei cinci, care continuau să se certe râzând pe terasă. Când aceştia rămaseră nemişcaţi, Destiny se crispă. Oare şi ei îi văzuseră părinţii?

După un moment, părinţii ei dispărură, iar ceilalţi porniră spre ea. Brace, Ryan şi Damian aveau expresii uşor îngrijorate.

— Doamna şi domnul aceia drăguţi ne iubesc, mamă, zise Ella. Aşa au spus.

— Mda, adăugă şi Jeremy. Şi mie mi-au spus la fel. Erau simpatici.

Se aruncă în braţele ei, urmat de Ella.

— Doamna Duggan ne face fursecuri. Putem să mâncăm câteva?

Destiny îi strânse la piept şi dădu din cap, incapabilă să vorbească.

Sfârşit